

Juny 2008

Massanassa

Edita: Ajuntament de Massanassa

Alcalde-President: Vicent Pastor Codoñer

Regidor de Cultura: Vicent Raga i Talamantes

Supervisió: Comissió Informativa Municipal de Cultura

Direcció Tècnica: Francesc Rodrigo i Comes

Portada: Manuel Bou Nieva

Maquetació: Antonio Cerverón

Impressió: Imprenta Romeu s.l.

Depòsit Legal: V-2423-2008

Sumari

INSTITUCIONAL

- 4 Salutació de l'Alcalde
- 6 Proclamación de la Reina de las Fiestas
- 7 Salutació del Regidor de Cultura
- 8 Amparo Pérez Cuallado, Reina de les Festes Patronals
- 10 Dames de les Festes de Sant Joan
- 12 Clavaris de les Festes de Sant Joan
- 19 Programa de Festes de Sant Joan
- 22 Programa Setmana Esportiva
- 24 Programa Música i Festa

ENTITATS

- 26 Joan Ruix Contelles, Pàrroc de Massanassa
- 27 "Salva" del Rector
- 28 Hijas de María y Santa Teresa de Jesús
- 29 Cofradía del Stmo. Cristo de la Vida
- 30 A la Virgen de los Desamparados
- 31 Cofradía Virgen de los Desamparados
- 32 Sociedad de Jubilados y Pensionistas U.D.P. de Massanassa
- 33 Homenatge als nostres majors
- 34 Monestudi
- 35 Asociación de Yoga Nirvana Massanassa
- 36 Un menjador amb IMATGES
- 37 Asociación Cultural Colla Despertades
- 38 Una il·lusió
- 39 Colla de Córrer El Parotet
- 40 L'Orfeó Polifònic de Massanassa
- 41 Asociación de Amas de Casa y Consumidores TYRIUS de Massanassa
- 42 Associació de Dones Progressistes
- 43 Junts podem
- 44 Els Amics
- 45 La "Peña el Carro"
- 46 Patrimoni Artístic de l'Església Parroquial de Massanassa
- 48 Festivitat del Corpus Christi
- 49 Pequeña reflexión
- 50 Colla de Costalers
- 51 Eduardo Doménech Rector de la Universidad de La Laguna en Canarias
- 52 Arbes que fan història

- 54 Berenar d'exalumnes
- 55 Junta Local Fallera
- 56 Falla Alquería
- 57 Falla Jaume I
- 58 Falla Poble Massanassa
- 59 Falla Divendres
- 60 Teatre a Massanassa
- 62 Sociedad Cultural y Recreativa La Terreta
- 63 Massanassa CF
- 64 Fútbol veteranos
- 65 Homenatge a persones de la nostra localitat per la seua aportació al futbol a Massanassa
- 66 Club Esport Base
- 68 Una visita memorable
- 72 El antiguo Mercado de Massanassa
- 74 Del magatzen de gassó al bar "Camí del Fus"
- 76 Rafael Ases Soler (El Sarier)
- 78 Més sord que una tàpia. Una de Romanesos
- 79 Compañeras
- 80 Escola Municipal de Teatre
- 81 El Jutjat de Pau es traslladarà a l'antic ajuntament
- 82 Devociones
- 83 Solidaridad
- 84 La terra del burro
- 85 Sentir
- 86 Massanassa y la America's Cup
- 87 Massanassa hermanada con El Pireo, Atenas, Grecia
- 88 Massanassa y el Camino de Santiago. Una anécdota
- 91 La casa del Tío Vicent
- 92 Sociedad de Cazadores
- 94 Associació de Mares i Pares d'Alumnes
- 95 Centre Instructiu i Musical de Massanassa
- 96 Club Bàsquet Massanassa
- 97 Escola d'Adults de Massanassa
- 101 Lo primero es el niño
- 102 A Pepa Fonet

Salutació de l'Alcalde

Vicent Pastor Codoñer

L'arribada del bon oratge i de la calor estiuenca afavorix que ens trobem més animats i tingam més ganes d'eixir al carrer. És per això, que la majoria de celebracions del nostre poble es concentren al mes de juny, abans de les festes patronals de Sant Joan. Primer, i com no podia ser menys, celebrem la Setmana de la 3ª Edat, que va seguida immediatament de la Setmana de l'Esport, i de la Joventut, fins a arribar a les festes patronals pròpiament dites, que este any comencen el dia 14, amb una presentació de festes espectacular i acabaran el 24 de juny, dia de Sant Joan, amb la processó que presideix el Crist de la Vida.

El colofó de les festes patronals és la XIIIa Setmana de la Música que vam batejar com a "Música i Festa" i que ens acompanya ja quasi al tombar de les vacances.

Enguany les festes patronals són competència d'una clavaria, que acompanyada de la Regina de les festes i la Cort d'Honor, esperen expectants que els actes que han programat al llarg de l'any agraden a majors i menuts, i que siguin de la categoria que el poble es mereix.

Com a Alcalde de Massanassa, vos invite a gaudir de la festa, a convidar a ella a tots els vostres amics i coneguts, a passejar pels carrers del poble i a omplir les places, especialment, la Plaça de les Escoles Velles, al voltant de la qual es realitzaran la major part dels actes festius i en definitiva, a celebrar una vegada més la tradició que hem heretat dels nostres avantpassats i que cada any recordem al voltant de la Festa de Sant Joan.

Bones Festes.

Proclamación de la Reina de las Fiestas

El pasado 26 de Abril de 2008, tuvo lugar el Acto de nominación de la **St^a. Amparo Pérez Cuallado**, como Reina de las fiestas de **SANT JOAN** en honor al **STMO. CRISTO DE LA VIDA** para el presente año de 2008.

Dicho acto tuvo lugar en el domicilio de la familia Pérez-Cuallado y, al mismo, asistieron diversos componentes del Consistorio Municipal entre los cuales cabía destacar la presencia del Sr. Alcalde Vicente Pastor y por supuesto la presencia del 1er clavario, Miguel Vendrell, acompañado de diversos miembros de su comisión de fiestas.

Cabe mencionar que la futura Reina estuvo acompañada de todas las Damas que formarán su Corte de honor, así como de diversos familiares, amigos y vecinos a los que la familia Pérez-Cuallado invitó a dicho acto.

En primer lugar, tomó la palabra el primer clavario, Miguel Vendrell, para agradecer la presencia de todos los asistentes y al mismo tiempo explicar el esfuerzo que supone la organización de dos años consecutivos las Fiestas Patronales de nuestra localidad. A continuación agradeció a la Sta. Amparo Pérez Cuallado su predisposición a continuar su Reinado durante el presente ejercicio de 2008. Mención aparte también se merece el esfuerzo de la familia Pérez-Cuallado para que en la persona de su hija, nuestras Fiestas Patronales alcancen el grado de esplendor y majestuosidad que se merecen. También el primer clavario hizo hincapié al esfuerzo económico y de colaboración que nos dispensa el M.I. Ayuntamiento y en este año en especial porque se ha creado el precedente de que dicho Organismo, sufragará en su totalidad el costo del traje de las damas, para el día de la presentación de nuestras Fiestas Patronales.

Ya para terminar, tomó la palabra el Sr. Alcalde Vicente Pastor, para mostrar su satisfacción y agradecimiento, por el hecho de que esta comisión haya asumido el reto de organizar dos años consecutivos, las Fiestas Patronales de nuestra localidad, lo que daba a entender el fenomenal factor humano de esta comisión.

Al mismo tiempo, se comprometió a ofrecer la máxima colaboración de todo el M.I. Ayuntamiento, con todo el esfuerzo que ello supone, para que estas fiestas resulten como mínimo iguales en su elaboración y participación que las del ejercicio anterior. También agradeció la presencia de todos los asistentes y en especial a la familia Pérez-Cuallado, por su gran aportación en beneficio de que nuestras Fiestas Patronales tengan el mayor realce posible.

Al finalizar dicho acto, la familia Pérez-Cuallado nos deleitó con un Catering a todos los asistentes.

Miguel Vendrell Santamaría
(1er Clavario de las Fiestas de SANT JOAN en Honor al STMO. CRISTO DE LA VIDA)

Salutació del Regidor de Cultura

Vicent Raga i Talamantes

Benvolguts veïns.

És per a mi un honor saludar-vos, per primera vegada com a Regidor de Cultura, des d'estes pàgines de la Revista Cultural i Festiva "La Terreta".

La Revista La Terreta anuncia la Festa i esta és part de la cultura d'un poble. La festa està formada per múltiples actes, tradicionals uns, innovadors altres, tots però, encaminats a mostrar als conveïns, als amics, als visitants, com som d'oberts i hospitalaris en el nostre poble.

La Festa la conformen els festers, les entitats i les associacions que participen en tots i cadascun dels actes i especialment li donen vida els veïns i els nostres acompanyants que omplen les places i els carrers transformant-los de lloc de pas a espai de convivència.

Vull agrair a la Comissió de Festes, a la Regina i a les seues dames i a les entitats cíviques i socials el seu esforç, el seu treball per oferir al poble un programa festiu tan complet i variat i especialment vull animar al poble de Massanassa a que participe d'estes festes de Sant Joan, a que les faça seues i passe uns dies d'armonia i alegria en companyia dels familiars i amics.

Amparo Pérez Cuallado

Reina
de les Festes Patronals

*El poble s'engalana novament
per rebre com pertoca a sa Regina,
i ho fa posant un mant d'amor sincer
als pens davant dels quals a gust s'inclina.
Les festes de Sant Joan de Massanassa,
esclat d'honor al Sant Crist de la Vida,
novament enguany tenen en tu, Amparo,
la seua flor més màgica i divina.
I vens per a seguir escampant rajos
del sol encantador que dins tu anina,
oferint-los a un poble que és el teu,
i que, per ser-ho, bota d'alegria
en sentir ta presència junt ad ell,
la teua primorosa simpatia,
a colps del teu somriure que ens regala
eterna pau perfecta i suggestiva.
;Que sonen les campanes del teu poble!
;Que llancen el seu cant ple d'harmonia!,
que encara seguiràs entre nosatres,
fent-nos fruir del goig que nos fascina.
Amparo, eres la glòria feta dona,
un màgic dō de Deu per a la vista,
regal que Massanassa nos ofrena
per a que ens extasiem en ta delícia.
El poble viu ses festes patronals
gojós i satisfet per tu, Regina,
per ta elegància fina i primorosa,
per ser guapa, graciosa i ben bonica,
sabent mantindre en alt el pavelló
d'un poble que és sublim part de ta vida,
havent donat per ell tot l'esplendor
que naix del teu embruix que nos captiva.*

Rafael Melià i Castelló

Enguany, torne a dirigir-me atots vosaltres, com a la Reina de les Festes Patronals de Massanassa, càrrec que vaig ostentar plena de satisfacció el 2007 i que este mes de juny reviuré i tornaré a experimentar les sensacions i els moments tan intensaments viscuts l'any passat durant tots els actes –tant lúdics com religiosos– que conformen les nostres festes.

Després de la maravillosa experiència del meu regnat, sempre acompanyada per la meua Cort d'Honor, vos puc dir que és un gran honor representar a la dona massanassera en la festivitat de

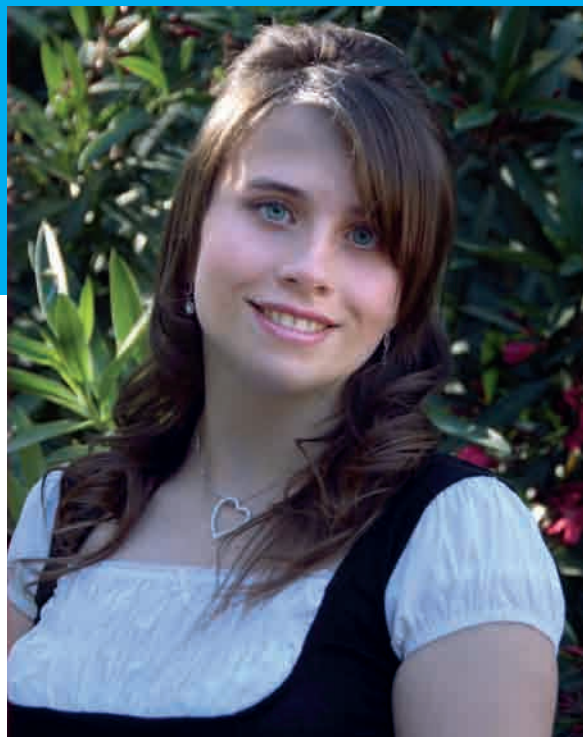
Sant Joan en honor al nostre Santíssim Crist de la Vida; per això, anime a totes les jóvens per tal que vos il·lusioneu en acceptar esta distinció, perquè de segur serà un fragment de la vostra vida que mai no oblidareu.

A tot el poble en general, vos convida a que m'acompanyeu tant de cor com amb la vostra presència –com van fer l'any passat– en tots els actes que, en el mateix estímul i entusiasme de les festes anteriors, han preparat els nostres clavaris.

Amparo Pérez Cuallado
Reina de les Festes Patronals, 2008

Jessica Motilla Aroca

Mª. del Mar Gómez Bravo

Ana María Casañ Soldado

Alba Navarro Puertes

Raquel Ramón Seguí

Clara Mínguez Martínez

Clavaris de les Festes de Sant Joan

Miquel Vendrell i Santamaria
Primer Clavari de les Festes de Sant Joan

Enguany torne a dirigir-me al poble de Massanassa com al Primer Clavari de les festes de Sant Joan, en honor al Santíssim Crist de la Vida.

Com vos deia des de l'espai que em va brindar La Terreta del 2007, un grup d'amics i coneguts de la nostra localitat ens havíem il·lusionat per tal que les nostres festes patronals tornaren a tindre la lluïda representació d'una Reina, acompanyada per la seua Cort d'Honor, les quals s'emmarcaven en els tradicionals clavaris, els quals mitjançant l'esforç, la dedicació i l'entusiasme, eren els que duïen avant primer el projecte i després l'execució dels actes que conformaven la Festa Major per excel·lència.

És per això que l'any passat –després de nou anys de parèntesi– vàrem reprendre la tradició i duguérem avant la festa, la celebració de la qual ens va omplir de satisfacció perquè vàrem viure un ambient de cordialitat, camaraderia, unió, ambient que ha propiciat que hui en dia tots sigam un grup de bons amics; i això més important, que ens ha quedat el regust del treball ben fet, ja que som conscients que tots vosaltres ens donàreu suport i acudíreu als actes que amb tanta il·lusió preparàrem.

Com que a l'acabar el període festiu, cap grup es presentà per a continuar en les festes, l'alcalde, Vicent Pastor, en nom de l'Ajuntament, ens va demanar que tornàrem a conduir enguany les festes de Sant Joan, evidentment amb la col·laboració –com sempre– del dit Ajuntament. Així doncs, ens hem fet avant una altra vegada, perquè malgrat sabem de l'entrega i el treball que açò suposa, ens pesa més la satisfacció de tornar a viure i reviure

els moments tan gratament viscuts tots junts i al costat del nostre poble.

També ens representarà Amparo Pérez, la nostra benvolguda reina del 2007, i esperem que per al 2009 uns altres clavaris es relleven en el satisfactori quefer de preparar les nostres festes patronals.

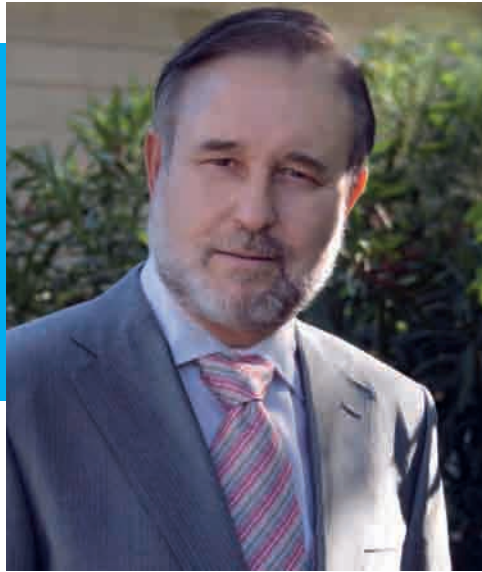
Vos convida, en nom de tots els clavaris a què, com l'any passat, acudiu a tots els actes organitzats, perquè sense la vostra presència, el nostre quefer no tindria raó de ser.

Que la festivitat d'enguany vos siga tan satisfactòria com la del 2007.

**Reina - Damas y Festeros San Juan
Massanassa - 2008**

Festeros

Francisco Pérez García
Vicepresidente

José Motilla López
Secretario

Juan Carlos Nacher Quiles
Tesorero

Eduardo Robledo Pons
Contador

José Luis Trenado
Lotero

Emilio Samblas Hurtado
Festero vocal

Juan Alfonso Milla
Festero vocal

Enrique José Jorge Seguí
Festero vocal

Francisco Nacher Quiles
Festero vocal

Guillermo Díaz Paredes
Festero vocal

José Marzal Rus
Festero vocal

José León Huertas
Festero vocal

Ismael Soria López
Festero vocal

Eduardo Robledo Rodríguez
Festero vocal

Manolo Pascual Rambla
Festero vocal

Francisco López Toledano
Festero vocal

Vicente Gutierrez Martínez
Festero vocal

José Antonio Alfonso Gamón
Festero vocal

Fabricación y disparo de todo tipo de Fuegos Artificiales.

Fábrica y oficinas: Partida La Foya s/n Bélgida (Valencia)
Dirección Postal: Ap. Co. 150 - 46860 Albaida Tel: 96 213 51 10 - Fax: 96 239 00 60
Dep. Comercial: Salvador Armengol: 630 92 32 30 · Francisco Martínez: 670 30 05 13
E-mail: pirotecnia@europla.com

en vanguardia de la creatividad

Eventos recientes

Espectáculo y generación de efectos especiales para la UNESCO en la Ciutat de les Arts i les Ciències. Valencia, 2007. • Inauguración de la XXVIII Mostra de Cinema del Mediterrani. Efectos especiales de interior. Palau de la Música de Valencia. Valencia, 2007. • Clausura del Estadio Olímpico de Singapur. Espectáculo piromusical. Singapur, 2007. • Clausura del Festival Internacional de Música de Assomada. República de Cabo Verde (África Occidental). Edición 2006. • Primer Premio I Concurso de Mascletaes "Ciudad de Benidorm" con mascletá piromusical. Benidorm, edición 2006. • Primer Premio del XXXVI Concurso Internacional de Fuegos de Artificio de la Costa Brava. Blanes 2.006. • Disparo de Mascletá para Sus Majestades los Reyes de España, en la Plaza del Ayuntamiento de la ciudad de Valencia con motivo de las fiestas falleras y día de la Plantá de monumentos de 2006. 15 de Marzo de 2006. • Primer Premio del XXXV Concurso Internacional de Fuegos de Artificio de la Costa Brava. Blanes (Girona) edición 2.005.

Programa de Festes de Sant Joan

JUNY 2008

DISSABTE 14 DE JUNY

- 12:00 h: Volteig general de campanes.
- 20:00 h: Arreplegà de les dames d'honor, autoritats, clavaris i reina de les Festes, els quals desfilaran pels carrers de la nostra localitat acompanyats pel C.I.M Massanassa.
- 23:00 h: En les Escoles Velles, solemne proclamació de la Reina de les Festes, senyoreta **Mª Amparo Pérez Cuallado** i de tota la seua cort d'honor. L'acte serà presentat per Dª Sara Jorge Zapata i D. Vicent Moncholi Baixaulí.
- A continuació Produccions Excelsior, ens oferirà com espectacle De fi de festa a **MARÍA ABRADELO I PRINCIPALS CANTANTS DEL PROGRAMA DE CANAL NOU "EL PICÚ"** (que tant d'èxit està cosexant actualment). Al finalitzar l'acte es dispararan uns focs artificials, a carrec de la pirotecnicia **"EUROPLÀ"**

DIUMENGE 15 DE JUNY

- 11:00 h: En el Poliesportiu Municipal, parc infantil per a tots els xiquets i Xiquetes.
- 13:00 h: **FESTIVAL DE "PAELLES"** en el Poliesportiu Municipal. (s'ofereix arròs i oli).

- 22:00 h: En la Plaça de les Escoles Velles **GRAN FESTIVAL DE PLAY BACK'S**, a càrrec de les Falles de la població: Falla Alquerria, Falla Poble, Falla Jaume I i Falla el Divendres.

DILLUNS 16 DE JUNY

- 17:00 h: En la Plaça Escoles Velles, **PARC INFANTIL**, per a tots els xiquets i xiquetes.
- 18:00 h: En la mateixa Plaça **ORXATA I FARTONS** per a tots.
- 18:00 h: **REPARTIMENT DEL "PASTÍS DE SANT JOAN"** a càrrec dels Clavaris, Reina i Dames pels diversos carrers de la població acompanyats de tabal i dolçaina.
- 19'00 h.: A la Sala Gabriel Cuallado, inauguració de l'exposició d'Esmalts i Pachword a càrrec dels alumnes de l'Escola Permanent d'Adults.
- 23:00 h: En la Plaça de les Escoles Velles, **CONCERT A CÀRREC DEL C.I.M Massanassa** (1ª part Banda Juvenil del C.M.I, i 2ª part Banda del C.I.M).

DIMARTS 17 DE JUNY

- 17:00 h: En la Plaça del País Valencià **PARC INFANTIL**, per a tots els xiquets i xiquetes.
- 18:00 h: En la mateixa Plaça **ORXATA I FARTONS**, per a tots.

18:00 h: **REPARTIMENT DEL "PASTÍS DE SANT JOAN"** a càrrec dels Clavaris, Reina i Dames pels diversos carrers de la població, acompanyats de tabal i dolçaina.

23:00 h: En la Plaça de les Escoles Velles, **GRAN NIT DE TEATRE** a Càrrec de la companyia Clàssics Espanyols A.V.A.T. que Representaran l'obra "**CIANUR AMB CREÏLLES**" comèdia original de Ortiz i Villarejo i dirigida per José L. Matràn.

DIMECRES 18 DE JUNY

17:00 h: En la zona Divendres, **PARC INFANTIL**, per a tots els xiquets i Xiquetes.

18:00 h: En la mateixa zona **ORXATA I FARTONS**, per a tots.

21.30 h: En la Plaça de les Escoles Velles hi haurà **SOPAR** en cada una de Les diferents comisions allí ubicades i **GRAN VERBENA** amb l'actuació de la magnífica "**ORQUESTRA MODENA**".

DIJOUS 19 DE JUNY

17:00 h: En la Plaça L'Alqueria **PARC INFANTIL**, per a tots els xiquets i Xiquetes.

18:00 h: En la mateixa Plaça **ORXATA I FARTONS** per a tots.

21.30 h: En la Plaça de les Escoles Velles, hi haurà **SOPAR**, en cada una les diferents co-

misions allí ubicades i **GRAN VERBENA** amb l'actuació de la magnífica "**ORQUESTRA NÓMADA**".

DIVENDRES 20 DE JUNY

19'30 h.: En la societat "La Terreta", organitzada per la Colla Despertades, Conferència "La polvora en les festes dels pobles" a càrrec de Juan García.

21.30 h: En la Plaça de les Escoles Velles, hi haurà **SOPAR** en cada una de les diferents comisions allí ubicades i **GRAN VERBENA** amb l'actuació de la magnífica "**ORQUESTRA SHANGHAI**".

DISSABTE 21 DE JUNY

19:00 h: **GRAN ENTRADA MORA I CRISTIANA. BANDOL CRISTIÀ**: Escuadres Cristianes dels Clavaris de Massanassa, Escuadra de la "Filà Cristiana Jaume I de Catarroja", L'Associació de Chirimiters "Serra Calderona" i les societats Musicals "Hort de Senabre", la "Unió Musical" de Catarroja i el " Centro Ecuestre Cortijo de Santa Ana de Albal".

BANDOL MORO: Escuadres mores de la "Filà Manzil Nars" de Massanassa, Escuadres Mores dels "Clavaris de Massanassa", Escuadra Mora de la reina i dames d'honor, Ballet " Yamuna" de Catarroja, Associació Chirimiters de l'Horta Sud, Associació de Huracains de Beniganim, Societat Musical La Primitiva de Benetusser i el C. I. M. de Massanassa.

RECORREGUT: Concentració Plaça de L'Esglesia, Comtes de Trigona, Pi i Margall, Constantí Llobart, Orba, Plaça de les Escoles Velles i finalitzant en el carrer Francesc de Vinatea.

23.30 h: En la Plaça de les Escoles Velles "**CLÀSSICS DE HOLLYWOOD**", meravellós espectacle musical dels principals temes de les pel·lícules mes famoses, realitzades per la mes important indus-

tria cinematogràfica **"HOLLYWOOD"** (Saturday Nigt Fever, Dirty Dancing, Victor o Victòria, Cantando Bajo La Lluvia, West Side Story, Cabaret, Grease, Flashdance, Chicago, etc).

DIUMENGE 22 DE JUNY

- 19:00 h: **GRAN CAVALCADA DE SANT JOAN.** Eixirà de la Font Cabilda i en ella participaran totes les entitats socials i festives de la població. L'itinerari serà l'habitual.
- 22:00 h: En la Plaça de les Escoles Velles, **SOPAR POPULAR** (Organitzat per l'Associació de Jubilats) i **GRAN VERBENA** amb l'actuació de **"L'ORQUESTRA BABEL"**

DILLUNS 23 DE JUNY

- 20:00 h: Eixint de la Plaça de L'Alqueria, tradicional **OFRENA DE FLORS**, que recorrerà l'itinerari habitual. Al finalitzar aquest acte, es prega a les entitats col.laboradores i públic en general que no abandonen la Plaça perquè la colla de campaners de la localitat tocaran el popular **"Repic del vespre"**.
- 23:00 h: En la Plaça del País Valencià, **GRAN VERBENA**, amb una **MACRO DISCO-MOVIL**.
- 24:00 h: En la Plaça del País Valencià **CREMÀ DE LAFOGUERA DE SANT JOAN** i focs artificials.
- 01:00 h: En la Plaça del País Valencià **GRAN GRAELLADA DE LLONGANISSES I BOTIFARRES**, per a tots els veïns.

DIMARTS 24 DE JUNY

- 10:00 h: Volteig general de campanes.
- 10.30 h: La reina de les Festes i la Seua Cort d'honor seran arreplegades per tots els Clavaris i Autoritats acompanyats pel C.I.M. de Massanassa.
- 12:00 h: **SOLEMNE ACTE RELIGIÓS** en la parròquia de Sant Pere oferida al **SANTÍSSIM CRIST DE LA VIDA**. La

celebració de la missa estarà acompanyada per l'**Orfeó Polifònic de Massanassa**.

- 14:00 h: Quilomètrica **TRACA** des de la Plaça de L'Alqueria
- 14.30 h: En l'avinguda Josep Alba i Alba **GRAN MASCLETÀ**, a càrrec de la pirotècnia **EUROPLÀ** (Goret).
- 20:00 h: Tradicional **ENRAMADA DE LA MURTA**, pels carrers de L'itinerari habitual de la processó.
- 22.30 h: Tradicional **PROCESSÓ** al Santíssim Crist de la Vida, amb la participació de totes les confraries acompanyades de les seues andes corresponents, la Reina de les Festes i la Seua Cort d'Honor Clavaris i autoritats amb l'entrada del Santíssim Crist de la Vida en l'Església es dispararan focs artificials a càrrec de la pirotècnia **"EUROPLÀ"**.
- 01:00h: I com a final de les Festes de Sant Joan: Espectacular **CASTELL DE FOCs ARTIFICIALS**, a càrrec de la pirotècnia **"EUROPLÀ"**.

Programa Setmana Esportiva

FUTBOL

DISSABTE 31 DE MAIG

*Partits de les categories de pre-benjamí, benjamí, infantil i cadet.- Des de les 9:15 h.
Torneig Juvenil "Paco Lerma".- Des de les 18:00 hores.*

DIUMENGE 1 DE JUNY

Partit de la categoria REGIONAL PREFERENT - Club de Futbol Massanassa, a les 11:30 hores.

DIVENDRES 6 DE JUNY

Partit categoria querubí.- A les 18:00h.

DISSABTE 7 i DIUMENGE 8 DE JUNY

*IV TORNEIG F-7 MASSANASSA BENJAMÍ I ALEVÍ
Dissabte: 24 partits, des de les 9:30 fins les 21:00 hores.*

Diumenge: 8 partits, des de les 9:30 fins les 14:00 hores.

DIUMENGE 22 DE JUNY

VIII Trofeu Futbol Veterans Massanassa contra Falla l'Alqueria.- a les 11:00 hores.

XX VOLTA A PEU

*DISSABTE 14 DE JUNY.- Des de les 17:30 hores.
Avinguda Josep Alba Alba*

XVII DIA DE LA BICI

DIUMENGE 15 DE JUNY.- Eixida a les 11:00 hores des de la Plaça de les Escoles Velles.

BÀSQUET

DIES 2 i 4 DE JUNY. Des de les 18:00 hores, partits de les categories ALEVINS I JUNIORS al Poliesportiu municipal.

DIA 3 DE JUNY. Des de les 18:00 hores, categoria INFANTIL.

DIA 9 DE JUNY. Des de les 18:00 hores, categoria BENJAMÍ.

DIA 11 DE JUNY. Des de les 18:00 hores, categoria PRE-BENJAMÍ.

GIMNÀSTICA RÍTMICA

DIA 12 DE JUNY.- EXHIBICIÓ DE GIMNÀSTICA RÍTMICA.- A les 19:00 hores al Poliesportiu Municipal.

JUDO

DIA 10 DE JUNY.- EXHIBICIÓ DE JUDO.- A les 19:00 hores al Poliesportiu Municipal.

MULTI-JOCS ESPORTIUS

DIJOUS DIA 5 DE JUNY.- Des de les 18:00 hores al Poliesportiu Municipal.

TENNIS

DISSABTE DIA 28 DE JUNY.- "12 HORES DE TENNIS". Des de les 08:00 hores. I lliurament de premis i Festa Final de Curs.

TIR I ARROSEGAMENT

DIA 4 DE JULIOL.- Des de les 16:00 hores al Poliesportiu Municipal.

DIES 5 i 6 DE JULIOL.- Des de les 10:00 hores al Poliesportiu Municipal.

TIR DE GUATLA

DIA 15 DE JUNY.- Des de les 10:00 hores. Camp de Tir de Picassent.

COLOMBICULTURA

DISSABTE DIA 7 DE JUNY.- IV CONCURS ESPECIAL COLOMBICULTURA, a partir de les 19:30 hores, en La Terreta.

ESCACS

DISSABTE DIA 14 DE JUNY.- XVII TORNEIG ESCOLAR D'ESCACS. Des de les 10:00 hores, a la Sala Gabriel Cualladó.

DIUMENGE DIA 15 DE JUNY.- XXI TORNEIG ESCACS. Des de les 10:00 hores, a la Sala Gabriel Cualladó.

ACTE-SOPAR FINAL DE TEMPORADA ESPORTIVA

DIVENDRES DIA 13 DE JUNY.- A les 20:30 hores al Poliesportiu Municipal.

MÉS INFORMACIÓ

Departament d'Esports
Poliesportiu Municipal de Massanassa
Tlf: 96.125.02.34
Mail: massanassa.esports@cv.gva.es

XII Música i Festa Sant Joan 2008

**AJUNTAMENT
DE MASSANASSA
REGIDORIA DE CULTURA**
del 25 al 29 de juny

DIMECRES 25 DE JUNY

A les 23'00 h.: Jardins de la Societat La Terreta
**Ruben Simeo. Concert del jove trompetista
de 14 anys.**

DIJOUS 26 DE JUNY

A les 23'00 h.: Jardins de la Societat La Terreta
**Quartet de Corda Esplá (Premi Nacional de
Música de Cambra)**

DIVENDRES 27 DE JUNY

A les 23'00 h.: Jardins de la Societat La Terreta
**Deutsche Kammerorchester in Frankfurt am
Main Director: Rista Savic
Elena Markovic – Soprano
Darko Vernek**

DISSABTE 28 DE JUNY

A les 20'00 h.: Església Parroquial de Sant Pere
Dia dels Cors, amb l'actuació dels Cors:
**Associació Coral de Paterna
Coral de Montcada
Coral Serrà d'Espadà de la Vall d'Uixó
Orfeó Polifònic de Massanassa**

DIUMENGE 29 DE JUNY

A les 23'00 h.: Jardins de la Societat La Terreta
**Nuria Garcia Arrés – Soprano
Paloma Chiner – Soprano
Fernando Taberner Muñoz – Piano**

I el temptador li digué: si ets fill de Déu...

Joan Ruix Contelles
Pàrroc de Massanassa

Jesús, després de ser batejat per Joan al riu Jordà, va anar a un lloc desèrtic on va passar quaranta dies i quaranta nits, record dels quaranta anys del poble d'Israel temptat al desert, símbol i resum de tota la seua vida en el desert de la nostra vida humana.

I fou temptat. La temptació té sempre el mateix to: "Si ets Fill de Déu..."; és també la mateixa temptació, la definitiva, de la creu: "Si ets Fill de Déu, baixa de la creu..." (Mateu 27, 40).

L'expressió "temptar" hui l'entendem de manera molt subjectiva: sentir interiorment la inclinació al mal, l'atracció de donar gust als sentits i a l'egoisme; i ens consta atribuir-li-la a Jesús. El Nou Testament l'enten de manera més objectiva: ser posat a prova. Jesús va ser posat a prova per tot el món que el rodejava sobre la manera de ser i de viure com a Fill de Déu, és a dir, sobre la manera d'entendre la vida humana verdadera a la que Déu porta a Ell i a tota la humanitat. San Mateu resumeix en tres les evidències d'aleshores i d'ara, paranys enganyosos sobre la verdadera plenitud humana: 1.- tindre cobertes les necessitats materials ("digues que les pedres es tornem pans"), 2.- ser alliberat de les dificultats i del sofriment ("tira't daltabaix, Déu no permetrà que et faces mal"), i 3.- ser el primer, el vencedor i dominar el món ("tot això t'ho donaré..."). La temptació definitiva de la creu ho resumeix tot: Déu no pot permetre que Jesús -el seu Fill benamat- muiga a la creu perquè vol el bé del seu Fill i de tota la humanitat.

Jesús és trobat "fidel" (Apocalipsi 1, 5) al camí de Déu per a la humanitat, del qual Ell és el Capdavanter. Ser Fill de Déu i vertaderament salvat

no és tindre cobertes les necessitats humanes de seguretat o de felicitat, sinó donar-se només a Déu i als altres, perdent-ho tot. L'home no viu només de pa, de felicitat o d'èxit; l'home viu de Déu, en l'amor i en la donació de si mateix. La victòria de Jesús va ser la seua creu.

QUAN ESTEM DAVANT LA IMATGE DEL SANTÍSSIM CRIST DE LA VIDA, EN QUÈ PENSEM REALMENT?

“Salva” del Rector

Joan Ruix Contelles
Pàrroc de Massanassa

El Santíssim Crist de la Vida, el xiquet que ens va presentar Maria en Betlem i que fou adorat pels pastors i pels mags d'Orient, l'adult que es presentà en la filera dels pecadors per a ser batejat pel Precursor, el que va acollir a xiquets, a malalts, a pecadors,..., a hòmes i a dones indife-renciadament, anunciant que Déu és Pare d'Ell i Pare de tots,..., el Santíssim Crist de la Vida que va entrar triomfalment a Jerusalem i fou aclamat pels xiquets i els humils com a Fill de David –en qui s'acomplien les promeses dels profetes–, el mateix Crist que celebrà l'última Cena amb els seus deixebles als que llavà els peus i els donà el Manament; després de soportar el trànsit de la Passió i mort en Creu i sepultura, resucità d'entre els morts per a sempre, per acomplir la seua promesa d'estar tot els dies en companya nostra fins a la fi del món.

I de moltes formes Ell continua entre nosaltres (sacramentalment, en la seua Paraula, en els seus germans-germanes més humils). També devocionalment ha triat més maneres d'estar enmig nostre: una d'elles com a SANTISSIM CRIST DE LA VIDA enmig dels seus germans i germanes de Massanassa, reconegut com a Patró i aclamat com a tal des de la festa de Sant Joan de 1865 en què els malalts de còlera començaren a experimentar milloria i salut d'ànima i de cos.

En 2008 els cristians de Massanassa no volem oblidar les accions meravelloses del Senyor en benefici del seu Poble, que és també el nostre poble.

Un any més vulgam ser inundats per la bondat del Santíssim Crist de la Vida en les nostres vides.

Hijas de María y Santa Teresa de Jesús

Un año más se nos ha invitado a colaborar en la Revista Cultural Literaria "La Terreta" de Massanassa, y queremos agradecer la oportunidad comentando un poco de todo.

En estos dos años hemos tenido de todo: juntas, reuniones y eventos culturales, como son la visita La Luz de las Imágenes de Xátiva y el recorrido por la exposición del Maestro valenciano Joaquín Sorolla en el Centro Cultural Bancaixa.

También estamos participando, en la medida de nuestras posibilidades, de todos los eventos y fiestas Patronales de Massanassa.

Como en juntas anteriores, también nosotras hemos cambiado las normas del Sorteo de Imágenes en las fiestas de Santa Teresa y La Purísima, para que tengan participación todas las Cofrades, ya que muchas de ellas están apuntadas desde que tomaron la Primera Comuni3n, tal era la costumbre cuando se fund3 la Cofradía, es decir, que est3n casi toda la vida. Tenemos cofrades muy mayores, rozando los 90 años e incluso m3s, esto hay que tenerlo en cuenta porque, si les tocara la Imagen, sería una ilusi3n muy grande para ellas y, c3mo no, tambi3n para nosotras al pod3rsela entregar.

Estamos colaborando tambi3n en el peri3dico semanal Parroquial "Paraula", en la secci3n de Pueblos y Ciudades, para dar a conocer que aqu3, en Massanassa, a3n se celebran estas fiestas que tanta aceptaci3n han tenido siempre entre los feligreses de la poblaci3n.

La Junta

Nuestra gran ilusi3n sería poder viajar a 3vila, ciudad natal de Santa Teresa, pero eso son cosas para programarlas muy despacio y poder conjuntar a mucha gente, as3 que, si tienen que salir, lo har3n a su hora.

Queremos expresar nuestro sincero agradecimiento a todas las Cofrades por sus aportaciones, ya que, sin ellas, no se podr3an celebrar las Fiestas.

Muchas gracias.

Cofradía del Stmo. Cristo de la Vida

Próximo ya el mes de Junio, en el que celebramos la novena dedicada al Stmo. Cristo de la Vida, os detallamos a continuación los días y horas de la misa.

IGLESIA DE SAN ANTONIO

Los días 11, 12 y 13 a las 22:00 horas

IGLESIA DE SAN PEDRO APOSTOL

Día 14 sábado a las 20:15 horas

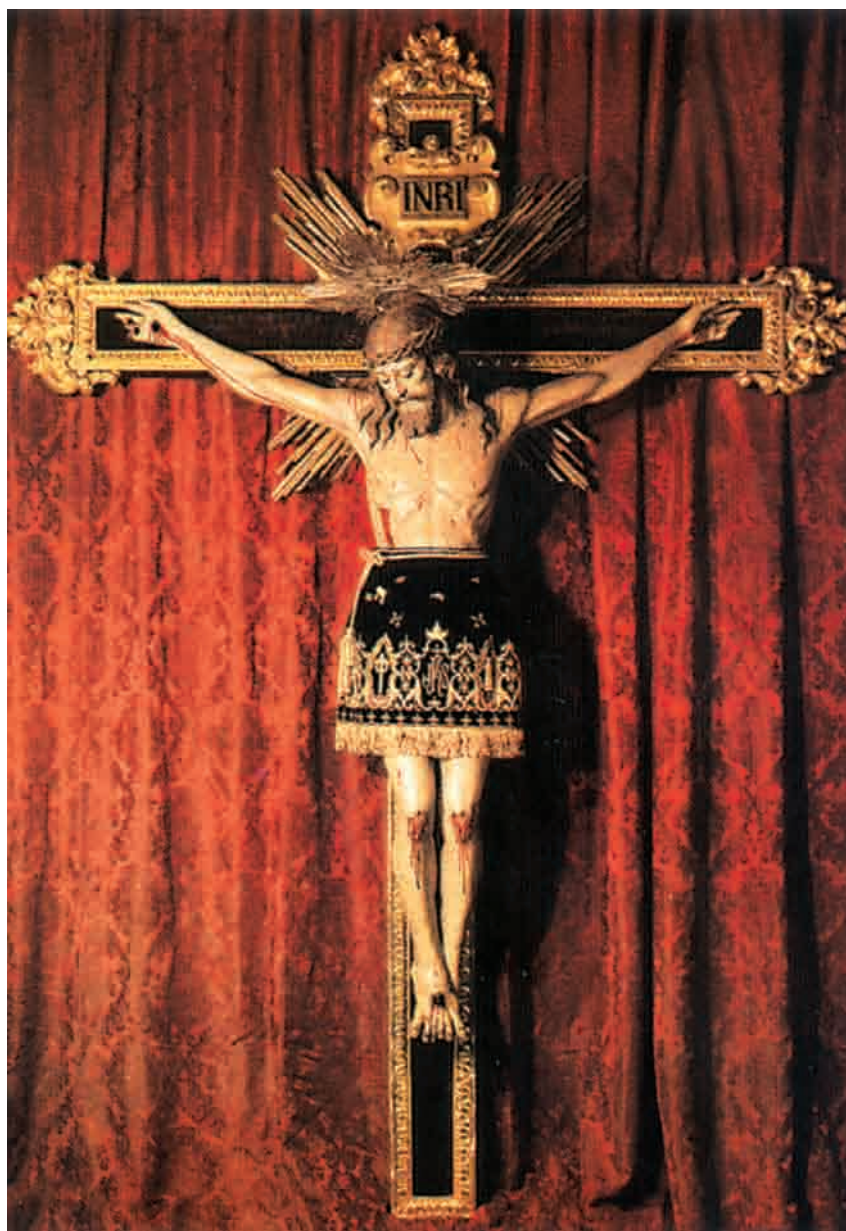
DEDICADA A LOS MASSANASSEROS
RESIDENTES EN OTRAS POBLACIONES.

Día 15 domingo a las 20:00 horas

Día 16, 17 y 18 a las 22:00 horas

Día 19 a las 22:00 horas, celebración de Misa Solemne como final de la novena, a la que quedáis todos invitados.

Agradecemos vuestra asistencia a los actos de la novena.

A la Virgen de los Desamparados

J. Ricart

Bajo un manto bordado con gran celo,
eres Tú, Soberana valenciana
La que ruegas por todos desde el cielo
y amparas a esta tierra que te ama.

Eres pues, Virgen de Desamparados,
la fiel balanza de unas nobles almas,
la que con fé, y amor acompasados
muestras dolencias más crueles calmas.

Tus pasos serán seguidos
por esta nuestra "TERRETA",
y te dirán ¡boniqueta!
con sonos enternecidos.

Tendrás de todo "Mareta";
tendrás obsequios y flores,
y tendrás "Geperudeta",
por siempre nuestros amores.

Serás un "toque" que llama
a las cercanas Misiones;
serás celestial "Sultana",
un latir de corazones.

Con inmensa pulcritud
a esta tierra valenciana
te ganaste, Soberana,
por tu infinita virtud.

Eres pues, ¡oh Virgen Santa!
la llama que da calor,
de los hogares amor,
y es que tu amor ancanta.

¿Y qué más decirte puedo?
Ampara a este pueblo fiel
como bálsamo de miel.
De rodillas te lo ruego.

Cofradía Virgen de los Desamparados

A. Jorge

¡Hola!

Somos la cofradía de la Virgen de los Desamparados y nuestra presidenta es Amparo Casañ Gimeno.

Es una satisfacción para nosotras representar a dicha cofradía, especialmente este año, pues celebramos el 25 Aniversario de su fundación, y desde estas páginas queremos relatar brevemente el inicio de su formación.

Corría el año 80-81 una massanatera pensó qué, como siendo Massanassa un pueblo tan devoto de Nuestra Señora de los Desamparados, no teníamos una imagen suya ni en la Iglesia de San Pedro ni en la de San Antonio, y con toda su ilusión emprendió los pasos pertinentes hasta conseguir la Imagen que hoy tenemos en la Iglesia de San Antonio, esta señora es (y porqué no contarlo) Amparo Cuallado Candel.

A partir de ese momento reunió unas cuantas amigas y recorrieron el pueblo apuntando socias para que cada año se pudiera celebrar en el mes de mayo la fiesta de su onomástica.

Se tiene por costumbre renovar la junta cada tres años, y esta es la segunda vez que la presidimos, con lo cual en vez de un grupo de festeras somos amigas.

También contamos con la colaboración imprescindible de nuestros maridos, a los que, desde aquí les mandamos un beso.

Y ya nos despedimos no sin antes invitar a toda la población y aquellos que nos visitan a venerar tan querida imagen.

Felices Fiestas

¡Vixca la Mare de tots els Valencians!

¡Vixca Massanassa!

Sociedad de Jubilados y Pensionistas U.D.P. de Massanassa

Tomás Calvo
Presidente

Quisiera agradecer la colaboración del Ayuntamiento y demás entidades y bancos de Massanassa por la colaboración que nos presentan en colaborar en los juegos que se realizan en la semana de la 3ª edad.

También quiero deciros que este año 2008 hemos realizado la comida de hermandad en CASAS IBÁÑEZ con un viaje cultural a ALBACETE y también os diré que como el año pasado hemos hecho homenaje a las personas mayores en su 90 cumpleaños, que por la experiencia del año pasado hemos visto lo felices que les hace a estas personas mayores.

Un cordial saludo y felices fiestas.

La soledad y el aburrimiento

La soledad y el aburrimiento es la madre de casi todas las enfermedades.

Un consejo por experiencia de 14 años como socio de los jubilados de la U.D.P. de Massanassa.

Este local esta subvencionado por el Ayuntamiento y regido por una junta de la U.D.P. Este local podemos presumir de buena limpieza y buenos modales. Tener aire acondicionado, sala de lectura, televisión, bingo, juegos de mesa como cartas, parchís, ajedrez, truc, domino, porras y baile con muy buena música, así que las viudas/os aquí tienen muy buena compañía y los matrimonios también y por lo menos mientras están jugando o hablando, leyendo no se acuerdan de las enfermedades y los dolores.

Bendito hogar de jubilados si nos hace la vida más agradable.

Un socio

Vísita cultural a la Diputación.

Homenatge als nostres majors

Família Genoveva Albert Nacher

Família Vicente Alcoy Raga

Família Vicenta Baixauli Sancho

Concepción Ruiz Fayos. Se le homenajeó como a todos sin fotos por su estado de salud.

Família Manuel Casañ Gorriz

Monestudi

Fco. Estupiña
Presidente

En un mundo donde predominan tanto las cosas materiales, donde ya no concebimos vivir sin un ordenador o sin televisión. Tenemos que recordar y decir que mucha gente ni conoce ni sabe de ordenadores... ni de incluso de agua potable y muchos menos de educación.

Según datos recientes publicados por el Instituto de Estadística de la UNESCO los índices de alfabetización de adultos de algunos países más poblados del mundo han aumentado en el último decenio. Uno de cada cinco adultos del planeta no sabe todavía leer ni escribir, lo cual representa una cifra global de 860 millones de analfabetos de los cuales dos tercios son mujeres.

El objetivo principal de Monestudi es la educación, por eso queremos poner nuestro granito de arena. Estamos trabajando en la zona más necesitada de Centroamérica más en concreto en Honduras donde tenemos un proyecto desde hace dos años en el cual atendemos a un grupo de niños huérfanos cubriendo sus necesidades de alimentación y estudios.

Monestudi necesita el apoyo de voluntarios y socios e invita a que participéis con nosotros.

REGALA LO MEJOR DE TI
ÚNETE A NOSOTROS
HAZTE VOLUNTARIO
www.monestudi.com
Paco_est@hotmail.com
direccion@monestudi.com

Asociación de Yoga Nirvana Massanassa

Enseñar a los alumnos a mejorar su vida, a entenderla desde un punto de vista más armónico, teniendo mejor conocimiento de sí mismos, con el objetivo de alcanzar más calidad de vida. Para ello practicaremos ejercicios de respiración, ejercicios físicos, práctica de la meditación, relajación, masajes, alimentación natural, aromaterapia etc...

Continuaremos con todas las actividades que hemos practicado en el ejercicio pasado, incidiendo en el pensamiento positivo, meditación, complementado por ejercicios sobre el yoga de las energías, masaje coreano, chic un y tai-chi.

En el año 2008 trabajaremos el Yoga en parejas, ya que esta modalidad permite mediante la presión contra la pareja, estirarse más y acentuar el efecto de las posturas de yoga.

Trabajaremos también la risoterapia que tanto favorece nuestra salud y nuestro bienestar.

Trabajaremos las danzas del mundo. El baile es calentamiento y disfrute, quemar tensiones y bloqueos. También realizaremos ejercicios de sana-

ción espiritual abriendo los Chakras y activando la energía.

Este año se va a incidir en que los ejercicios se realicen:

- De forma que se adapten a las posibilidades que ofrece cada persona, según sus limitaciones y circunstancias personales.
- Comenzaremos cada ejercicio con las respiraciones adecuadas.
- Intentaremos practicar en cada clase unos ejercicios dedicados a diferentes partes del cuerpo, para terminar con ejercicios corporales integrales.
- Intentar incorporar los ejercicios a la vida cotidiana. Llegar al yoga cotidiano.

Las claves incluirán ejercicios de calentamiento, respiración, flexiones, torsiones, extensiones, ejercicios de respiración, de energía, de ojos, asanas y la relajación para recoger y acumular la energía liberada por el organismo. Con ello se consigue una mayor y mejor elasticidad para el desarrollo de las sesiones y una mejora corporal. Los últimos diez minutos serán para conservar sobre como ha ido la sesión.

Cada cuatro semanas dedicaremos una sesión para masajes, mantras, danzas, tablas de yoga o bien para repasar lo aprendido.

A lo largo del curso también realizaremos charlas sobre alimentación natural, emociones y sentimientos, trabajo mental positivo. Entre las actividades a realizar durante el año 2008 está la participación en aquellos actos a los que se nos invite, tales como la Semana de la Mujer, Semana de la Tercera Edad, Lucha contra el cáncer, Semana Deportiva etc... También seguiremos trabajando nuestro interior.

Un menjador amb IMATGES...

Menjador Escolar del C.P. Lluís Vives

Ja son uns quants anys que el Menjador Escolar del C.P. Lluís Vives aprofita l'arribada de les festes de Sant Joan per contar-vos, a la Terreta, tot allò que fem durant el curs, les activitats, les festes... però enguany hem decidit fer cas de la dita "Una imatge val més que mil paraules" per ensenyar-vos algunes de les fotos de l'àlbum del Menjador curs 2007-08. Ací teniu una mostra.

Asociación Cultural Colla Despertades

La Directiva

La Directiva de esta Asociación Cultural de la misma forma que, todos los restantes componentes de esta asociación, desean expresar desde estas líneas el agradecimiento al Excelentísimo Ayuntamiento de Massanassa por su apoyo y colaboración para la permanencia de esta

Sociedad, de la misma forma que, a toda la población de Massanassa por su excelente acogida.

La **Asociación Colla Despertades** tiene como objetivo principal entre otros, el no perder las viejas tradiciones arraigadas en nuestro pueblo, como por ejemplo "La Despertá"... una costumbre muy nuestra.

Desde que se constituyó esta Colla se han realizado diversos actos en determinadas fechas como por ejemplo la despertá celebrada el 9 d'Octubre del pasado año 2007, siguiendo a continuación los actos efectuados en la festividad de Reyes de 2008.

De la misma forma que el día de la ofrenda del pasado año de 2007... La Colla Despertades, recuperó en compañía de los "**Festeros**" de San Juan y la "**Colla dels Campaners**" de Massanassa, el **Día de la Vespra**.

Así mismo también se participa al respetable que, se está preparando una magnífica despertá para el día de San Juan, al igual que la **Colla Despertades** tiene el honor de hacer el día 14 de septiembre del presente año, la fiesta de San Roc.

WWW.COLLADESPERTADES.ES

La Asociación Cultural Colla Despertades fue legalmente constituida en agosto de 2007 siendo a su vez registrada, en el correspondiente organismo del "Prop" lo que se participa para general conocimiento del público y organismos pertinentes.

Una il·lusió...

Juan Alapont Solano
President, Filà Mora Manzi Inars

Fa anys que viatge a altres poblacions per poder disfrutar de les festes de Moros i Cristians, tornant sempre amb la mateixa sensació, de que també era possible viure eixos moments al meu poble, Massanassa.

Ens falta la tradició...

Però com va a haver tradició si mai es comença? Tal vegada la gent no tenia l'il·lusió de fer esta festa? Però, ens enviàreu un missatge aclaridor en Sant Joan de l'any passat, a l'entrada de Moros i Cristians.

QUIN GRAN DIA! Segur que ho recordeu, dues hores d'autèntica festa, colorit i música, organitzada

pels festers de Sant Joan 2007 i algunes comparses de Catarroja.

Pensem... Massanassa vol festa de Moros i Cristians!

Tinc la satisfacció d'informar-vos que per fi, Massanassa, podrà contar amb la primera Filà Mora. Esta decisió ha de servir com a punt d'inflexió per a consolidar la festa i impulsar la creació d'altres Filae.

El nom que hem triat, correspon, a la denominació que tenia Massanassa quan Jaume I va conquerir el Regne de València: MANZIL NASR.

La Filà Mora Manzil Nasr, naix amb vint-i-nou membres, i molta il·lusió...

Esperem que Massanassa disfrute de les festes i que ens acolliu amb afecte.

Bones Festes.

Colla de Córrer El Parotet

Pascual Pastor Codoñer

El passat mes de març vaig estar presenciant les proves del XII Campionat del món d'Atletisme en el Velòdrom Lluís Puig. Va ser una experiència magnífica, de la que deixa empremta, veure els millors atletes del món competint; allí estaven els superclasses, als que t'agradaria parèixer. Però hui he baixat a la realitat quotidiana de l'esport base, eixe que s'està convertint en un element compensador indispensable de les tensions de la vida moderna.

A banda de l'esport competició, està l'esport salut, l'esport escampament, l'esport superació, que és el que realitzem en la Colla de Córrer el Parotet de Massanassa. No tractem de guanyar, encara que hi ha alguns que van molt bé, es tracta simplement de passar-ho bé d'una forma més o menys organitzada.

Totes les persones, quan ens estem fent majors, 40, 50 anys, tenim una disminució de la massa muscular, agreujada si va acompanyada de greix intramuscular, i de la condició física en general. Però eixa disminució de la massa muscular i del greix que s'observa a partir dels 50 anys, tant en

hòmens com en dones, es pot evitar fent exercici físic regularment.

També, els especialistes de la Medicina de l'Esport, recomanen fer exercici regular, especialment exercici de força o de resistència, que produïsquen impactes en el sòl perquè poden disminuir la pèrdua d'os que s'observa amb l'edat.

Com veieu, en la Colla de Córrer El Parotet ens "cuidem" bé, és veritat que amb algun xicotet sacrifici, però val la pena, entre nosaltres sempre reina l'amistat i la camaraderia. En l'atletisme es creen amistats que no s'obliden en la vida, així ocorre també en les carreres populars on no cap professionalisme.

A poc a poc anem augmentant en número, ja som més de 42, i anem a més. Els diumenges, de bon matí, eixim a preparar les pròximes carreres o simplement per a mantindres i els dimecres a la vesprada, tenim una bona sessió d'estirades en el Poliesportiu de Massanassa, a més de l'entrenament que cada un puga i vulga realitzar durant la setmana. Després, el dijous a la nit ens reunim per a planificar les eixides al mateix temps que intercanviem les experiències viscudes en les nostres "xicotetes gestes esportives", compartint les nostres realitats quotidianes: aquell xicotet doloret, esta estiradeta muscular, aquella queixa familiar per anar a entrenar, etc.

Enguany, hem tingut una bona representació en la Marató de València, 9 parotets han corregut en ella, tots amb excel·lents temps; altres no hem tingut eixa sort i ens hem conformat amb alguna Mitja Marató, o carreres més populars.

Per a enguany, a més de la Volta a L'Albufera, que vam fer el passat 20 de gener, tenim la XX Volta a Peu a Massanassa; una cursa de 15 Km, que està molt ben considerada pels atletes, i que realitzarem el dissabte 14 de juny.

En esta XX edició, volem fer alguna cosa especial, i volem que els atletes que ens visiten i correguen en la nostra volta, que és la vostra, de tot el poble, es vegin acompanyats pels vostres aplaudiments. Nosaltres no podem córrer perquè estem en l'organització, però ells ens representen, que és el que fem nosaltres quan acudim als diversos pobles a córrer.

Bé amics, acabe com ja és habitual en mi, recordant-vos que el més important no és guanyar en les carreres, sinó que van passant els anys i seguim ací, fent exercici i cuidant la nostra salut. També podeu contactar amb nosaltres a través de la nostra pàgina web que és: www.collaelparotet.org

Un abraç.

Feliçes i esportives festes patronals.

L'Orfeó Polifònic de Massanassa

Pascual Pastor Codoñer

President de l'Orfeó Polifònic de Massanassa

Any rere any, l'Orfeó Polifònic de Massanassa, és va transformant i va madurant, sobretot en l'aspecte de la seua activitat principal com és la música coral.

L'orfeonista, el músic, està simbolitzat per cinc línies, quatre espais, set notes, una melodia; formant amb tot això un pentagrama a què ens devem tots, sense ideologies que no siguen altres que l'amistat i la camaraderia. Perquè sone bé, hem de ser fidels a que l'autor va voler expressar, i ens necessitem mútuament. És necessari escoltar el company, adaptar-se al moment, observar el director, donar en tot moment el màxim d'un mateix, perquè la interpretació siga correcta i açò requerix treball, il·lusió i valentia, després vindrà la satisfacció i alegria.

L'Orfeó Polifònic de Massanassa, agrupació amb solera dins de les entitats corals de la nostra Comunitat, enguany es bolca amb la celebració d'un dia de convivència i treball amb altres tres corals: El Cor "Harmonia" de Paterna, La Coral de Moncada i la Coral Polifònica Serra d'Espadà de la Vall d'Uixó, que desembocarà en un concert extraordinari el dia de les corals, el 28 de juny, dins de "Música i Festa".

La tenacitat de tants assajos, es transforma ara en recompensa per a orgull del nostre poble, que sens dubte omplirà eixe dia l'auditori.

La filosofia que ha marcat la trajectòria de l'Orfeó, ha sigut acostar la música coral a tot el que tingue-

ra una mínima inquietud per este món. Açò ha suposat un estímul per al desenrotllament intel·lectual i personal dels seus components, i l'oportunitat de realitzar el somni de cantar per a alguns.

En tot este temps de camí, l'Orfeó ha demostrat que la música pot ser una forma de vida, una gran afició que es pot començar a qualsevol edat o una important ferramenta per a estimular a tots, jòvens i menys jòvens. Portem catorze anys fent feliços a majors i xicotets, a aficionats i a gent consagrada, a través de la música. Perquè el nostre treball siga eficaç, hem de fer una gimnàstica mental i física, hem d'estar concentrats, anar augmentant la nostra capacitat de treball, memòria, paciència, equilibri, disciplina i resistència al cansament. Estes són algunes de les característiques que hem de desenrotllar per a aconseguir dominar el nostre "instrument de treball", la veu. A més de tot açò, el director té que aconseguir que el coralistes disfruten amb la música que fan, ha de ser capaç de motivar contínuament als seus coralistes, com és el nostre cas.

Per a acabar, voldria dedicar estes últimes paraules als orfeonistes i en especial a la Junta Directiva, que com sol dir-se, són els que tiren amb força del carro perquè açò funcione, també als familiars i simpatitzants. Intentem endolcir les nostres vides de cordialitat, que la MÚSICA pervisca per sempre, amb diferents melodies en un clima d'harmonia sense grans dissonàncies.

Asociación de Amas de Casa y Consumidores TYRIUS de Massanassa

Queridos vecinas/os de Massanassa, en primer lugar me gustaría agradecer a esta publicación la oportunidad que nos brinda, tanto a esta Asociación, como a las demás asociaciones, cofradías y vecinos de Massanassa, el poder dirigirnos a toda la población.

Queremos agradecer a nuestras socias la fidelidad que, a través de los más de treinta años que esta asociación existe en Massanassa, han acudido indistintamente a meriendas, viajes, charlas de temas diversos, manualidades, cursos de salud y Taichí, dando la importancia que tiene el realizar actividades por nuestra cuenta, como personas independientes, sin tener que descuidar nuestras obligaciones, que cada vez son más y más variadas, ya que la sociedad va cambiando constantemente y nuestro papel en ella es cada vez más importante. Por último me gustaría que todos los vecinos que no nos conocen, se acercaran a la sede para informarse de todas nuestras actividades para poder disfrutar juntas de nuevos momentos y experiencias que nos lleven a ser más felices y mejores.

Associació de Dones Progressistes

Fa ara 15 anys va nàixer l'Associació de Dones Progressistes de Massanassa, i és bo que recordem *els ideals, els projectes, les activitats i les persones* que han fet possible el naixement, la continuïtat i la vitalitat de esta associació.

Els *ideals* que ens mogueren a crear l'Associació foren:

- recuperar la dignitat i l'orgull de ser dones
- guanyar quotes de igualtat i de llibertat
- ser dones amb sentit crític i amb criteris davant dels problemes que ens afecten
- millorar la nostra vida cultural i social
- viure la solidaritat també en femení

I al llarg de 15 anys, eixos ideals han estat presents en cada una de les *activitats* que hem programat. Si volguérem fer un recull de totes elles seria inacabable, perquè hem organitzat cursos diversos (d'autoestima, de memòria, de pintura, d'educació, d'activitat física), hem fet viatges culturals, recitals poètics, xerrades, taules rodones, concerts, cinefòrums, anades col·lectives al teatre, presentació de llibres... i ara en el 2008, en Massanassa, estem organitzant i participant activament junt amb altres col·lectius de dones, en el minut de silenci de cada últim dissabte de mes, en record de les dones mortes per les seues parelles. Perquè volem tindre postures clares i públiques davant la violència masclista.

Però tot açò ha estat possible gràcies a les *persones* que han participat activament en l'associació. És el moment de agrair i recordar a totes les dones de Massanassa que han anat assumint responsabilitats en la junta directiva perquè, gràcies al seu esforç i dedicació, aquells *ideals* que presidiren el naixement de l'associació continuen vius. I gràcies també a totes les sòcies que han

participat de manera activa en les diferents activitats, perquè sense l'aportació de totes elles l'associació no seria possible.

Ara cal mirar al futur. Per a continuar avançant ens fa falta l'aportació de moltes més dones de Massanassa de totes les edats, però sobretot ens fan falta dones joves i amb noves idees. Es segur que totes juntes podrem créixer com a associació d'una manera més enriquidora i creativa.

I per acabar recordarem unes paraules de Pablo Neruda, que ens va regalar la nostra professora del curs d'autoestima i que a les dones de l'Associació ens agraden molt:

- Mor lentament la que fa de la seua vida una rutina.
- Mor lentament la que fa de la televisió el centre de la seua vida.
- Mor lentament la que no viatja, la que no llig, la que no sent música, la que no somia un mon millor.

Les Dones Progressistes volem estar ben vives, perquè estar vives no és només respirar. Estar vives és mantindre les il·lusions, i de il·lusions a totes nosaltres ens en sobren.

Junts podem M.R.

Des de fa uns quants mesos, els col·lectius de dones de Massanassa convoquem a la població a protestar contra els maltractaments i les morts de dones a mans dels seus companys sentimentals. La convocatòria té lloc cada últim dissabte de mes, a la una del migdia, a la Plaça de l'Ajuntament. Protestem primer parlant –mitjançant la lectura d'un text– i després guardant un minut de silenci en memòria de les dones que han mort este any, representades cadascuna per un ciri encès.

Els ciris creixen i l'última vegada ja n'hi havia 30. Però, amb cada mort, també creix la consciència del problema, i per això cada vegada som més les dones i els hòmens, majors, joves i menuts, que acudim a estes concentracions.

Molts podeu preguntar-vos de què val això o pensar que els que estem allí no patim eixe problema, que els que el pateixen no hi venen... Però nosaltres creiem en eixe aforisme ecologista que parla de "pensar global" i "actuar local". Estem convençudes de que accions d'este tipus ens mantenen alerta sobre el que passa al nostre voltant i fan a molta gent obrir els ulls front al perill. A més a més, cada vegada que el bando anuncia la concentració, si n'hi ha algú, víctima o botxí, que l'escolta, sabrà que seguim ahí, intentant evitar una altra mort, perquè molts ulls oberts veuen més.

Volem reproduir ací el text que varem llegir en la concentració de l'últim dissabte de febrer, amb el desig de que us faça reflexionar i us anime a unir-vos a esta iniciativa front a un problema que és de tots.

"Per desgràcia, ens tornem a reunir hui ací, per a guardar un minut de silenci en record de les dones mortes a mans de les seues parelles i de totes les dones del món que han patit i pateixen maltractaments. En este mes n'han sigut 4 les dones que han faltat per esta raó, el que fa que,

amb les 11 de gener, siguen ja 15 les dones mortes este any.

Les estadístiques, ja es sap, son molt sofrides, però darrere d'eixe número n'hi ha moltes vides truncades, molt de patiment, molta por... I la por, per regla general, ens paralitza, ens impedeix reaccionar.

No és coincidència que la gran majoria de les dones que han mort en estos dos mesos no haguera denunciat a l'home que ha acabat amb la seua vida. Açò posa de manifest que la por a les represàlies de la parella continua sent més forta que l'estima per la pròpia vida.

Nosaltres estem hui ací per a denunciar a eixos botxins, per a dir-los que no anem a parar fins que no n'hi haja cap dona atemoritzada, cap dona que no siga ama de la seua vida.

I per a dir-los a elles, que la resta de dones i hòmens estem ací, que tots els nostres telèfons son el 016, que totes les nostres cases son cases d'acollida i que totes les nostres veus clamen per la seua llibertat. Perquè el silenci és impunitat per a ells i perill de mort per a elles.

Esperem que n'hi haja un dia, un mes, un any... que no ens tingam que reunir més. Mentrestant, ací estarem, cada últim dissabte de mes per a denunciar a eixos –en paraules de Lluís Llach– "assassins de raons i de vides".

Gràcies a totes i a tots per vindre. Ara guardarem un minut de silenci."

Els Amics

Miquel Català

En nombroses ocasions parlem o comentem sobre una altra persona amb el terme "amic" quan en realitat al que ens referim és a una persona a la qual coneixes o tens solament una relació de treball o personal.

En el nostre cas som els amics, els de tota la vida, els que ens coneixem des de xicotets, els que jugàvem en el "sequer de Fermín" o en la plaça de l'Església, els que tiràvem el ram a les amigues del poble i formàvem colla per a Pasqua, els que després ja eixíem del poble per a anar a "lligar" i els que conforme han anat passant els anys hem seguit cadascú un camí distint, tant en la nostra vida familiar com en les nostres professions i que en un moment determinat decidim que ens havíem de reunir per a dinar i xarrar una estona.

Primer ens reunirem cada any i en un principi amb les respectives mullers, però a poc a poc la

vida va canviant i nosaltres amb ella, i acordem que el millor era cada mes o dos reunir-nos sols, anar-nos-en a dinar, xarrar un estona i després el que volia jugava "la partideta", i així seguim.

Tots no vivim ací, al voltant de Massanassa, pel que en alguna ocasió l'esmentat dinar l'hem hagut de traslladar al lloc on viu l'amic en qüestió o esperar que vinguera algú que està en l'estranger.

Fa poc hem complit tots ja el mig segle, i ho hem celebrat com sempre, "patint" amb diversos dinars.

I conforme ha anat passant el temps et dones compte de la paraula amic, que és eixa persona que coneixes de tota la vida, amb la que has compartit alegries i tristeses, amb la que t'has divertit, i també has discutit, que mai està d'acord amb tu en alguna cosa, que té unes idees contràries a tu, però sempre pots parlar amb ell amb total confiança i que quan fa falta ací està, es l'AMIC.

La “Peña el Carro”

La comissió

Com ja és habitual en aquests anys, la “Peña el Carro” desitja a tots els massanassers que passen bones festes patronals a l'hora que agraeix a totes aquelles persones, penyistes col·laboradors, espectadors i veïns en general la seua estimable i singular ajuda per a dur a terme totes les activitats realitzades durant aquest any:

El mercat antic valencià, al mes de Juny durant les festes de Sant Joan. Com és habitual durant aquest mercat, els passetjos amb carro pels carrers de la població, una activitat que entusiasma a la xicalla i als més majors.

Ja entrant al nou any, la vespra del Sant, es va organitzar la Foguera de Sant Antoni i junt amb el

caliu del foc, van repartir-se més de tres-centes ensaimades amb el respectiu xocolate.

L'últim Diumenge de Febrer es va dur a terme l'acte més representatiu i principal de la penya, la benedicció dels animals. Aquest dia el veïnat va poder gaudir de tot tipus d'animals, tant de companyia com el bestiar d'arrosegament.

També cal esmentar que dins les festes patronals s'organitza un “tir i arrosegament” federat per totes les cavalleries del voltant.

I deixant pel final que la “Peña el Carro” també és responsable de la preparació del carro de la murta i la posterior enramada el dia de cavalcada i processó.

Aprofitant l'ocasió d'aquest escrit, la penya vol reivindicar les “aparellades de gala” que passejaren pel poble de Massanassa i per tota la Regió Valenciana.

Per aquest motiu s'està fent la gestió de comprar teles de vellut i contactar amb una bordadora per a fer-les de nou; membres de la penya es van desplaçar a Morella per concretar amb un teler per fer les teles i les borles que adornen les mantes, una gestió complicada però tot és possible si es posa empeny.

Per tot açó l'organització farà alguna que altra loteria dedicada a les aparellades de gala.

Patrimoni Artístic de l'Església Parroquial de Massanassa

La paraula Patrimoni fa referència a una fase del procés humà inacabat, a la pertanyença i la diferència sobre les que se senta la identitat. Amb açó es deu pensar en la identitat de la nostra comunitat o regió. El Patrimoni Cultural és un producte social i històric i una representació de la memòria col·lectiva.

Dintre de l'esquema d'accions, la investigació ens proporciona el coneixement, la conservació els medis i les tècniques per a mantenir-lo, i la difusió és la responsable que el Patrimoni Cultural que es gestiona, pugui complir l'acció social que li dóna sentit i la que assegura que tot l'esforç realitzat es contemple en la societat.

Són aquestos motius els que mouen a conservar amb tot el seu esplendor, el patrimoni arquitectònic, escultòric i pictòric de l'església Sant Pere Apòstol que durant els darrers anys ha comptat amb l'ajuda de persones qualificades que s'encarreguen de restaurar part de l'inmens patrimoni que va deteriorant-se degut a la seua antiguetat.

Són nombroses les activitats de restauració realitzades a l'església durant els darrers anys, com ara el més important i que ens identifica com a poble que és la reconstrucció del campanar. Però també al seu interior podem trobar ja restaurats zones de l'edifici com és el manifestador de l'altar major, els capitells de la nau central, o la capella del Crist de la Vida que es troba en plena restauració dels seus capitells daurats, així com del fresc pintat al temple i situat a l'àbsid, tasques realitzades per l'artista i dorador Javier Raga.

Els treballs de restauració si a escultura i pintura ens referim, són realitzades per la restauradora Sara Jorge, que l'any 2004 va restaurar l'escultura EcceHomo, la primera

donació que va entrar en l'Església després del desastre del 39. Aquesta peça es trobava en males condicions degut al seu emplaçament i a reiterades manipulacions indegudes així com a l'inevitable pas dels anys.

Degut a la quantitat de capes de barniç que se li van aplicar a la peça durant anys, aquesta enveïllia progressivament alterant la tonalitat de la figura i oscurant-la completament.

Finalment, després de cinc mesos de tractament, la peça quedà restaurada i llesta per tornar al seu emplaçament.

L'última peça restaurada ha sigut la pintura en la que es troba representat el Bateig al Jordà pintada per Remigio Soler, datada al 1953.

L'estat de conservació de l'obra era dolenta, presentava gran quantitat de brutesa tant de pols com d'excrements d'insectes, obscuriment de la capa pictòrica, taques i atac de corcons. A més estava

Abans i després de la seua restauració.

Abans i després dels tractaments restauratius.

mal enclavada al seu bastidor i va ser una tasca complicada l'enclavament al nou bastidor. La feina de restauració va durar sis mesos amb resultats satisfactoris.

Totes aquestes tasques de recuperació del patrimoni religiós del poble compten sempre amb el recolzament del nostre Pàrroc Don Joan, que participa activament concienciant-nos de la importància de conservar l'herència artística i religiosa dels nostres avantpassats.

És mitjançant el procés de difusió que les persones identifiquem, valorem i cuidem el nostre patrimoni. Per això ha d'anar creant-se una acció educativa que motive la gent i se n'adone de la necessitat i la finalitat de preservar el patrimoni cultural i per tant obrar en conseqüència.

Amb la realització d'aquestes feines de conservació i restauració pretenem mantenir vives les

nostres arrels i no perdre la nostra identitat pel pas del temps.

Qualsevol figura arquitectònica, escultòrica o pictòrica ha de tractar-se amb la mateixa importància, sense distincions, perquè és el conjunt el que ho fa realment important.

Per últim, amb aquests propòsits ja esmentats, està realitzant-se un ampli projecte d'investigació amb un fons fotogràfic de més de dos-centes fotografies amb la finalitat de crear un nou arxiu parroquial, doncs l'anterior desaparegué en les flames de la Guerra Civil, amb la finalitat de recuperar, preservar i donar a conèixer el patrimoni artístic del nostre poble.

Esperem aquest article siga també un crit d'ajuda a aquestes iniciatives, que neixen del mateix poble, principalment a les autoritats municipals i provincials, per tal de col·laborar i fomentar aquestes accions de recuperació cultural.

Festivitat del Corpus Christi

Festivitat religiosa de l'Església Catòlica establida pel Papa Urbà IV l'any 1264 amb la fi d'exaltar el valor de l'Eucaristia. En una bula datada aquest mateix any, se li otorgà caràcter general i es va senyalar pel dijous següent al Diumenge de la Santíssima Trinitat, és a dir, seixanta dies després del Diumenge de Pasqua de Resurrecció.

El 1316, el pontífex Joan XXII afegí l'octava i va disposar que se celebraren processons públiques. No obstant, aquesta commemoració no es va estendre fins el segle XIV quan, el 1319 se celebrava per primera vegada a Barcelona i el 1330 a Vic; és al 1355 quan s'intaura a València.

La població valenciana on més i major esplendor alcança aquesta celebració és probablement a la ciutat de València, on el Bisbe Hug de Fenollet, el 1355, d'acord amb els magistrats, disposa que a partir d'aquesta data es celebren anualment processons el dia de Corpus a tot el Regne de València. La crida que la convocà reclamava als assistents:

"tots els clergues e religiosos e encara totes les gents de la ciutat e de los pobles amb les creus de les parròquies".

Des d'aleshores la processó del Corpus, a més dels elements religiosos, ha anat enriquint-se amb complements profans i representacions destinades al públic abans de la processó i dins d'ella. Com a conseqüència de la popularitat que va adquirir, anaren sumant-se a la desfilada les parròquies i els

gremis d'artesans de la ciutat, amb el respectiu copatró com a representació d'ells.

Fou aquest un dels motius principals pel que Sant Joan de Ribera, conegut com el Patriarca i Fundador del Reial Col·legi del Corpus Christi, per contrarrestar tant de boato i folklore, establí als vuit dies de la festa de la ciutat, un dia sencer dedicat a l'exaltació de l'Eucaristia.

Avui en dia, dins l'any 2008, després de quatre segles de canvis, la festa de la vuitava del Patriarca es celebra tal i com es va instaurar, amb el mateix honor i majestuositat, son entonades Vespres Completes i Lletanies, cants gregorians impregnant la nau central d'olors d'herbes de muntanya i de incienç, acabant la vesprada amb la celebració d'una processó claustral en honor al Santíssim Sacrament.

Festers del Corpus 2008

Emilio Martínez Sebastián	Francisco Vicent Asins
Francisco Casañ Moreno	Francisco Soria Cuallado
Ricardo Soro Martínez	Francisco Pastor Gomar
Eduardo Romeu Milla	José Casañ Gil
Vicent Moncholí Baixauli	José Alcoy Pascual
Vicente Moreno Candel	José Compañ Hernández
Vicente Alcoy Muñoz	Andrés Gómez Nácher
Vicente Puertes Baixauli	Luis Carrascosa Molina
Vicente Moncholí Còmes	Benjamín Muñoz Coscolla
Vicente Milla Soria	Manuel Bou Ferrer
Vicente Vázquez Vázquez	Benjamín Vázquez Soler
José Francisco Casañ Alcoy	Juan Alfonso Milla
Francisco López García	José Luis Raga Villaescusa
Francisco Vázquez Olmos	

Pequeña reflexión

Lola Oleaque

¿Os habéis parado a pensar qué es la vida? Si la vida humana. Nos parecemos a las hormigas. Siempre de aquí para allá, sin parar como si fuésemos empujadas, porque claro siempre es más fácil que te empujen a empujar.

Parémonos y reflexionemos, somos de carne y tenemos un miembro dentro llamado corazón, el nos hace sentir que como si se tratara de una cañería averiada tratamos de taponar.

Sin darnos cuenta que lo que le pasa es que tiene un gran embozo que de tanta porquería que pasa por ella un día no soporta y abre una grieta para que se den cuenta que es una cañería.

Y por lo tanto lo que pase a través de ella tiene que ser limpio por lo tanto poner a toda costa un filtro.

Así es la vida hay tantas cosas hermosas y simples que dejamos perder.

Sin darnos cuenta que nosotros vamos detrás.

No nos fijamos en el entorno cuando tenemos la solución al alcance.

Sólo tenemos que decir basta.

Y poder sentarnos en un parque y observar a los niños, y también a los ancianos de la 3ª edad que solo quieren que les escuchen y les tengan en cuenta.

Y como no darle el placer de escuchar a alguien que te quiere contar algo y que normalmente no tienes mucho tiempo y reflexionar con ella lo que te cuenta.

Y porque no sentarnos en pareja, contemplar el cielo y darnos cuenta que grande es el universo y que pequeñas criaturas somos.

Alguien al leer pensara que cosas más cursis.

No me importa lo que piensen porque aunque tarde me he dado cuenta que no sólo por mi cañería corre la sangre, sino que también tengo corazón y el me hace sentir y pararme y comprobar que el tic, tic, tic esta ahí.

Espero que os paréis y lo hagáis también.

Os dejo con este pensamiento.

No te conformes en ser ave de corral extiende tus alas y vuela como un águila.

Colla de Costalers

Un any més des de la "Colla de Costalers" del Crist de la Vida, volem fer participar a tots els veïns de Massanassa de les nostres festes patronals, així com desitjar-vos que les disfruteu amb l'alegria i l'entusiasme que són característics.

Va sent cada dia més un honor el pertanyer a la colla de Costalers del Crist de la Vida. Enguany s'han arribat a contabilitzar més de seixanta costalers. Cal també que els xiquets s'apunten per acompanyar a Sant Joan fins complir els divuit anys per passar així a sumar en la colla.

Enguany volem agrair a les dones Amparo Llop, Reme Puchades, Matilde Pons i a la mare de Reme, "Paca", (que en glòria estiga), el que de forma desinteressada s'encarregaren de cosir i el·laborar els fagins de la colla.

Així també al nostre amic i company Juan Francisco "Fraser" que va imprimir la imatge del Crist i tallar totes les peces abans de ser cosides.

Sense res més i amb l'espera de poder gaudir d'una processó que ens caracteritza als massanassers per la dignitat i el respecte que irradiem davant la imatge del nostre Crist, vos saludem atentament la "Colla de Costalers".

Eduardo Doménech Rector de la Universidad de La Laguna en Canarias

Es valenciano, massanassero, e hijo de los maestros Eduardo Doménech y Milagros Martínez.

Hace un año, el pasado 9 de mayo del año 2007, el catedrático de Pediatría de la Universidad de La Laguna, Eduardo Doménech, ganaba las elecciones a Rector de la Universidad de La Laguna en Canarias. Conocido durante su campaña electoral como el "Rector del cambio que la Universidad necesita", Doménech convenció con su mensaje y se impuso al otro candidato ganando las elecciones con el apoyo del 63% de los votos de la comunidad universitaria. El respaldo a Doménech se reflejó en todos los sectores de la institución y la clave de su triunfo estuvo en el respaldo masivo que logró por parte del alumnado.

Desde entonces, Eduardo Doménech, ostenta el título de Rector y máximo mandatario de la Universidad de La Laguna, un reto importante dado el peso que esta institución docente y bicentaria tiene en el sector social y político de las Islas Canarias, especialmente en la provincia de Tenerife, lugar en el que reside. Entre sus principales objetivos, el Rector Doménech trabaja para mejorar la gestión de su Universidad, modernizar las estructuras y adaptarla para que se integre en el Espacio Europeo de Educación Superior.

Consciente de esta responsabilidad que ostentará durante cuatro años, para este valenciano orgulloso de sus raíces, Massanassa es el punto de

reencuentro con su pasado y con su presente, un lugar de referencia en el que reside su familia y amigos. Todos los veranos, Eduardo Doménech, visita Massanassa para disfrutar de sus vacaciones y retomar el impulso y las fuerzas que le permitan dar a la Universidad que dirige, su buen hacer.

Arbres que fan història

Vicent Moncholí

Des de fa uns anys s'està arrelant a la nostra societat una sensibilitat comuna, més o menys compartida, per tot allò que fa referència al patrimoni històric, artístic i cultural. A més, també està estenent-se, afortunadament, cada cop més una sensibilitat especial per tot el que conforma el patrimoni natural i mediambiental.

Paraules com ecologia, protecció, desenvolupament sostenible... ens són cada vegada més familiars. De fet, a les Corts Valencianes ha eixit una llei sobre protecció i conservació del patrimoni arbori monumental de la Comunitat Valenciana.

Els massanassers no podem deixar de banda els arbres d'especial interès del nostre poble i del terme municipal. Aquells que, directa o indirectament, han tingut algun vincle amb la nostra història local. Són arbres que per qualsevol motiu ens han cridat l'atenció i que es caracteritzen per la seua bellesa, la dimensió, l'altura, l'edat o per més coses.

Alguns han estat testimonis muts de fets històrics i rel·levants, o bé protagonistes de tradicions. Altres estan associats a fets concrets i d'altres, fins i tot, esdevenen símbols d'un poble.

D'una manera o altra ells formen part del nostre patrimoni natural i també històric, esdevenint testimonis d'un temps i com a tal són mereixedors de ser coneguts, estimats i protegits.

L'arbre és un dels éssers vegetals més importants del planeta. Es podrien escriure llibres sencers parlant de la importància d'aquest en el passat i present de la humanitat; ja siga pels seus fruits, la fusta, la llenya..., però al mateix temps és un dels vegetals més vulnerables i maltractats per l'home.

Podriem estar d'acord que els arbres són patrimoni ambiental i cultural amb un important valor

públic però no tots estem conscienciats de la seua protecció. En cas d'arrencar-lo o trencar-lo no passa pràcticament res. Açó fa que no s'ho pensem dos voltes abans de tallar un arbre a la mínima molèstia que cause, i que no es considere com allò més lògic el que un arbre haja de viure els anys que li toque, i que l'arranquem o l'emputem sense motiu realment justificat.

Deixant de banda el problema de la protecció, en aquest escrit s'intenta fer una recopilació d'aquells arbres que hi han al nostre poble i al terme municipal, i que podriem considerar-los d'especial interès, pel qualsevol motiu esmentat.

Així doncs, podem relacionar exemplars d'arbres amb fets històrics, amb els que tenen alguna implicació. Altres són testimonis d'una agricultura rentable a Massanassa, i no només els tarongers, més bé tot al contrari. La taronja és un cultiu relativament recent, i podriem buscar antecedents en l'horta i la marjal per trobar que, per exemple, la morera va estar present a Massanassa com aliment dels cucs en el negoci de la seda; que l'oli també es produïa en xicotetes quantitats al nostre municipi; que les figueres, quequis, magraners ginjolers i llimeres foren ombriu i despensa dels nostres corrals fins els anys seixanta.

Es pretén, en definitiva, aconseguir fixar la mirada de la persona interesada i despertar el seu inetrés mostrant-li com un arbre no naix o es planta simplement, si no tot al contrari, ens està diguent que forma part del nostre passat, present i futur i que vol viure en pau éssent un referent viu del nostre patrimoni.

Per altra part, la relació d'arbres testimonials del nostre poble és bastant important i caldria esmentar-los:

Les moreres del calvari, els pins del col·legi vell i les monges, les oliveres de l'hort de la murga (ha quedat una com a testimoni, plantada al cementiri), les oliveres de l'alqueria del Mor (al pati de la Michelin), les palmeres del cementiri, les figueres del Noi i d'altres que segur no recorde ara. De tota manera, si aquest escrit serveix per a donar peu a posteriors ampliacions, benvingudes siguen.

Aquest any parlarem d'un dels arbres més antics (per edat) de la nostra població, encara que passa

molt desaparebut tot i ser molt visitat pel seu enclavament: el xiprés del Cementeri.

El xiprés fins fa pocs anys era considerat com un arbre de cementeri, o siga, sinònim de mort o mal presagi, doncs es troba en aquestos llocs a més dels monestirs i altres edificis religiosos. Però no és casual la seua implantació en aquestos enclaus, doncs, tot el contrari; dels cementeris representen i simbolitzen la resurrecció, l'elevació cap al cel, per ser un arbre que sempre creix en espiral cap amunt. Als monestirs són plantats com a símbol d'acollida. A les esglésies, seminaris, ermites i d'altres edificis religiosos són un referent de coneixement i saviesa. Els romans el plantaven a la porta de les seues cases de camp per donar la benvinguda al visitant. Per tant, hem d'abandonar el tracte dramàtic que amb freqüència l'hem caracteritzat, tot i que avui en dia s'ha començat a recuperar com a arbre ornamental, com era en el seu origen.

Els dos exemplars que tenim a les portes del cementeri són de l'espècie *lipresus semprevivens*, de port estret i vertical, i d'apariència pròxima al Cetre. Té una edat aproximada de cinquanta-cinc anys, una base de dos metres i mig de tronc, perímetre de quatre metres i alçada de trenta tres metres.

El Xiprer de l'esquerra a l'entrada va ser mutilat per un raig, una nit de tronada, però el seu company continua el seu camí, creixent cap al cel, per donar testimoni del fet que simbolitza, albirant per dalt de les naus industrials, sent punt de referència del lloc on es troba el cementeri.

Aquesta espècie de Xiprer deu el seu nom a la gran populatitat adquirida en Portugal encara que en realitat prové de Mèxic i Guatemala, on pot arribar a créixer més de trenta metres. La seua introducció a Europa fou al segle XVI probablement de la mà de l'ordre dels carmelites, ja que és conegut des d'antic el seu cultiu al Convent de Sussó a Portugal.

També el tenim com a símbol Marià, i el trobem en la lletania lauretana representant l'arbre etern o de la immortalitat. A més el cantar de los cantares diu del xiprés

[referint-se a la verge Maria]

como el cetro del Libano crecí;

como ciprés del monte Hernón;

como palma de Engadí

o rosas de Jericó

Per tant, és el moment de considerar-lo un monument més de la nostra població; estimant-lo i respectant-lo a més de gaudir del seu valor natural i bellesa serena; fent-nos ressó del port majestuós i ferm que el representa, considerant-lo com l'amic que ens despedeix en l'últim Adéu, però que queda present en el seu lloc per a ser testimoni dels tres motius que el simbolitzen i el representen: resurrecció, acollida i saviesa.

Berenar d'exalumnes

Senyores ja estem ací,
ací estem les exalumnes,
plenes de grans emocions
i també de dinamisme.

Per recordar aquells anys
en que forem tant felices,
de quant erem xicotetes
i veniem tots els dies.

Veniem a este col·legi
a formar-se i a instruir-se,
per a quan forem majors
forem totes bones xiques.

Tot açò bé que ho deguem
a totes estes germanes,
que deixaren per mosatros
totes les coses mundanes.

Deixaren les il·lusions
els pares i les famílies,
i se donaren completes
a Déu i a estes alumnes.

Però bé que hui disfruten!
veient-nos ací reunides
i mos escuren el ventre
fent-nos totes mil preguntes.

Ay xica que maja estás!
¿Y tú Amparito, donde vives?
¿Cuántos chiquitos tienes?
¿Vives sola o con tus suegros?
Hija, se cariñosa con ellos!!
Ten contento a tu marido
y administra bien la casa,
que en el orden y limpieza
hay que tener buena traza.

I axina van enterant-se
de totes les nostres vides,
i disfruten i sofreixen
com si forem propies filles.

I en grups anem recordant
les classes de religión,
parlant de la verge Maria,
de David i Goliat
i el sabio de Salomón

I que em dius de les vesprades
quan anavem a fer labor,
punt de creu i la bainica
també bordar i fer festó.

I en aquell més de Maria,
quan portavem rams de flors,
i cantavem a porfia
i ho sentiem amb els cors.

Però xiques!!, anem al cas
i fora de romanticismes,
i comencem a parlar
de totes les exalumnes.

Unes encara són joves,
altres s'han quedat fadrines,
unes altres s'han casat
i també hi han de viudes

Encara que conformem-se,
que les dites bé que rimen,
val més enviar que anar,
no tingau presa en morir-se.

Els homes estan calents
perque hi ha tantes de viudes,
ja que tenen tanta presa
molts anys que mos precedixquen.
I en una vesprà com esta
ací totes tant lluides,
totes plenes de collars
de pulseres i sortijes,
com sí fora son concurs
de belleses o de misses.

Van totes tant arreglades
i totes tant ben polides,
que no es xafa la guitarra
ninguna de les amigues.

Comencem la vesprà
fent platiques i emotives,
i al final un berenar
que se'n van enllepolides.

Però en una versió tal
de disfrutar de "lo lindo",
en el cos ben arreglat
i en pròposit de cumplir-los.

Aixina que fins l'any que vé
que ací vos espere a totes
a tornar a recordar
i repetir estos actes.

I ara dir tant sols me queda
d'esta digna reunió,
¡Vixquen monges i exalumnes
i també que vixca jo!

Aquestos versets foren escrits
per Carmen Moncholí Raga,
i interpretats en la festa de les
exalumnes per Fina Tena
"la Malvina".

Junta Local Fallera

Fallera Major

Sra. Cecilia Valero Cervera

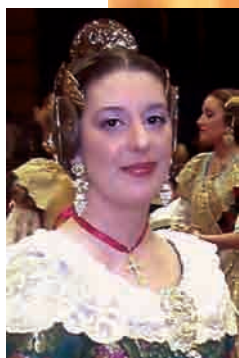
Fallera Major Infantil

Sra. Laura Capilla García

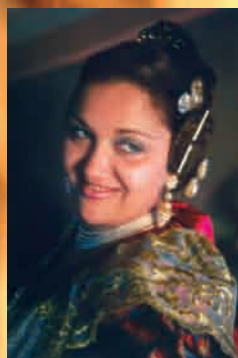

Cort de la Fallera Major

Cort de la Fallera Major Infantil

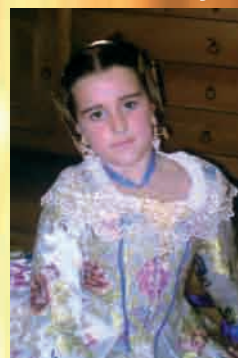
Sra. Virginia de Adtorea Pérez

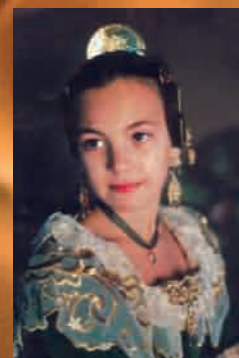
Sra. M.ª Carmen Romero Marín

Sra. Ángela Gómez Natividad

Sra. Carmen Cervera Soria

Sra. Esther Guillén Arenas

Un año más desde estas páginas de La Terreta queremos saludar al pueblo de Massanassa con motivo de sus Fiestas Mayores.

Queremos dar las gracias por su colaboración en todos los actos que esta Junta Local ha preparado en estas pasadas Fiestas de San José.

Este año también hemos tenido Falleras Mayores y sus Cortes de Honor, esperando que este ejercicio que acabamos de comenzar lo disfrutemos igual que el pasado.

Gracias a todos por vuestra ayuda y colaboración.

J.L.F.M.

Falla Alquería

La Comissió

Des de aquestes línies que ens brinda cada any la Terreta, volent donar les gràcies per el seu esforç i recolçament a les estimats fallers, veïn, amics i col.laboradors, que un any més hem arribat a la conclusió d'un altre exercici faller, ple de alegries i emocions.

I así mateix al començament de altra festa, també molt apreciada per a tots els valencians les festes de Sant Joan.

En poc de temps es pot comprovar les ganes d'aquesta comissió fallera per a continuar el camí de la tradició, de l'història i de la identitat pròpia de les festes de les falles, un no resignar-se a caure i resurgir dels records i lealtat de totes els que treballen per la comissió i que fan que es continuen escrivint pàgines de moments de aquesta falla.

Es un missatge d'agraïment per fer entre tots la realitat de donar a València i a Massanassa molts més anys d'història fallera, i de memòries de la falla per els carrers del nostre poble.

Alicia Costa y José Pérez (Fallera Mayor y Presidente)

José Pérez y Carlos Pozo (Presidente y Presidente Infantil)

Sara Flores (Fallera Mayor Infantil)

Falla Jaime I

Enrique Puertes Gamón
Presidente Falla Jaime I

La Comisión de la Falla Jaime I, un año más agradece a la Comisión de Fiestas de Massanassa el hacernos partícipes de la revista de fiestas "La Terreta" y aprovechamos este espacio para desear a todos/as los massanasseros/as unas felices fiestas de San Juan, así como a las autoridades, fallas de Massanassa, Junta Local Fallera, y muy especialmente a los festeros de San Juan ya que nos hacen partícipes en gran parte de los actos que se realizan durante las fiestas.

Felices fiestas Patronales 2008.

Falla Poble Massanassa

La Comissió

La Falla Poble Massanassa aprofita l'oportunitat que ens dona la Terreta per a dirigir-nos al nostre poble en les seues festes patronals.

Com a falla y veïns d'este poble, tenim la satisfacció de participar molt activament en les festes, i com a segon any consecutiu el tindrem com a Regina

de les Festes a la Fallera de la nostra comissió María Amparo Pérez Cuallado, nos ompli de orgull.

I sense més, donar-los les gracies a la Regina, la Cort d'Honor i als Clavaris per esta invitació i de-sitgem a tot el poble goge d'estes festes.

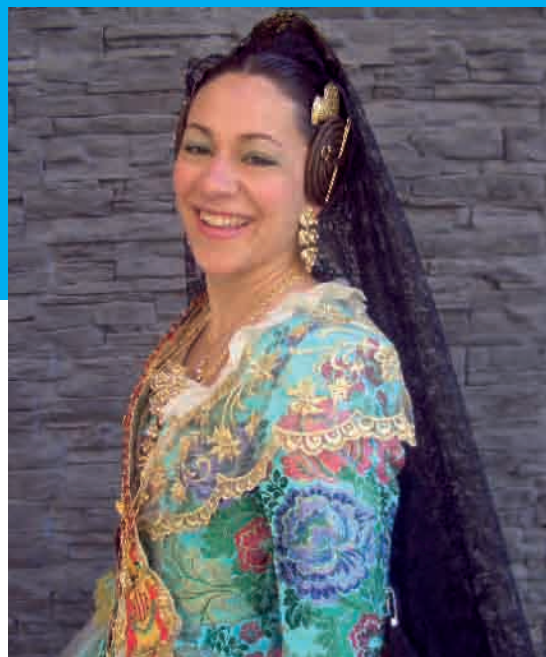
Falla Divendres La Comissió

La falla Divendres aprofita l'oportunitat que li ofereix la Terreta, per a dirigir-se a tots els veïns de Massanassa, agraint-los la seua col·laboració i participació en les nostres festes Patronals de Sant Joan.

Enguany, per a començar, dir-vos que nosaltres celebrem un nou exercici faller, el tercer any amb il·lusió i molta diversió per als majors i els menuts.

Animen a la resta dels veïns a que participen en tots els actes: festius, culturals i esportius del Poble, tots junts en harmonia i convivència, col·laborant amb els festers de Sant Joan, la Falla Poble, la Falla Jaume I, la Falla l'Alqueria, la Junta Local Fallera i les autoritats de Massanassa.

Que passeu unes Bones Festes.

Teatre a Massanassa

Mercé Estrela Tena

Els dec una explicació. A Teresín Alfonso "la Cota" i a Vicenta Raga "la Llanterna", filles d'actrius; a Angeles Alonso, néta d'actor; a Elvira Nácher, filla i néta d'actrius; a Teresa Candel "la Sacaresa", que tenia una germana actriu; i també a Genaro Galán "el Pintor", que son pare portava un grup pels anys 30; al tio Paco Ridaura "el Barber", que ajudava son germà en el grup que duia els anys 40; a les famílies del tio Vicentico "el Pintor", pare i fill; i a uns quants massanassers i massanasseres més. Molts més dels que vos imagineu.

Els dec una explicació perquè esperaven trobar ací un article sobre la història del teatre a Massanassa, i no el tenen. Els ho havia anunciat quan vaig entrevistar-los l'estiu passat, quan comencí a preguntar sobre persones del poble que havien fet teatre, en quins escenaris, en quins anys i què representaven, quina edat tenien i per què volien pujar a un escenari.

No imaginava on em ficava: des d'aquell mes de juliol que rode pels nostres carrers arreglant informació. Moltes són les cases que m'han obert la porta amb la intenció de facilitar-me'n alguna notícia: han compartit amb mi els records que tenen de la seua experiència personal o sobre la de familiars seus que ja no són amb nosaltres.

Amb el que tots em conteu reconstruisc un trosset d'història nostra, no important en el conjunt de la humanitat –ja ho sabem–, ni del teatre en concret, ni dels valencians en general, però sí per a nosaltres com al poble que som.

Què és conviure sinó compartir experiències? És amb la convivència que es crea la comunitat i un poble s'alça amb identitat pròpia. No vos pareix? I si l'experiència és feliç i alegre a tots, ens fa créixer i unir-nos més.

Una cosa tinc clara: a tots els qui han participat en la representació d'obres als distints escenaris massanassers –en els noranta-cinc anys de què guardem memòria col·lectiva–, a tots ens agrada recordar l'experiència, perquè hem passat bons moments que tenim gust de compartir amb qui pregunta. Un gust que es veu també en els nostres familiars.

Després de revisar els números publicats de La Terreta que tenim arxivats a la Biblioteca Municipal, i d'entrevistar vora cinquanta persones implicades en les distintes etapes i grups en què s'ha fet teatre a Massanassa, tinc clar que la informació replegada sobrepasa l'extensió que solen tindre els articles que ixen en la nostra revista. Per aquest motiu no apareix publicat aquest sant Joan cap article amb la informació que m'heu facilitat, sinó açò que ara llegiu: unes explicacions sobre el que he anat fent i sobre el que pretenem fer, acompanyat del meu agraïment per la vostra atenció i el temps que m'heu dedicat, juntament amb la petició que faig a tot el poble de Massanassa de participar en la replega d'informació i documentació gràfica i en la redacció de records personals per a la confecció del llibre que volem editar.

Perquè he proposat a Vicent Pastor, el nostre alcalde, si és possible fer un monogràfic sobre el tema. Li ha semblat requetebé i em diu que utilitzarem el format de *Manzil Nasr*, la revista d'història local que tenim, i que parle amb qui la coordina,

Paco Rodrigo, bibliotecari i arxiver municipal. La nostra intenció és editar un llibre sobre la història del teatre a Massanassa i publicar-lo l'any vinent, que farà 15 anys que començà a funcionar l'Escola Municipal de Teatre. Una ocasió excel·lent per a celebrar amb una setmana del teatre, on l'exposició de vestuaris utilitzats en les escenificacions, fotografies i cartells d'obres representades i l'actuació de les escoles de teatre i grups dels pobles veïns faciliten la recuperació de la memòria i reviscolen l'entusiasme que el teatre sempre desperta.

La SETMANA DEL TEATRE volem que siga també un homenatge al nostre veí David Rossaleny, que exercí el seu mestratge humà i professional en l'EMT, un ensenyament que perdura en el seu alumnat, part del qual constituí el grup TRAMOIA TEATRE. I també el nostre agraïment a Elsa Nácher, l'actual mestra de l'escola, autora i directora de les obres representades per l'alumnat infantil i adult.

Ja tinguérem una setmana del teatre a principis dels anys 70, gràcies als integrants de TELÓN DE AQUILES, el grup que, vinculat a Tomás Torió, suposà una renovació en l'escena teatral massanassera. Amb alguns dels 27 que en algun moment hi van participar, m'entrevistí a finals de l'any passat, i a principis de febrer d'enguany anàrem a sopar amb alguns dels 24 integrants d'un altre grup de jòvens que formaren el TEATRO DE MASANASA, animats per mossén Gregori i dirigits per Vicent Catalá –Paco em diu que posarà ací un retratet dels que ens férem ja de sopats.

Mentre escric el que ara llegiu, continue amb les entrevistes. Fa poc m'han descobert l'existència del grup infantil "El Rebañito" i d'un grup amb integrants de la "Peña Recluta", que funcionaren en els anys 50; i tinc pendent parlar amb el Centre Instructiu Musical, les comissions falleres i les alumnes del col·legi de les monges. És a dir: que tinc molt a fer encara.

De moment, la informació de què disposem ens indica que des de 1914 hi ha joventut massanassera que puja als escenaris que alcen per a representar bàsicament sainets, amb la intenció de passar-s'ho bé i que s'ho passen bé els altres. I també tres grups renovadors, dos d'ells nascuts de l'escola de teatre, que cada any compta amb una cinquantena d'alumnes, entre infants i adults.

Vull agrair des d'ací el temps que tots els entrevistats heu dedicat a les meues preguntes, sobretot a Paco Rodrigo, que és a qui més he acudit. També a mossén Josep Alba, i als altres mossens, que en aquells anys seixanta i setanta saberen atendre les necessitats de la joventut en obrir-los les portes de l'església per confraternitzar i agermanar.

Només em queda convidar-vos a tots i a totes a col·laborar en la confecció del nostre llibre. La informació que tinc és només açò: informació. Una informació que ajuda a reconstruir una història que parla del nostre món, de les relacions entre nosaltres. El llibre serà realment valuós si ens transmeteu per escrit les vostres vivències. Només vosaltres podeu parlar de les emocions i dels sentiments que sentíeu quan assajàveu i quan pujàveu a l'escenari a transformar-vos en uns altres. Teniu tot el que queda d'any per a redactar-les i portar-les a la biblioteca municipal. Les esperem!

També cap a final d'any començarem a replegar la part gràfica: fotografies, cartells publicitaris i fulls de mà. No tot ha de ser lletra dins del llibre: a tot el món li agradarà trobar imatges de persones que ja no són amb nosaltres i d'aquells adolescents que ara són adults amb moltes responsabilitats.

I, ja que parlem de teatre, aprofite que em llegiu per a convidar-vos, en nom de tots els qui formem part de l'Escola Municipal de Teatre de Massanassa, a assistir com a públic a les representacions que farem enguany per a les festes de sant Joan. Segur que ho passeu superbé i que a algú de vosaltres li venen, o li retornen, les ganes d'apuntar-se a les classes i assajos del curs vinent.

Sociedad Cultural y Recreativa La Terreta

Un año más tenemos el placer de participar en la revista decana de nuestra localidad, La Terreta. Una publicación que anuncia nuestras fiestas en Honor al Santísimo Cristo de la Vida y además da nombre a nuestra entidad con un significado cercano, conciliador, fraternal y tradicional.

Escribir sobre La Terreta es hablar sobre nuestra historia, pero escribir en La Terreta es dejar escrito para la posteridad, año tras año, la memoria de nuestra sociedad. Por eso, desde estas líneas queremos invitar a todos los vecinos y vecinas a disfrutar y mantener viva esta entidad que en paralelismo con la publicación, es una de las más veteranas de Massanassa.

La Terreta es más que un edificio, es la sede que alberga también a la Sociedad de Cazadores y a los Colombares; es el lugar de encuentro de los socios para leer la prensa, para ver los partidos, para jugar la partida, para conversar...; es un lugar abierto a

las asociaciones locales para celebrar exposiciones y encuentros; y es el escenario de una de las manifestaciones culturales más importantes de Massanassa, Música y Fiesta. Desde estas páginas agradecemos la colaboración del Ayuntamiento de Massanassa por el apoyo que siempre nos ofrece y por seguir respaldando nuestras iniciativas. También nos gustaría agradecer el trabajo audiovisual de nuestro amigo, Julio Gallart, sobre la pasada edición de Música y Festa.

Nos gustaría reconocer el trabajo de la Comisión del Parchís que organiza el Campeonato de Parchís Femenino por parejas, y que durante todo el año llena nuestro salón el jueves por la noche con los dados y cubiletes, manteniendo y aumentando una de las actividades más participativas de nuestra sociedad.

La Sociedad Cultural y Recreativa La Terreta está abierta a la participación ciudadana: en la Feria de las Asociaciones, Exposam; en la ofrenda al Cristo de la Vida; o en la cabalgata de fiestas... al fomento de la cultura y promoción de los artistas locales... pero sobre todo está abierta a recibir nuevos y nuevas socias que mantengan viva La Terreta. En estos momentos, La Terreta cuenta con el respaldo que muchos socios y socias, que son en realidad el motor de la entidad.

Massanassa CF

Vicente Manuel Alfonso Campos
Presidente Massanassa CF

Es una gran satisfacción el poder dirigirme a todos los Massanasseros desde estas líneas que nos ofrece "LA TERRETA", en primer lugar quiero felicitar y desear unas inolvidables fiestas Patronales SANT JOAN 2008, que año tras año dejan mas huella a todos los que las disfrutan.

Desde el Massanassa Club de Fútbol, y en esta nueva etapa personal como Presidente, no hay que olvidar la recién estrenada Categoría a la Regional Preferente, donde al finalizar la pasada temporada nuestro equipo consiguió la efeméride del Ascenso, por ello no quiero dejar de nombrar a David Ribes y la anterior directiva como artífice de esta gran gesta.

El nuevo proyecto era nuevo y complicado, pero nadie quería dejar de seguir luchando por esta entidad, así pues en una tarde nos reunimos en la Sociedad Cultural "LA TERRETA" y allí se cuajó la nueva directiva, donde se me pidió el presidir este nuevo proyecto, como Massanassero y el amor a mi pueblo y a la camiseta que también defendí en su día, no pude negarme a la tentadora propuesta, y conmigo un grupo de gente que con ilusión y orgullo tampoco querían dejar seguir ayudando al Club, su Club de siempre. La andadura durante toda la temporada no ha sido fácil, puesto que la etiqueta de "novatos" ha sido determinante a lo largo de las jornadas. A estas alturas de temporada y a falta de tan solo dos jornadas, el equipo lucha enérgicamente por el objetivo de la permanencia, y

lo más importante es que sigue fuera de las posiciones de descenso dependiendo de nosotros mismos.

Tampoco podemos olvidar el gran apo-yo recibido por el M. I. Ayuntamiento de Massanassa y concretamente por parte de la Concejalía de Deportes, al subvencionar a la justa medida tal proyecto, haciendo posible también en esta vigente temporada el uso de unas recién estrenadas instalaciones deportivas que son la admiración de muchos Clubes y pueblos de renombre. Y como tampoco podemos dejar de nombrar a todas esas entidades, empresas colaboradores socios y simpatizantes que han depositado su confianza en acompañarnos en esta nueva temporada.

Esperemos que a la edición "LA TERRETA" 2008 nuestro objetivo de la permanencia este cumplido, y poder estar una temporada más en la Regional Preferente, Categoría que hace que nuestro pueblo MASSANASSA se difunda por toda la geografía Valenciana, y que haga llenar de orgullo a todos los Massanasseros.

Por parte de la Junta Directiva y de su propio Presidente queda mucho trabajo que hacer, nuestras ilusiones y deseos son inmensamente ambiciosos, por lo que pedimos que todos los Massanasseros y futboleros que son muchos..., se unan a este proyecto y apoyen al Club para conseguir nuevas metas.

Fútbol veteranos

Queridos vecinos, amigos y colaboradores, un año más nos disponemos a disfrutar de la celebración de nuestras fiestas patronales, los integrantes del equipo de Fútbol Massanassa veteranos C.D. queremos aprovechar esta ocasión para desearos unas fiestas en honor a nuestro patrón San Juan.

Como en años anteriores y coincidiendo con estas fechas tan señaladas nosotros, se va a celebrar la VI edición del trofeo Pueblo de Massanassa, que este humilde club tiene el orgullo y honor de organizar.

Este año y para hacer partícipe en este trofeo a parte de nuestros vecinos, hemos escogido como

equipo invitado al representante de la Falla L'Alquería de Massanassa.

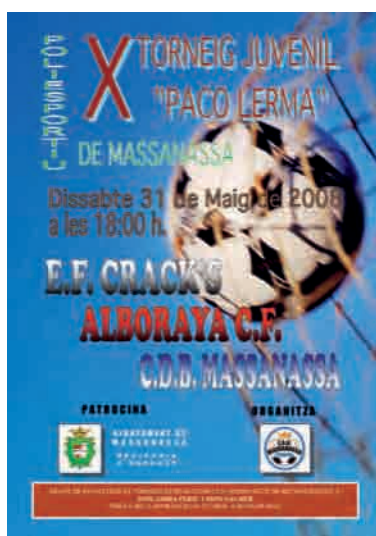
Así pues quedáis todos invitados a asistir a este emocionante encuentro que se celebrará D.M. el próximo día 22 de Junio de 2008 a las 11:00 horas en el Polideportivo Municipal.

Deseamos de todo corazón que disfrutéis de nuestras fiestas patronales, desde la concordia, amistad, tolerancia y respeto que nos caracteriza,

FELICES FIESTAS.

Homenatge a persones de la nostra localitat per la seua aportació al futbol a Massanassa

El Dissabte 26 de Maig de 2007 i dins del IX Torneig Juvenil "Paco Lerma" van rebre l'Homenatge per la seua aportació al futbol a Massanassa:

Vicent Portales Guillem
Vicente Zapata Gimeno
Enrique Moral Asins.

Els tres van rebre de mans del Sr. Alcalde Vicente S. Pastor, del President del C.D.B. MASSANASSA Luis Giner i del Vicepresident José Cuallado unes plaques de reconeixement i l'agraïment

de tots els presents per la seua contribució al futbol en la nostra localitat.

Enguany rebran el nostre reconeixement José Àdria i Pepe Nàcher.

La Directiva

Vicente Zapata Gimeno

Vicent Portales Guillem

Enrique Moral Asins

Club Esport Base

La Directiva

El C.D.B. MASSANASSA va iniciar el seu camí en el futbol fa 24 anys, en 1984, dins de l'Escola Poliesportiva Municipal, des de 1988 esta inscrit en la Federació de Futbol de la Comunitat Valenciana, i en 1999 es constituïx com a entitat esportiva en el Registre que a este efecte té la Generalitat Valenciana.

Esta Temporada 2007-08 compta amb al voltant de 120 xiquets i jóvens que formen 8 equips: 1 Querubí, 1 PreBenjamin, 2 Benjamins, 1 Aleví, 1 Infantil, 1 Cadet i 1 Juvenil, els quals entrenen i juguen en les instal·lacions del Poliesportiu Municipal, on als ja existents remodelats vestuaris, ara té nova seu social del club, infermeria, millors accessos, bar restaurant, aparcament (gratuit) per a més de 500 vehicles i s'ha inaugurat recentment el nou camp de gespa artificial.

L'objectiu principal de la Directiva és i serà sempre el mateix, formar i educar jugadors perquè siguen millors persones, sense oblidar que perquè açò funcione no sols depèn de nosaltres, sinó de la relació que ha d'haver-hi entre PARES, ESCOLA, ESPORT.

No cal oblidar que comptem amb l'Excm Ajuntament, del qual i per mitjà de la Regidoria d'Esports rebem el suport necessari.

També cal agrair a les entitats que col·laboren en els distints projectes que s'efectuen durant la temporada.

Dels projectes, que ja són realitat, cal destacar els Tornejos que es realitzen al final de la temporada coincidint amb les Festes Patronals i dins de la Setmana Esportiva.

Enguany celebrem el X TORNEIG JUVENIL "PACO LERMA" i en futbol base en categoria Benjamí i Aleví el IV TORNEIG FUTBOL-7 MASSANASSA, el qual és ja un referent en esta classe de Tornejos per la qualitat dels equips participants, en esta edició els equips invitats són: València C.F., Vila-real C.F., Real Betis Balompie, Recreatiu de Huelva, Llevant U.E., C.E. Castelló, Elx C.F., C.F.B. Gandia, La Vall C.F., el C.D.B. Massanassa com a club organitzador i enguany per primera vegada un club estranger, el Enugu State de Nigèria.

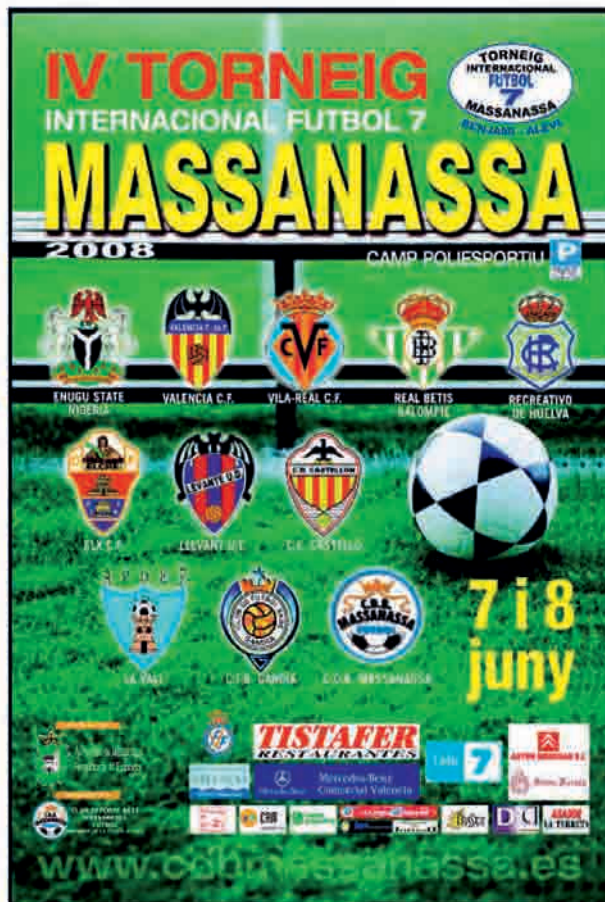
Esperem contar en la seu presencia per a animar als equips, sobre tot al C.D.B. MASSANASSA.

CAMPIÓ BENJAMÍ

CAMPIÓ ALEVÍ

MILLOR JUGADOR BENJAMI
Antonio Latorre
VALENCIA C.F.

MILLOR JUGADOR ALEVÍ
Fernando Cano Alcantarilla
SELECCIÓ VALENCIANA

MAXIM GOLEJADOR ALEVÍ
Josep Navarro
VILA-REAL C.F.

MAXIM GOLEJADOR ALEVÍ
Josep Navarro
VILA-REAL C.F.

MILLOR PORTER BENJAMI
Antoni Martínez
ELX C.F.

CAMPÍO BENJAMI
ELX C.F.

MILLOR PORTER ALEVÍ
Pablo Salazar
E.F. CRACK'S

Una visita memorable

Reflexiones a propósito de un documento inédito

Ana M^a. Nácher

DEDICATORIA

En una de esas charlas con Eduardo Romeu, sobre cosas de antes y que tanto nos gusta a ambos, me disponía ya a irme de su casa, cuando, de pronto y sin que viniera a cuento, me preguntó: "oye ¿es cierto que una vez estuvo en Massanassa un obispo?". A mí, que precisamente por entonces (de esto hará unos tres años) trabajaba en ese asunto, la pregunta me sorprendió, la verdad. Tuve la impresión de que estaban adivinando lo que pasaba por mi mente. Superado el primer momento, por toda respuesta le dije entonces: "sí, sí, es cierto. Ya te lo explicaré otro día".

Pues bien, aquí está la explicación. Y a tí, Eduardo Romeu Comes, "**al amic Uardet de tota la vida**", va dedicada, con el cariño y la gratitud de nuestra familia: de los que estamos, como sin duda alguna también de los que ya se nos fueron, por tantos años de entrañable vecindad.

UNA VISITA MEMORABLE...

1.- JUSTIFICACIÓN

En los primeros años veinte del pasado siglo, D. Pedro Gimeno Cantavella, cura párroco de Massanassa, sorprendió un día a "su buen amigo" Francisco Nácher con un obsequio ciertamente especial. Se trataba del árbol genealógico del matrimonio Nácher-Penella (nuestros abuelos), por lo cual, modestamente, no se atribuía "otro mérito que la paciencia y curiosidad que supone el registro de los primeros Libros Sacramentales de esta parroquia". Adjunto se encontraba el manuscrito que reproducimos aquí. Sucedió que mientras el paciente sacerdote retrocedía en el tiempo en busca de linajes, encontró registrado un asunto que le llamó la atención. Refería algo acurrido ciento cincuenta años antes, que guardaba relación con aquella **casòta** tan frecuentada por él en el presente. Por esta razón no dudó en sacar una copia literal para la familia, segu-

ro de que les agradaría tener constancia escrita del hecho; de aquel hecho que les había oído contar a las ancianas tantas veces: la visita a nuestro pueblo y pernoctación en su casa de un obispo (así tracen- dió la noticia entre los vecinos).

Ese es el origen de tal manuscrito y ésa la causa de que desde siempre haya formado parte de los documentos familiares; de estos papeles que generalmente en toda casa hay y que en la mayoría de los casos pueden pasarse años y años sin ver la luz. Este apenas si la había visto antes de ahora en sus más de ocho décadas de existencia. Seguramente, gracias al celo de nuestros mayores en su conservación, podemos disponer hoy del testimonio escrito de un hecho, podríamos decir que histórico, pues en la Massanassa del s. XVIII supuso todo un acontecimiento que sería recordado durante generaciones como una gran efemérides.

Al igual que en tantas casas del pueblo, "la visita del obispo" fue tema de conversación también

El Cura párroco
de Masanasa

B. L. M.

al Sr. D. Juan Sader y admito acompañado un árbol
genealógico en el que se ve que el Sr. Sader es un
para proceder de una rama tronca, es a que tal vez
ignoran lo cual en sus otros sucesos que la puer-
cia y curiosidad que supone el registro de los prome-
nos hijos las anotadas de esta parroquia
El apellido Sader parece provenir de Alfafar

Pedro Gimeno Cantavella

aprovecha esta ocasión para reiterar a su bene-
placido el
testimonio de su más distinguida consideración.

Masanasa 27 de Julio de 1922.

en la nuestra. Aún recuerdo haberle oído a la abuela Josefa en mi infancia contar una y otra vez detalles incluso domésticos de la estancia del prelado en casa (lo que ella había a su vez oído, claro está, pero que lo relataba como si lo hubiera presenciado). Y por si nos quedaba duda alguna, ahí estaba el plato de porcelana aquel sobre el que le sirvieron un vaso de agua a "su ilustrísima" y que tanto le había gustado: "¿el agua? -le preguntaron- y monseñor respondió: "el plato, el plato". Imposible olvidarlo habiéndolo oído repetir tantas veces, y con aquel espectacular plato instalado cual reliquia en una urna, menos.

2.- ALGUNAS NOTAS SOBRE LA VISITA

Antiguamente, en las parroquias, las actas de inscripción se registraban agrupadas por "Sacramentos", pero en un solo "Libro", denominado Cinco Libros (Quinque Libri). Las visitas, sobre todo en los primeros tiempos, quedaban reflejadas en los registros de Bautismo del año en que aquella tenía lugar. (1)

Parece evidente que en este caso no se trató de una Visita Pastoral, las cuales solían llevarse a cabo por el obispo de la diócesis, o bien por un visitador en su nombre. Vemos que tampoco se halla registrada como tal en el acta -cuya copia nos ofrece el manuscrito-. Por otro lado, recabada la debida información se nos confirma que el eclesiástico no tenía permitido pernoctar en la población objeto de su visita. Por consiguiente, todo parece indicar que la presencia de un cardenal en Masanasa el día uno de marzo de 1769, como se lee en el documento, se debió a un hecho puramente accidental, sin más.

Podríamos considerar finalizado aquí nuestro comentario sobre el asunto, pues no tenía más pretensión que informar a los ciudadanos, y tal vez habríamos cumplido con ello. Sin embargo, esa gran curiosidad que suele acompañarnos en estos menesteres nos ha llevado a intentar averiguar algo más sobre la identidad

de nuestro personaje, e incluso, si se me permite, sobre los motivos que pudieron haberle traído a su paso por estas tierras. Y he aquí el resultado.

3.- UN ILUSTRE VISITANTE

Buenaventura, o Ventura de Córdoba Espínola de la Cerda. Conocido también como B. Fernández de Córdoba Espinosa de la Cerda, (1724-1777). Natural de Madrid, hijo del Duque de Medinaceli. Presbítero, Doctor en Teología. Fue nombrado procapellán mayor del rey, y Patriarca de las Indias Occ. con sede en Madrid; título honorífico que le

En el Tomo 1º del Decretum Libri folio 97 vuelta
se lee lo siguiente.

Certifico el infrascripto Vicario de esta parroquia de
Masanasa, como en el día treinta y uno del mes de Marzo
del año mil setecientos sesenta y nueve, tuvo uisde en este lu-
gar, en la Casa de D^o Ignacio Berbero cita frente a la Igle-
sia de dicho Lugar: el Eminentísimo y Apetentísimo Señor D^o
Ventura de la Verda, Cardenal de la Santa Iglesia Católica
Romana, con el título de San Carlos: Patriarca de las Indias
en España, Reyuando en esta Carlos Tercero. Concedio cinco
días de verdadera Indulgencia por cada Padre Nuestro y Ave-
Maria, que reze al glorioso San Pedro Apóstol Titular de esta
Iglesia: Y por ser verdad y testigo de vista lo firmo y sello en
el de esta de Masanasa día primero del mes de Abril en que
se concedio la gracia del 1769 = D^o Aurelio Borde = Vic^o firmado
Hay un sello =

Por la copia
Pedro Remedio
firmado

confería la jurisdicción especial y eclesiástica en Palacio y demás sitios reales. Vicario Castrense, Arzobispo de Neocesárea (antigua c. de Asia Menor), etc.

En el consistorio de 23 de noviembre de 1761 es creado cardenal por el papa Clemente XIII, quien pocos días más tarde –en 27 de noviembre– le envió la birreta cardenalicia (2). Todavía faltaba un trámite: el Título. Como cardenal presbítero, a D. Ventura de Córdoba le correspondía ser titular de una de las iglesias importantes de la diócesis de Roma (iglesias titulares). Curiosamente, tardaría cerca de ocho años en obtenerlo: el 22 de junio de 1769 y por un nuevo Papa, Clemente XIV, del cual recibió el título de S. Lorenzo in Panisperna. De este modo, lo afirmado por historiadores contradice lo indicado en el manuscrito.

Que el papa Clemente XIII dejara transcurrir tan largo espacio de tiempo nos ha llamado mucho la atención. Detrás, creemos, están las fuertes disensiones, los duros enfrentamientos entre los monarcas absolutos europeos y la Iglesia. Clemente XIII se manifestó abiertamente en contra de la política religiosa de los Borbones, cuyo objetivo en esta materia era controlar la Iglesia Católica (regalismo), y defendió a los Jesuitas de las persecuciones de que eran objeto (en España fueron expulsados en 1767, con Carlos III). Si a todo ello añadimos que D. Ventura de la Cerda era un eclesiástico adscrito a Palacio, quizás encontremos la explicación a la actitud del Pontífice (3).

El 2 de febrero de 1769 murió el Papa repentinamente (lo que, por cierto, dio lugar a especulaciones diversas). El cónclave para la elección de sucesor se prolongó hasta el 19 mayo, en el cual salió elegido Clemente XIV. Sabemos que D. Ventura de la Cerda participó en dicho cónclave (4), por este motivo nos ha parecido razonable deducir que el prelado habría hecho parada en Massanassa cuando se dirigía, seguramente a Valencia, para embarcar rumbo a Roma.

El nuevo Papa, que heredó la difícil situación apuntada antes, se vio obligado –bien por convicción, bien por presiones– a adoptar una actitud

más conciliadora que su antecesor. En consecuencia, cambiaron asimismo las cosas para nuestro personaje: D. Buenaventura de la Cerda fue inmediatamente proclamado por Clemente XIV –exactamente el 26 de junio, es decir un mes después de haber sido elegido– con el título apuntado antes de S. Lorenzo in Panisperna.

Quedaba así regularizada la situación del Cardenal; situación que desde hacía aproximadamente un siglo había dejado de ser impedimento para asistir a un cónclave.

De todo lo observado, creemos que se pueden sacar al menos dos conclusiones: que nuestro ilustre visitante se encontraba en un momento importante en su vida cuando hacía aquel viaje, por un lado. Por otro, que a nuestros ojos se convierte, con lo que conocemos, en una figura bastante representativa de aquel conflictivo siglo XVIII, en que le tocó vivir, como eclesiástico.

Ahora podemos tener una visión algo más amplia y a la vez más concreta, de aquel prelado, D. Ventura de la Cerda, que, de paso por estas tierras, eligió Massanassa y la **Casa Gran** de los Cerveró para pernoctar; visitó su Iglesia Parroquial de S. Pedro y concedió indulgencias, alegrando así la vida de los ciudadanos, hasta el punto de que permaneció en su recuerdo durante muchos, muchos años.

Por eso, con esta rememoración, hemos querido acercar su figura a los massanasseros de hoy.

(1) Serra Estellés, Xavier. "Ordenamiento de los archivos Parroquiales en la Diócesis de Valencia" (1998). Ed. por Facultad de Teología S. Vicente Ferrer, Serie **Monumenta Archivorum Valentina**, I, pp. 31-36.

(2) Ritzaler, Remigium et Pirminium Sefrin. "Dicc. Hierarchia Catholica". **Medii et Recentioris Aevi**, VI. Padova 1958, pp. 224, 365.

(3) Clemente XIII excomulgó a un hijo de Felipe V e Isabel de Fernasio, Felipe, Duque de Parma.

(4) "The Cardinals of the Holy Roman Church", **Biographical Dictionary** (IV), <http://www.fiu.edu/~mirandas/bios1761.htm>, (22/05/2005).

El antiguo Mercado de Massanassa

Lolita Hervás Pons

Cuando llegan estas fechas próximas a la fiesta de San Juan, para mi es un aliciente grande poder leer "La Terreta". Me gusta mucho porque hay artículos que me hacen recordar tiempos pasados.

Con estas líneas quiero recordar al antiguo mercado de Massanassa. Según me contaban mi madre y mi abuela el primer mercado sólo contaba con cuatro árboles grandes uno en cada esquina del mismo, y creo recordar que hacia el año 1927 lo arreglaron tal y como lo conocimos.

En el centro tenía una fuente y después la pasaron a un lado, el techo era de uralita y cuando llovía parecía un diluvio en vez de una fina lluvia del ruido que hacía al chocar la lluvia contra el tejado.

En esta fotografía se pueden ver los pilares de hierro y un poco de la uralita del techo del mercado.

Tenía alrededor unos bancos de piedra que lo mismo servían de valla, que para poner mercancía para vender, había dos más anchos que estaban paralelos y esos los usaba una señora llamada María y su madre que eran de "El Grao" y vendían pescado muy fresco pues su padre y hermano tenían una barca y lo pescaban ellos.

También habían dos paradas de carne, la del Tío Paco y la de la Tía Ana María, muy buenas las dos, dos que vendían pollo y gallina, una de salazones y dos o tres de frutas y verduras. Además de alimentos venían a vender un señor que llevaba vasijas de barro y otro más moderno puesto que lo que vendía era cazuelas, pucheros, platos, vasos, sartenes etc... de porcelana y aluminio todo para la cocina, dos señoras que llevaban retales de tela, también venían personas de otros pueblos con carros a vender sus verduras.

En aquella época predominaba en Massanassa la agricultura, en casi todas las casas a menudo sobraban restos de patatas, cebollas, boniatos, calabazas, etc., entonces las mujeres vendían estos productos en el Mercado. Recuerdo muy bien que venían a mi casa y le decían a mi madre "Dolores dixam una caireta" y había día que se llevaban 4 y 5 sillas al mercado.

En las casas de alrededor del mercado también habían establecimientos, en mi memoria esta la carnicería de la Tía Pepica y del Tío Carlos junto a ellos también trabajaban su hijo Carlos y su esposa Milagros, otra carnicería era la de Emilieta y Vicente, que anteriormente fue de su Tía Teresa "La Chopa", y la Tía Mercedes "La Tena" que vendía pollo, gallina y conejo todo casero muy bueno.

En el rincón de la plaza estaba el zapatero "El Tío Salvoret el savater" que era excelente en su trabajo y también como persona tanto el como su esposa Paquita, en realidad todo el vecindario era inmejorable.

Aquí podemos ver un grupo de niños y personas mayores con el cuadro de la Virgen de la Salud, el día de su fiesta.

Al lado de mi casa estaba la paquetería donde también se vendían artículos de limpieza, que también fue barbería, al Tío Paco que era el barbero mientras cortaba el pelo o afeitaba a sus clientes le gustaba cantar, su esposa la Tía Pepica llevaba la paquetería. Al lado de la paquetería también hubo un tiempo tienda de comestibles.

Saliendo del mercado hacía la calle de Valencia también estaba la casa de Alejandro "Cartagena" donde se vendía comida para animales, legumbres, y antiguamente también se vendían vino que se guardaban en grandes toneles. También estaba la tienda de tejidos de José Domingo "El Capellano", y enfrente estaba la sastrería de Juan Brull que a su fallecimiento continuaron sus hijos Juan y Efrén. Juan se estableció en Valencia y Efrén continuó aquí hasta su jubilación, en la misma esquina estaba la tienda de ultramarinos "Ca'l Fariner", saliendo del mercado en dirección opuesta estaba la alpargatería "Ca Chorríta".

Todo esto es referente a lo comercial del mercado, pero este recinto por la tarde también servía como parque para los niños del pueblo, entonces no habían parques y casi todos los niños íbamos a jugar allí. Como estaba cubierto cuando llovía tam-

bién servía de cobijo a las personas que vivían debajo del puente del barranco, venían todas personas y animales, pero a las seis de la mañana o antes ya estaba el aguacil "El Tío Ismael" desalojando y haciendo que lo limpiaran antes de irse.

A principios de los años 40 se hacía una fiesta a la Virgen de la Salud en la que colaboraban los vendedores y vecinos del mercado. Mi madre siempre me contaba anécdotas muy divertidas de dicha fiesta.

Al final de la vida del mercado sólo quedaron dos paradas de fruta y verduras, una Paquita y la otra de Edelmira y una caseta de obra en la que vendían fiambres y conservas de Mª Carmen, esta la que más tiempo duró.

Hoy en día de aquel mercado sólo queda el recuerdo y una placa que da nombre a la plaza "**Plaza del Mercado**".

Bueno amigos, estaría escribiendo muchas más anécdotas que se han vivido en el mercado pero en estas líneas he querido hacer un recuerdo a un tiempo que ya pasó, teniendo en la memoria a los que ya no están, Dios los tenga en su gloria, y enviando un saludo muy afectuoso a todos los presentes que paséis buenas fiestas de San Juan y que el Cristo de la Vida nos Bendiga a todos.

Del magatzem de gassó al bar "Camí del Fus"

Ezequiel Baixauli

Des de sempre i com un clàssic massanasser m'agrada tindre en les meues mans la puntual revista festiva i literària "La Terreta", poder llegir els seus articles i assabentar-me dels esdeveniments que passen o van passar al poble, així con les narracions de la hitòria o les històries sobre Massanassa. Però mai, per una cosa o una altra, he escrit res per a esta revista, encara que tots els anys em dic "l'any que ve escric alguna cosa" però arriba el dia de presentar-ho i no he fet.

Enguany és diferent, m'ho he proposat seriosament, i el tema en qüestió ho mereix pel que els vaig a contar en esta història:

Del magatzem de Gassó al Bar el Fus han passat sobre uns 30 anys, més o menys.

Corria un mes "pasqüer" de final de la dècada dels 70, quan no sé per quin motiu ni per quina raó o si les mares ho van organitzar, ens ajuntem en els baixos de la casota, situada en la plaça de l'Església, un grup de xiques del col·legi de les monges nascudes en els anys 1967 i 1968, i un altre grup de xics pertanyents als anys 1965, 66, 67 i una miqueta més, per anar-nos-en a les vesprades a menjar-nos la mona en els sequers (que ja no en queden), i quasi sempre anàvem al mateix, que el batejàrem amb el nom de "L'eixida del Sol", situat aproximadament on s'ubica ara el túnel del poliesportiu.

Allí jugàvem a agarrar xiques contra xics, botar a la corda i la resta de jocs tradicionals, davall l'atenta mirada d'alguna o algunes mares de les xiques, clar està.

A la nit amb el nostre entrepà ens n'anàvem a sopar a "la casa" i, com no!, acompanyades les xiques per alguna mare que es quedava allí durant el sopar i posterior ball. Així que a veure qui era el valent que treia alguna xica a ballar.

A les 12 de la nit tots a casa i sense piular.

Pocs anys després ja comencem a anar al magatzem de Vicent Gassó, ja sense les mares de les xiques pel mig. El grup continuava creixent amb nous fixatges tant masculins com femenins, alguns de Massanassa i altres dels pobles del voltant.

En Pasqüa anàvem també a les eres, després sopàvem en el magatzem i s'organitzava el ball sense la vergonya d'anys arrere.

La música era de discos de vinil, el D.J. era algú que li pegava per estar eixa nit punxant en el toca-discos la música de l'època; els Pecos, Miguelito Bosé, Gilber O'Sullivan, etc., mentre beviem un poquet.

Algún any en el Diumenge de Rams portàvem els xics una rosa a cada xica del grup, triant cada un a quina li la donaria, amb molta alegria de les mares, un poc de vergonya de les nostres amigues i sobretot, la "convidà" per a tots els presents.

Passaven els anys, estem en la segona mitat de la dècada dels 80. La gent es feia major i començàvem a fer alguna malifeta passant la "casa" al cantó del carrer de la Cruz, davant del sequer de Fermín, on s'ubica hui la pastisseria. La foto adjunta és d'esta època, realitzada en el sequer de Fermín.

Continuàvem anant pràcticament tots els que començarem, acompanyants de gent nova que s'integrava esplèndidament.

Després de tres o quatre anys en esta casa, que la llogàvem només per a Pasqüa, vull recordar, llogàrem una altra planta baixa situada en el cantó del carrer de l'Ambulatori i Comtes de Trigona.

En este període de temps es van succeir diverses cavalgades memorables per la gent que es recorda d'elles: disfressant-nos de negres, de dones i fins i tot de pirates amb canó i tot.

Esta casa ja va ser l'última que llogàrem com a grup. Cada un i una ja va començar a buscar-se la vida con va poder.

I va arribar l'hora de casar-se i d'este grup de "pasqüers" van eixir diverses parelles.

Els anys van continuar passant irremeiablement i deixàrem de veure'ns durant prou de temps alguns del grup per raons de la vida mateixa. I ara últimament formen des de fa tres anys la Cofraria del Corpus en companya d'una altra gent de Massanassa i d'ací va eixir la penya quinielística, però açò és una altra història.

Durant la tardor-hivern del 2007-2008 va haver-hi algú que va pensar encertadament, al meu entendre, que per què no ens reuníem tota la colla de pasqüers del magatzem de Gassó per primera vegada en molts anys; i ens vam posar mans a l'obra.

Van començar a comunicar-ho a tots els integrants i a les seues parelles, havent-hi una predisposició per part de tots per a poder-ho aconseguir. Es va acordar una data amb temps suficient per a preparar-ho tot i que cada un fóra organitzant-se

on deixar els xiquets per a poder estar lliure. La idea va agardar tant que fins la gent que no era del grup estava il·lusionada, així que la primera que es va apuntar va ser la meua dona sense saber-ho jo.

La data assenyalada va ser el 8 de març del 2008 i com indica el títol, el lloc: bar "Camí el Fus", l'hora: les 9 de la nit, arribant a assistir al voltant de 40 persones amb un èxit d'assistència important (no fallà quasi ningú).

Tots ens alegrem molt de veure a algú que fa tant de temps que no véiem, i com estàvem de canviats amb el temps que havia passat.

La conclusió com vos podeu esperar va ser positiva i pensàrem que no s'havia de perdre el que després de tant de temps s'havia aconseguit: reunir-nos quasi tots una altra vegada.

Per no fer-ho més llarg, esta història arriba a la seua fi (per ara) no sense abans donar les gràcies a les dos persones que sense elles no s'hauria pogut aconseguir: Berta Alcoi i Nuria Soro, amb la col·laboració d'algú més.

Una salutació i fins prompte.

Rafael Ases Soler (El Sarier)

Pascual Pastor Codoñer

Un artesà de Massanassa

L'evolució imparabile de la vida fa, de vegades, que desapareguen coses que antigament eren fonamentals per al desenrotllament normal d'una família, d'una comunitat.

Ací tenim, a Massanassa, lamentablement un cas. Quan em van dir que Rafael Ases "El Sarier", tancava la botiga, em vaig entristir, per raons d'amistat amb mon pare, de veïnat i perquè em pareix, plagiant la cançó, que quan un artesà se'n va, alguna cosa de tots se'n va.

Les noves generacions, desgraciadament, ja no coneixen estos oficis que modificaven elements de la naturalesa, en este cas l'*espart* i realitzaven amb instruments i màquines senzilles, mitjans i efectes que atresoraven una funció utilitària i algunes arribaven a aconseguir la consideració d'obra d'art, i tot açò de forma anònima, sense firma, amb un gran domini de matèries i instruments.

S'encontrarem pel carrer, vam estar parlant, i li vaig proposar escriure sobre ell i el seu treball en "la Terreta", ja que, encara que havia eixit a la llum en algun altre mitjà, mai s'havia fet ací. Així que quedem i em va documentar per a fer este escrit.

El pare de Rafael Ases procedia d'Atzeneta d'Albaida, poble que tenia una gran tradició espartera. Es

va traslladar a viure a Massanassa i vivia en el Camí Nou, justament al costat de casa dels meus pares, del tio Candel i de José Luis Coscollá "El corder". Posteriorment va comprar la casa actual, en el mateix carrer, i va obrir l'establiment que ara tanca, fa més de noranta anys, i allí és on va nàixer Rafael, que va continuar amb l'ofici de son pare.

El nom de "*sarier*" ve perquè de tots els productes que elaboraven, "*la saria*", era la peça fonamental, la més emblemàtica, junt amb el *cabàs*. Tenia un muntó d'utilitats, per a portar terra, transportar gerres amb aigua, portar objectes de ceràmica per a vendre'ls en altres llocs, traslladar útils del camp, portar recipients per a la venda ambulat de "arrop i tallaetes", olives, etc..

Rafael em comenta que ell no seguia tota la cadena de producció completa, que la matèria primera, l'*espart*, que és una planta gramínia, de fulles dures, que s'enrotllen per falta d'humitat, li'l portaven de Cieza i Hellín, a Múrcia, en cru, després el duïen a Riba-roja, on s'assecava i emmagatzemava, i depenent de la utilitat posterior es picava o no, deixant-ho a remull durant un temps. Allí confeccionaven "*la llata*", que són tires d'*espart* trenat que es va estirant i cosint pels costats.

Per a fer "*llata*" no es picava, però per a fer *espardenyas*, *cordes*, *sogalls* i *cordells*, sí que es feia. També per a fixar les tiges de les tomaqueres o fixar els empelts.

Puix bé, allí acudien ell i son pare per a triar les millors *llates*, i el millor *espart*. Son pare deia que una bona *llata* fa un bon *cabàs*.

Les tires d'*espart* trenat, es va estirant i cosint pels costats donant forma als *cabassos* o *saries*, després es remata hàbilment amb unes agulles especials i amb uns agafadors amb fil d'*espart*.

Li vaig dir que em diguera totes les peces que es feien amb l'espart, i a l'anar anomenant-les, em ve a la memòria cada una d'elles, visualitzant-les en el temps, quan jo, de xicotet, anava amb mon pare al camp, en el carro; algunes encara estan en la cambra de casa. Sens dubte a més d'un de vosaltres vos ocorrerà el mateix.

El que més feien eren *cabassos* i *sàries*, però com a bon artesà, s'aventurava en altres coses més específiques com "*cofa de posar anguiles*", o *estores d'espart* per als carros, o per a posar al costat del foc. Altra cosa més artesanal eren les *caragoleres*. També feien *ventadors* per a la llar, *cordes* i inclús *gorros* per a les cavalleries per a mitigar la calor de l'estiu. Igualment feien recipients per a posar la llenya, que hui es gasten com a revisters.

Ell, sempre ha venut estos productes en la seua botiga, però alguns de més especialització com les *espardenyes*, no les feia ell, li les portaven de Millares. Em comenta que després vingué la goma i les importacions dels països asiàtics, i açò va anar a poc a poc afonant el comerç.

Una imatge que guarde en la meua retina de fa alguns anys, és veure'l treballar en la porta de sa

casa per matins i en l'altra vorera, davant, fugint del sol, a les vesprades, els mesos d'estiu. Allí amb la *llata*, *cordell*, *agulla* i *tisores*, anava treballant artesanalment esta fibra natural. Quan passaven els cotxes, el seus ocupant es quedaven bocabardats, així com els que anaven a peu, que sempre di deien alguna cosa.

No voldria acabar este escrit sense donar-li les gràcies per la seua amabilitat i disposició d'una banda i per lluitar per mantindre esta noble tradició artesanal per una altra.

Gràcies Rafael.

Més sord que una tàpia. Una de Romanesos

Quando deurien ser al voltant de les quatre de la vesprada i en ple mes d'Agost, quan no veus un gat per cap lloc, passa o podria haver passat un cas molt estrany que és per a comptar-ho.

Un veí d'un carrer qualsevol de la població, va sol·licitar la presència de la Policia Local ja que pretenia entrar el seu vehicle a sa casa i no podia perquè un vehicle mal estacionat, l'impedia taponant l'entrada amb gual.

Van acudir els Agents i una vegada denunciada la infracció i esperant l'arribada de la Grua per a emportar-se'l, van sentir molt prop d'on es trobaven unes queixes molt escandaloses. Uns "ais" molt llastimosos i s'escoltaven en una llengua desconeguda. Per a això, la qual cosa provocava sospites que alguna cossa greu estava passant.

Investigant per la contornada de les cases, van trobar d'on procedien els laments. Van cridar de forma insistent a la porta de la casa, però no obria ningú i les queixes, que no paraven. Van tornar a insistir cridant, tant a la porta, com a la del garatge, sense obtindre cap resposta, la qual cosa feia augmentar el nerviosisme.

Un dels Agents deia que l'entenia quelcom d'idiomes li pareixia que el que estaven parlant era Romanés, (un altre que tal). Tot això feia pensar que; o bé uns presumptes lladres d'origen Romanés havien entrat a la casa per a furtar o bé podria tractar-se que el o la propietari/a de la casa haguera pogut caure i trobar-se danyat en el sòl sense demanar auxili al no poder parlar.

Com no es trova una solució i no era possible poder entrar a la vivienda, s'opta per cridar els Bombers i tractar d'entrar per alguna de les finestres i poder ajudar.

A l'arribada dels bombers, carregats amb escales i altres artefactes, al sentir aquells laments, van pensar com els altres. Els Romanesos o la caiguda dels amos.

No se sap bé d'on van eixir tantes persones. Aquell carrer, feia uns moments es trobava desert i ara, no cabia un agulla de cap i tots tenien la precaució del que poguera estar ocorrent en l'interior de la casa i ningú entenia com no obrien les portes amb el que estaven aporrejant.

Per damunt de la porta del garatge, hi havia una espècie de reixeta per la qual es podia mirar i un dels Polícies va alçar a l'atra perquè mirara.

Algun allí present va dir "miren a veure si esta el cotxe, si esta és que l'amo es troba en l'interior" i el que va veure va ser tot remenat i no hi havia cotxe, la qual cosa feia mes sostenible que era cosa dels Romanesos.

També es prova accedir per les vivendes limitrofs. Açò tampoc podia ser ja que al ser Agost, els seus habitants es trobaven de vacances fora.

Després d'una bon estona barallant, els bombers van aconseguir alçar la persiana d'una de les finestres que dóna accés al pis superior però ningú s'atrevia a entrar, primer per l'estretor del buit i segon per si els Romanesos els estaven esperant.

Vist lo vist sense veure solució, al final es va cridar la Guàrdia Civil per a estar més reforçats en el cas que les coses es complicaren pels Romanesos.

La gent que acudia per l'espectacle, era cada vegada mes nombrosa, quasi no es podien moure. Va arribar un moment que els laments de dolor, van deixar se sentir-se tement-se tots els presents el pitjor quant i per a sorpresa de tots, es va obrir la porta assomantse un home.

No es pot descriure com van haver de quedar-se les cares a tots els allí presents, quan va aparéixer obrint eixa porta l'amo de la casa, cordant-se els pantalons, en camiseteta no molt neta que diguem i amb cara de sorpresa, preguntant si es que passava quelcom.

I senyors, els mes graciós de tot va ser quan es va descobrir que aquells ais, aquells laments tan llastimosos, aquell no saber que passava no era el que es pensava no, no hi havia cap ferit, no havien Romanesos no, tot allò era degut a aquell senyor tènica un vídeo pornogràfic i com estava més sord que una tàpia tenia la veu de la televisió molt forta.

Su esposa que tanta veu era per a assabentar-se del que deien, cosa apuntales molt rara ja que el món desco-neixia que el morats parlara idiomes.

Apuntales es feien encreuaments que encara suposant que parlara algu idioma, poguera entendre els que es parlava amb la boca plena.

Bé, la veritat és que no es va tindre que lamentar cap desgràcia. Tot va acabar millor del que es pensava i tots aquells curiosos, en un somriure en les seues cares se'n van anar després d'haver passat una estona al final, divertda.

Nota de l'autor:

Tota aquesta història pot ser producte de l'imaginació... o no. Mai se sabrà.

Ú que passava

Compañeras

Lola Oleaque

El tiempo pasa. Hoy las gaviotas siguen volando y los gorriones anidando. En mi mente sigue palpable el recuerdo de mi grata amiga.

Con añoranza me consuelo pensando que no fue un adiós aunque su presencia no la vea.

En cada cosa sencilla que la vida me de, allí estará LUISA, mujer sabia, espontánea. En cada ocasión allí estaba ella para contagiarnos su energía positiva, su bondad, su chispa de buen humor.... Si la tuviese que comparar, diría, que como las gallinas de antaño que bajo sus alas cobijaba a los que quería y los protegía para que nadie les dañase.

La vida es bella pero a veces nos juega malas pasadas. Tan sólo hacia una semana que estuvimos en una cena en la asociación, con sus chispas y chirigotas... Unos minutos antes me acompañó a mi casa y le dije: -"Sabes, LUISA, te tengo envidia sana, porque yo vendo si es preciso para que me quieran y me hagan caso y a ti, todo el mundo calla cuando hablas y lo haces como quien no quiere la cosa"-

-"Qué cosas tienes Lola... ¿sabes? Te he hecho unos pocos bombones con sacarina..." -"LUISA, eres única"-, le dije.

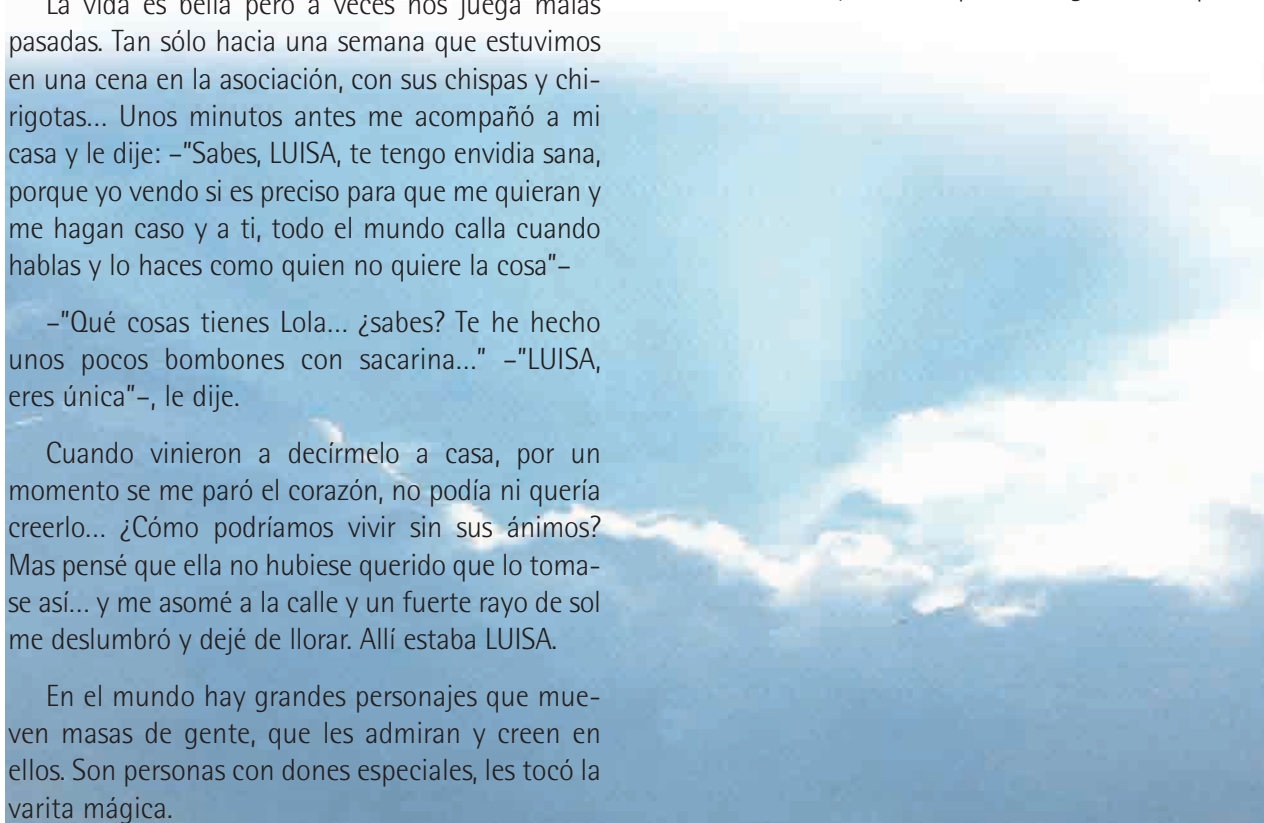
Cuando vinieron a decírmelo a casa, por un momento se me paró el corazón, no podía ni quería creerlo... ¿Cómo podríamos vivir sin sus ánimos? Mas pensé que ella no hubiese querido que lo tomase así... y me asomé a la calle y un fuerte rayo de sol me deslumbró y dejé de llorar. Allí estaba LUISA.

En el mundo hay grandes personajes que mueven masas de gente, que les admiran y creen en ellos. Son personas con dones especiales, les tocó la varita mágica.

Pues todas las personas que tratamos a LUISA tuvimos la oportunidad de tratar a todo un personaje que nos ha dejado huella. Sus hijos, a los que he tenido el placer de tratar, demuestra que los dones de su madre no cayeron en saco roto. Con una sonrisa de parte a parte, en una noche mágica de la asociación, se les hacía la boca agua hablando de ella. Nos dieron tanta satisfacción... Todas aportamos todo nuestro sentir sin soltar una lágrima.

Fue una noche para apaciguar el alma... fue la noche de nuestra querida LUISA.

Gracias doy a la vida por ese regalo tan especial.

Escola Municipal de Teatre

Elsa Nácher

directora de l'escola

En un lloc de l'Horta Sud, el qual nom sempre vullc recordar; conviuen en llibertat i bon grat, gents d'ací i d'allà.

Tots els anys pel mes de juny, mes que naix al mig de l'any, quant la flor dels tarongers comença a esclatar, és reunien per a riure i festejar la bona collita i tindre el goig d'estar a pau. Un grup de gent de Massanassa, que així és diu el nostre llar, treballaben tot l'any i per estes dates, dites per tots de Sant Joan, oferien teatrets que ells havien preparat. I és diu i pareix confirmat que enguany la història és repetirà.

Tornen els teatres, de totes les edats, per a representar dos histories a tot el que vullga mirar.

L'una per als menuts, que parla de llibres, contes de fades, tolerància, màgia i imaginació.

L'altra per als més grans, d'assassinats i cosa policial, però no s'espanten, que la sang no arriba al riu, que és de riure fins el final, també parla d'altres coses que poden interessar.

Ja sabeu, estos teatres sempre volen divertir i de pas, despertar alguna consciència, dormideta a l'andana.

I com són originals al lloc de què llegim ara mateix, no acaba en "colorin colorado", sinó en boca d'un donyot que s'inventaba un anglés, Shakespeare li deien, i escrivia allò mes bé:

" Si nosaltres, vanes homes
vós havem ofés, pensen açò i tot
estarà arreglat; que no ha segut
més que un somni, quant estes
visions apareixen, Així que,
bona nit a tots. Aplaudiu si
amics som i no és preocupen,
amb la imaginació i un poquet de màgia
tot estarà més que bé.

Paraula de teatre.

El Jutjat de Pau es traslladarà a l'antic ajuntament

El Jutjat de Pau de Massanassa va resoldre durant 2007 un total de 1.484 actuacions, de les quals 880 van correspondre a casos penals i altres 604 a civils. En matèria penal, es van realitzar 818 exhorts penals i 13 judicis de faltes, a més d'altres actuacions; mentre que en civil, es van celebrar 14 actes de conciliació i 590 exhorts civils.

En l'apartat de Registre Civil, es van anotar 94 naixements, 39 matrimonis i 43 defuncions, amb un total de 655 certificacions expedides i 403 comunicacions a altres registres civils. Del volum de 61 expedients governatius, 32 es van emmarcar en matrimoni civil, 26 en nacionalitat espanyola i 2 canvis de nom.

Actualment el jutjat està ubicat en l'antiga Casa de la Joventut, en el carrer Andrés Codoñer, i després de les obres que l'Ajuntament està realitzant

en l'antic Ajuntament, les instal·lacions judicials es traslladaran a la planta baixa del nou edifici reformat, amb totes les prestacions i una ubicació més cèntrica.

Devociones

María Martínez Ramón

"La Tonitana"

Cuando llega mayo, todas las Cofradías hacen su fiesta en honor de su Santo o Santa y como no la de Nuestra Virgen de los Desamparados.

Seguidamente junio empieza con la novena a nuestro Cristo de la Vida. Para terminar con las Fiestas Patronales en honor a San Juan, por lo que todo el pueblo vive todos estos actos, con mucho fervor y devoción.

Y con la llegada del verano, en el mes de agosto tenemos la festividad de San Roque.

En el recuerdo estan aquellas fiestas y aquellas "Cordas" tñn famosas que se hacían, en el l'Ora.

Hoy en día, las vecinas de esta calle, celebramos esta fiesta, con mucha alegría y entusiasmo.

Ese pasacalle con el Santo y su anda pequeña, con esa música tan popular del tabalet i la dolcaina, y ese ruido y olor a pólvora que desprenden los masclets y la traca, que son sinonimo de nuestras fiestas. No falta.

Pero lo más importante, es la gente denota, que acompañan a su Santo pese a ser verano y época estival, la Iglesia esta siempre llena, por lo que desde aquí darles las gracias a todos por su colaboración y participación de esta pequeña fiesta.

Además desde aquí tengo que dar las gracias a Teresa Candel Ballester "La Sacaresa", por haberme dado un programa de fiestas de San Roque del año 1957, en el que van los gozos del Santo. Por lo que este año, los leeremos en misa.

Y desde aquí felicitar a todas aquellas personas que con su esfuerzo y amor hacen posible todas esta fiestas.

Solidaridad

Lola Oleaque

De pronto Eduardo se subió al estrado. Y dando un fuerte puñetazo en la mesa dijo con voz fuerte.

Sois unos cobardes y os aprovecháis de él, porque es bueno. Esto pasaba en el aula de un colegio nocturno. Donde un grupito de chavales y aprovechando la ausencia momentánea de la maestra, insultaban y se burlaban de un chaval que se hallaba en la última mesa, era un joven de quince años de raza gitana.

Era su primer colegio y no estaba por su gusto, sino porque la empresa le obligaba a sacarse el graduado. Ya llevaba tres semanas y se sentía impotente y ridículo y además tenía que aguantar los insultos irónicos de sus compañeros, que él como respuesta inclinaba la cabeza y taponaba los oídos, jamás por su mente paso el comentar los incidentes.

Más aquella noche Eduardo salió de su defensa, y de pronto se abrió la puerta entrando la profesora y cada cual volvió a lo suyo.

Más al salir Manuel dígame a Eduardo "gracias chico".

Eduardo le contestó, me tienen arto esta pandilla de chulos que la pagan contigo, porque te callas, no se como los aguantas.

Yo le diré, los aguanto porque no puedo hacer otra cosa pero por dentro la sangre me quema, a trabajador no hay quien me gane, sin embargo todo esto me viene grande, en mi casa lo de saber, nunca se le dio importancia.

Sin embargo cada día me di cuenta lo necesario que es para la vida el saber.

En mi casa me siento como si mi tren al llegar a la estación hubiese partido y aunque le vea no puedo subir.

A Eduardo aquel comentario le llegó al alma y casi hasta los ojos comprendía el muchacho, tras una pausa Eduardo le dijo:

–Amigo yo no se mucho pero tengo la ventaja de que mi padre sea maestro de profesión, que si se puede quiero continuar.

Si tu quieres yo no tengo inconveniente en que mi padre de paso que me da repaso te de a ti todas las noches de ocho a nueve.

No quiero causar molestias.

Que va.

Eduardo lo comentó y a su padre le pareció bien y allí cada noche le enseña lentamente. Y al mismo tiempo creció una gran amistad entre los dos chavales que duró toda la vida.

Cada uno consiguió lo que se proponía, uno fue maestro y el otro encargado de la obra.

La terra del burro

El Burro de Campanar

Abans de jubilar-me de Burro (que hui diuen al Casino que es als 60 anys amb el 100% dels diners) recordé que, he xarugat quasi tot el terme de l'horta i part del estranger (resta d'Espanya), com Burro, el mes burro i d'aposta (quasi totes perdudes i valdat de rinyona (per burro), en les fires i festes, apujant als xiquets de les poblacions a on queda terra que passejar (Naturtal) es pot (sense transit);

Al nostre poble (per sort) ens consideren hàbils com a la mili (encara) i mostrables com a pasarel·la i de qualsevol forma, manera, les associacions que amb la teoria, de que debiem de preservar, conservar, protegir, rentabilitzar etc, es dupliquen les funcions per a meys resultat, per no incurrir en la hipotètica cooperació de l'horta, ¿quin, minifundi es capaç de pensar i meins plantejar, que sumant gastos serem mes grans? . Es que si jo tinc un pesebre per a mi i en fiquen en un pesebre amb altres, amb la mateixa herba i garrofes menje mes i ¿em Pregunte?.

¿Menjaré el mateix?, ¿Me tinc que pegar amb els altres burros ¿ qui s'emporta la diferencia?.

Soc masa burro per a sabero, pero jo cada dia mes flac i mes apaleat i fanolenc .

Per aixó en quede en casa, l'horta, campet etc. Aixó si ¡¡ les naves!!, pasta fresca montat al euro (mes que al dòlar) Nou mileni, Leroi, Ikea etc, mes encara, cremen el canyar del Barranc porque es mangen la collita, els pardalets, Ay pardalet, qui te lleva o/i s'emporta, a on desapareix, la teua suor, que te core al front i no et paga ningú, tirali al tauladi que encara vola .

Jo soc el burro del Campanar o del Camp, jo accepte la condició i vosaltres, no se res mes que el

event i rumors de missa senc, per aixó soc del campanar, siga dit de pas, de totes les fotos d'aquests (campanar) del meu campanar, cadascu que es quede amb la segua foto, es la bona.

Veins llauradors, que de la terra viviu, vuic acabar amb l'ultima estrofa de la canço de Serrat un disc editat fa quasi tans anys com la nostra democràcia i dui resumint: Pare, digueume qué li an fet al riu que ja no canta, pare que abans l'estiu amague tot el que's viu, pare quel camp ja no es el camp, que estant matant la terra, pare no tingau por digueu que no, que jo vos espere abans que es fasa fosc, els nugols i el vent ja no canta, pareee dieixeu de plorar que ens han declarat la guerra. Aquet s resum, desde la meua entesa o enteniment (Serrat), que una cançó, ens agrada o no, les paraules expresen lo que volen dir o no, ens ofusquen (aixó de la sanc calenta) o nó, de tota manera el camp, la pataqueta, el plat d'arros, etc cadascu que pensé; Per sert aquets burro no tingué ocasió del canvi del campanar, la segua foto, image, miranlo de prop de llunt, cadascu amb la segua foto, ser· la bana i de pas dir que est·n ve les plantes i flors noves a la població, ja que abans tenia a la vista camps de taronjers. No vuic ser mes pesat,

Sense res més (de moment) un bram d'aquest burro..

Sentir

Paqui Martínez Casañ

En una ocasión oí a una persona decir al paso de la imagen del Santísimo Cristo de la Vida. "Me causa respeto, pero, no me gusta nada la imagen de Cristo muerto en la cruz".

Yo me quedé extrañada al oír esta expresión, me hizo descubrir una imagen de Cristo que no la había visto nunca, ("pues Señor yo siempre te he visto como te llamamos, Cristo de la Vida").

Para mí eres el Cristo de la Vida de cada día. Cuando me he acercado allí en tu capilla del sagraio, te he sentido tan mío, tan cerca. He sentido tu proximidad como si me arrullases en tu pecho. En mis momentos tristes eres mi refugio, en mis dudas, mi confidente, mi fuerza en los momentos que desfallezco, eres mi Dios el que conozco en los evangelios.

Eres vida que das vida, "el que te conoce no puede mirar atrás". Tu imagen nos invita a amar a perdonar nos compromete a trabajar por los demás, en ser justos, amables, alegres, serviciales, porque todo eso es calidad de vida cristiana.

¿Como no te voy a sentir vida si todo lo que te envuelve lo llenas de vida?

No dejo de emocionarme a tu paso por las calles en procesión con ese silencio respetuoso que te acompaña, seguido de muchas oraciones y súplicas que se elevan hacia Ti. Sentimos esa comunicación por medio de tu Espíritu esa respuesta de amigo que dice. -No tengas miedo sé todo lo que te pasa acercate a mí, si te apartan, si estas solo, si te injurian o te juzgan todo eso lo sé yo he pasado por ello, pero si me buscas encontraras yo no te dejaré, no me ves con los brazos abiertos esperándote y amándote siempre.

Con este sentimiento de amor que me embarga siento como Pedro y digo, "Señor tú eres el Hijo de Dios vivo".

Mi oración y súplica personales; que no permitas que me aparte de Ti, que bendigas las obras de mis manos, y para Massanassa un gran deseo, que todo el fervor y devoción a esta venerada imagen no desfallezca, que seamos capaces de transmitir ese amor que nos ha demostrado Dios a nuestros hijos como nos lo han transmitido a nosotros nuestros mayores.

Una fiel massanassera agradecida a Dios Padre por habernos dado a conocer a su Hijo Jesucristo al que le rogamos, "danos vida de alma y cuerpo Santo Cristo de la Vida".

Massanassa y la America's Cup

Ángel Sánchez
Profesor de Inglés

Durante este pasado año en Valencia hemos podido disfrutar de la disputa del trofeo deportivo más antiguo: la Copa del América.

Me consta que algunos conciudadanos de Massanassa han participado como voluntarios en el desarrollo de esta competición internacional única por sus características y reglamento.

Para la asignatura de Inglés ha sido una buena plataforma para participar y conocer la dinámica de la competición, seguramente inédita para la mayoría de nosotros y ha permitido acercarnos un poco más a la concepción anglosajona del deporte basada en la superación constante de retos.

Con los alumnos de 3º de ESO, hoy en día en 1º de bachillerato, durante dos años hemos estado siguiendo la competición a través de un proyecto

didáctico organizado desde la asignatura de Inglés. El trabajo ha seguido la evolución del reto antes de que tuviera lugar la prueba final y durante el desarrollo de la misma.

El proyecto ha incluido la visita a las instalaciones de los veleros de la America's Cup, a la sede del Alingui (Defensor de la Copa) y su simulador de navegación, al museo de la America's Cup, al Museo del IVAM para conocer la exposición temporal titulada "El mar de arte", preparada para la ocasión, y la visita al museo municipal de les "Drassanes" del port de Valencia entre otras actividades.

Los alumnos y alumnas han trabajado el proyecto en Inglés; toda la información analizada, desde la historia y origen de la competición, pasando por el vocabulario de las partes principales de una embarcación America's Cup y de las posiciones de los tripulantes o la consulta diaria de su página web, ha contribuido a reforzar un poco más su dominio del inglés y han usado el proyecto como motivación para dedicar horas a la asignatura.

Han conocido de primera mano a los equipos participantes, escuchado la visita a las instalaciones en inglés y hasta se han fotografiado y hablado con algunos de sus miembros. (En la foto podemos ver a Haw Tan, trimmer del equipo China Team con los alumnos de 3º de ESO).

Estaremos atentos a la próxima celebración del reto America's Cup, que se celebrará seguramente en marzo de 2009.

Ojalá sea de nuevo en Valencia.

Massanassa hermanada con El Pireo, Atenas, Grecia

Ángel Sánchez
Profesor de Inglés de ESO

Alumnos y alumnas del Centro griego Ionidious Experimental School situado en el puerto de El Pireo de Atenas visitaron Massanassa para participar en unas jornadas didácticas enmarcadas en el Programa Europeo E-Twinning que favorece el hermanamiento entre colegios de toda Europa. Las jornadas fueron organizadas desde la asignatura de Inglés del Colegio San José.

El objetivo fundamental es practicar el idioma y utilizar nuevas tecnologías a través de un proyecto pedagógico común intercentros. El título del proyecto era: "Conozcámonos a través de nuestras costumbres".

Los alumnos de 3º y 4º de ESO de la asignatura de Inglés prepararon talleres utilizando las nuevas tecnologías y con la temática centrada en las costumbres valencianas. Durante una jornada intensa en el centro explicaron a sus homólogos griegos, treinta y dos alumnos y cuatro profesoras, en inglés, los talleres que prepararon, finalizando la jornada con una paella.

Algunos de los talleres fueron los siguientes: Introducció al valencià, Introducció a la pilota Valenciana, La America's Cup en Valencia, Mi pueblo: Massanassa, La Albufera, Cómo hacer una paella, Las fallas 2007...

Al acabar las jornadas recibieron la visita del Alcalde de Massanassa y algunos miembros de su corporación, las Hijas de la Caridad como Dirección Pedagógica del Centro, la A.P.A del Centro, Arrocerías Pons de Massanassa y el Valencia C.F con obsequios para los participantes griegos.

Cuatro alumnas de 4º de ESO del Colegio San José junto con el profesor de Valencià y el de Inglés del Centro se desplazaron a Grecia para devolverles la visita y completar las sesiones didácticas iniciadas en Massanassa, siendo acogidos formidablemente y obsequiados con un magnífico programa basado en la cultura griega y completada con la visita a Atenas, la Acrópolis, el Peloponeso, Nafplio, Epidauro Corintio, el Istmo de Corintio y Micena entre otros sitios.

Al proyecto se le premió con el sello eTwinning por su hermanamiento por parte del Servicio Nacional de Apoyo de la Agencia Europea.

Una experiencia inolvidable y con deseos de volver a repetir.

Gracias a todos los que han colaborado en el proyecto.

Massanassa y el Camino de Santiago. Una anécdota

A Santiago Ríos, María del Camino Ríos y Jaime Martí, tres futuros concheiros nacidos junto al camino de Levante y bautizados con nombres jacobinos.

"Creo que debieramos continuar hacia Santiago, ganar la Gran Perdonanza, y regresar sobre nuestros pasos como unos pacíficos concheiros que vuelven a casa con las bien ganadas vieiras en los sombreros y las ropas.

Galcerán de Born a Frey Valerio y Frey Fernando (Pag.282 de Iacobus. Matilde Asensi)

He acabado de leer el libro "Iacobus" de Matilde Asensi y entre capítulo y capítulo, ambientados en el Camino de Santiago, no podía dejar de recordar una de esas experiencias que te suceden en la vida y que la colocas en la carpeta "historias de oro" que merecen la pena contar para rellenar las charlas con amigos o en familia.

A su vez, leo en un periódico de tirada nacional que el libro "El camino de Santiago" del alemán Kerkeling es desde hace dos años el libro de no ficción más vendido en Alemania.

La anécdota empieza una mañana de abril, a mitad de jornada laboral, entrando en el "Forn del Cantó" de Massanassa en la calle Dr. Joan Peset, para tomar un café con leche en mitad de la jornada laboral, interrumpiendo por un momento el bullicio de las clases y el escaso seguimiento de la lección del día por parte de los alumnos.

Nada más abrir la pesada puerta del local, tres fisonomías peculiares y claramente norteamericanas despiertan mi atención y el resto de mis sentidos buscan complementar mi vista cazando algún dato más que confirme la foraneidad de los tres clientes. ¡Hablan en inglés!. Sí, ese es el dato que confirma la singularidad y que aumenta aún más mi curiosidad que me impulsa a dirigirme a su mesa con descaro.

Tres personas adultas con mochilas a los pies de sus asientos y muy acalorados. Les acompañan dos largos bastones metálicos oscuros, propios de los caminantes de senderos de fin de semana, apoyados en una esquina de la pared. Consultan un mapa con cierto aire de desorientación geográfica.

Pues nada, siendo Orientador y profesor de inglés de un centro educativo no puedo dejar pasar ésta oportunidad para proponerles que entren en el cole y se dejen preguntar por los chavales en inglés y comprueben su soltura en ese idioma extranjero, a cambio de una buena orientación para salir del pueblo.

La aproximación a su mesa va acompañada de una sonrisa y adornada con las típicas frases anglosajonas de presentación que están en la primera lección de Inglés de 1º de ESO.

Pero mi sorpresa va en aumento cuando observo signos que me transportan a otro lugar muy lejos de ese horno, del colegio, del pueblo, de la provincia.....y me llevan a la información que tengo en mi imaginario del Camino de Santiago. Conchas colgando de sus pechos... No había visto nunca de cuerpo presente a un peregrino y de cap i sobta tenía tres personas con el título de la tercera edad bajo el brazo que me dicen que están en su primera parada hacia el Camino de Santiago, que acababan de iniciar muy temprano esa misma mañana desde Valencia. ¡Arrea!. Esto para mi era un notición, una exclusiva...

De modo que la calle dónde aparco todas las mañanas, la que limita la pared del colegio donde trabajo, la que viene de la parroquia y pasa por la estación de Massanassa y va hacia el barranco de Chiva para cruzarlo y plantarse uno en Catarroja, también va un poquillo más allá: ¡¡A Santiago de Compostela!!.

Tienen sobre la mesa para documentarme y enseñarme, que están siguiendo el Camino, el libro "De Valencia a Santiago. Otra ruta a Compostela" de Amparo Sánchez (Exclusivas Granos, S.L.). Aumenta mi asombro y veo que en absoluto van mal encaaminados y el Orientador sale escaldado siendo orientado sobre el sendero jacobino.

Nuestros protagonistas son tres amigos profesores universitarios recién jubilados que realizan por cuarta vez el Camino de Santiago. Sus nombres son Himar Freiherr Knigge de Wennigsen, Alemania y Pierre y Nicole Maheu, matrimonio de Huntingdon, Canada. Sus lenguas maternas son el alemán y el francés pero entre ellos hablan en inglés.

Les ruego que me dediquen diez minutos y me hagan el favor de entrar en el colegio para que los alumnos y alumnas puedan compartir mi descubrimiento: tres peregrinos del Camino de Santiago en ruta; y a la vez que se dejen preguntar a quemarropa por los alumnos de 3º y 4º de ESO en inglés, a través de una improvisada mini rueda de prensa, sin asegurarles, ni tener yo mismo claro, cuál sería el resultado. Pero os podéis imaginar para los chavales, lo que supone; primero, romper la rutina pedagógica y después poder practicar alguna frase o palabra memorizada en inglés y descubrir "sirve para algo estudiar" al menos para comunicarme con tres adultos venidos del más allá.

Himar tenía reticencias a entrar porque pensaba que rompía un poco el clima y espíritu de la experiencia peregrina, pero cuando vio la acogida, expectación y los ojos de los estudiantes junto con sus interminables preguntas sobre ellos, tuve que ser yo el que insistiera en poner fin a ese encuentro extraordinario.

Himar estaba un poco triste porque se había olvidado el bastón de peregrino en una cafetería junto a la plaza del Mercado Central de Valencia, dónde habían desayunado y empezado la etapa hacia Santiago.

Favor por favor: Me comprometí a ir a la cafetería a la 13.00 horas cuando terminara las clases y si estaba allí, recuperaría el bastón, procuraría encontrarlos en el camino y le devolvería su práctico y necesario utensilio para tan largo viaje.

Me insistieron que era innecesario y sin gran esperanza terminó el encuentro con las gracias mil por compartir su tiempo y deseándoles lo mejor para el viaje. Les pedí que me indicaran la ruta prevista en las próximas horas por si recuperaba el bastón.

Al dar la una me dirijo al centro de la ciudad con la misión de recuperar el bastón. Pero en la cafetería, me encuentro con una camarera, le explico el "caso bastón" y me señala que está apoyado detrás de mí sobre la pared junto a la mesa dónde habían desayunado los peregrinos. Me voy a casa y cojo la cámara digital para inmortalizar el momento de la entrega del bastón, si los encuentro.

Eran ya casi las dos del medio día y entraba a trabajar a las tres de nuevo. Me dirigí por la pista de Silla hasta la altura de Almussafes. Tomé la carretera vieja que va de esa población a Silla y con cierto nerviosismo buscaba el rastro de los tres peregrinos por el arcén de la carretera.

Por la hora y al no ver sus siluetas imaginé que podrían estar comiendo en cualquier bar del recorrido reponiendo fuerzas, por lo que desistí y lo intentaría por la tarde acercándome a Algemesí dónde tenían previsto pasar la noche.

Como tenía todavía un poco de tiempo, decidí entrar en la población de Silla,

y!Eureka!, a la altura del primer paso cebrá que me detengo cruza Pierre Maheu. No me lo podía creer. Pero menos él cuando mezcló la expresión de desconcierto al oír la pitada con la de sorpresa al reconocerme y no ubicarme en ese lugar. Se acercó al coche y le señalé que mirará a lo largo del asiento trasero dónde reposaba como cetro de Rey sobre cojín real el recuperado bastón de Himar.

Nos reunimos los cuatro para celebrar y bendecir ese mágico momento dónde el más perplejo era Himar, el dueño del bastón peregrino, que había perdido la fe en recuperar su guía y sustento material. No tiene precio y no sé como describir cómo disfruté de su expresión facial salpimentada entre atónita, alegre y post apertura de regalo de noche de Reyes Magos que mostraba en el momento de tocar de nuevo con sus manos su preciado bastón.

Quisimos immortalizar ese momento con la cámara recogida en casa, y buscando fotógrafo aparece de repente una compañera de trabajo, Maribel, que había ido a Silla a comer a casa de sus padres. No me invento nada.

Nos despedimos con un fuerte abrazo y con la bendición del Apóstol Santiago para todos nosotros.

El Camino de Valencia a Santiago que iniciaron esa mañana comprende unos 115 km. En este trayecto los peregrinos disponían antiguamente de hospitales con la advocación de San Jaime, iglesias, ermitas y fuentes, que todavía algunas se conservan. Cuando el peregrino llegaba a Valencia podía entrar en la Catedral y acercarse a ver el Santo Grial. En esa Sala Capitular hay también un Santiago en alabastro que custodia la urna. El peregrino que después de viajar por el Mediterráneo iniciaba el Camino en la Ciudad disponía de trece hospitales en el siglo XIII y podía cruzarse con los romeros y palmeros que a su vez iniciaban sus viajes hacia Roma y Jerusalén desde Valencia.

Cuando dejaba Valencia, tomando como referencia la puerta gótica de los Apóstoles de la Catedral, el peregrino buscaba la calle San Vicente Mártir hasta alcanzar la Cruz Cubierta que marca el límite de la ciudad.

Al llegar a Alfafar había un hospital para pobres y transeúntes y la actual calle Dr. J.M. Julián se llamaba antes Carrer dels Pelegrins. La Parroquia ofrece hoy en día un sello especial para las credenciales jacobinas.

De Massanassa no he encontrado información que haga referencia directa a su conexión con el Camino de Santiago. Nos acogeremos a la voz de su topónimo "Mansil" que significa como todos sabéis hostal, posada y que seguro acogió a más de un peregrino en su término. En la Parroquia de San

Pedro hay una estatua de Santiago Apóstol a la derecha de la nave central antes de llegar al altar.

Convendría, señalar el Camino a su paso por Massanassa o investigar y documentar la vinculación de Massanassa con el Camino de Santiago y ofrecer ese trabajo a las asociaciones que facilitan información a los peregrinos.

Catarroja era referente ineludible en el itinerario del peregrino. En el Archivo Municipal de esta población existen asientos que se refieren a "llits als pelegrins per una nit". La iglesia parroquial está dedicada a San Miguel.

De Silla podemos decir que tuvo hospital de peregrinos de la Orden de San Juan de Jerusalén.

Y en Algemesí, dónde pasaron noche nuestros tres amigos al finalizar la primera jornada del Camino de Valencia a Santiago, en la calle Abadía estuvo ubicado el Hospital de Santiago y su iglesia arciprestal está dedicada a San Jaime Apóstol.

Durante ésta primera etapa, el peregrino ha tenido cerca la Albufera y durante un buen trozo la acequia Real del Júcar ha delimitado sus pasos.

Bueno, pues espero que prospere la propuesta de señalar el Camino a su paso por Massanassa o documentar las guías Jacobinas sobre la relación entre nuestra población y el Camino de Santiago. Mientas tanto por su término seguramente seguiremos viendo concheiros siguiendo la estela del Camino.

Ángel Sánchez

Bibliografía:

- www.vieiragrino.com
- Los caminos de Santiago en Valencia Ayer y Hoy. 1993. Amparo Sánchez Ribes. Ed. Asociación de Amigos del Camino de Santiago de la Comunidad Valenciana.
- Iacubus. Matilde Asensi. Editorial Planeta. 2007
- El camino de Santiago. Kerkeling, H.. Lunwergs editores. 2006
- De Valencia a Santiago. Otra ruta a Compostela. Amparo Sánchez .Exclusivas Granos, S.L.

La casa del Tío Vicent

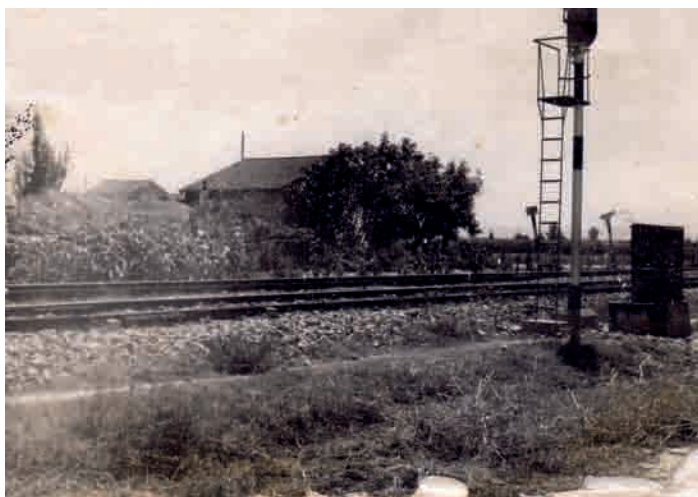
El Tronaor

www.colladespertades.es

El pasado mes, me enteré de una triste noticia un tanto desoladora... Una casa emblemática "para algunos vecinos" a la otra parte de la vía del tren y frente al paso a nivel y colegio San José y San Andrés, (*Monjas*) va a desaparecer, es una lástima que el progreso nos derrumbe las "casas" que más añoramos, pero el progreso está a la otra parte de la vía, es decir; el progreso está en el Polígono Industrial.

Cuántas tardes y noches al fresco a la vera de esta casa, con los trenes ver pasar... Un lujo que hemos perdido, fruto del progreso avanzar... "Que hermosos tiempos" aquellos que, sin duda ¡jino volverán!j

Esta antigua casa ya casi centenaria, que muere en la más triste soledad, cuántas alegrías y tristezas vividas en su interior se llevará..? Pues muriendo con honor y dignidad dará paso al progreso y prosperidad... Aún así y a pesar de ello, en nuestro recuerdo la casa siempre quedará, pues cada vez que pasemos por el lugar y veamos el nuevo edificio, siempre nos diremos... ahí estaba la casa del tío Vicent, un conocido personaje massanaseño que recordaremos hasta la eternidad.

Sociedad de Cazadores

La Junta Directiva

La Sociedad de Cazadores de Massanassa está cada año más integrada en lo que es el nuevo concepto de la caza y la nueva manera de ser, de pensar y de actuar del cazador deportista y gestor-conservador en el Siglo XXI. Al mismo tiempo, está incorporada a la propia gestión de la Federación de Caza de la Comunidad Valenciana, que preside el también socio Juan Quiles, y actúa con mayor frecuencia y responsabilidad en todas las actividades de interrelación Sociedades-Federación-Administración.

La lección del 1 de marzo en Madrid

Ésta ha sido una de las varias oportunidades que ha aprovechado la SC de Massanassa para hacer patente su voluntad de colaboración con el colectivo de la caza. El autobús de la sociedad fue de los primeros en llegar al punto de concentración, en la explanada del Estadio Santiago Bernabeu. Juan Quiles, que estaba con la cúpula directiva en la organización, acudió a recibir a sus paisanos y hacerse la foto de familia. A medida que se iba organizando la marcha, los massanasseros se hacían visibles en las líneas de cabeza.

La imponente manifestación, con 180 000 participantes, ha sido valorada como una auténtica lección de unidad, de coherencia, de respeto, de saber estar en la calle y de señorío, que hicieron patente los sectores del campo y de la caza en Madrid. Una jornada histórica, que ha de marcar un antes y un después en la consideración que la sociedad y las administraciones deben otorgar a ambos colectivos. Tanto la Real Federación Española de Caza como la Federación Autonómica agradecieron a las sociedades y a los cazadores su asistencia y su comportamiento ejemplar en la mayor concentración de su historia.

L'Escola de Caça i Natura

Por fin L'Escola de Caça i Natura de la Comunidad Valenciana, que ya realizó en Massanassa uno de sus primeros cursos autonómicos, ya es una realidad en marcha. Aduntamos relación de los primeros Cursos que han sido programados, así como los formativos Campamentos de Verano para Niños y Jóvenes, cuya inscripción ya puede realizarse en la Federación. Los Cursos se darán en la Facultad de Derecho de L'Universitat de Valencia y en Centros y Cotos de la Comunidad Valenciana. La plazas son limitadas.

Cursos de formación permanente de gestión, caza y sociedades

Curso Básico de Gestión de Cotos de Caza. Sábados, días 21 y 28 de junio, en la Facultad de Derecho de Valencia.

Curso Básico de Gestión de Organización y Seguridad en Batidas y Monterías. Domingo, día 22 de junio, en El Coto El Corralejo (Ayora).

Curso Básico de Adiestramiento de Perros. Domingos, días 29 de junio y 6 de julio, en el Coto El Corralejo (Ayora).

Curso Básico de Gestión Administrativa de Clubes de Caza. Sábado, día 5 de julio, en la Facultad de Derecho de Valencia.

Línea de Competición

Curso de Director de Tiro de Codorniz a Máquina. Sábado, día 17 de mayo, en el campo federativo de tiro El Limonero, de Ceste.

Curso Básico de Director de Tiro de Palomas a Brazo. Sábado, día 24 de mayo, en el campo federativo de tiro El Lidonero, de Ceste.

Formación de jóvenes y niños

Campamento de Verano en Sierra Mariola para Niños y Jóvenes. En el Albergue Ulls de Canals, de Banyeres de Mariola (Alicante). Primera tanda: desde el domingo día 29 de junio hasta el domingo día 6 de julio. Segunda tanda: desde el domingo, día 6 hasta el domingo 13 de julio.

Información e Inscripciones

Federación de Caza de la Comunidad Valenciana: Plaza Cánovas del Castillo, 8 (3º-9º). 46005-VALENCIA. Tels: 96 325 60 00 y 96 325 60 01. Fax: 96 325 60 02. Correo electrónico: escueladecazacv@ono.com.

Matrícula abierta desde el día 14 de abril de 2008.

Buena temporada, tirada y Gala Social

El club deportivo de caza de Massanassa celebró su Tirada anual de Palomas a Brazo en un día aún frío, pero con el tradicional ambiente de camaradería y de saludable rivalidad en la mejora de sus facultades de tiro. La Tirada congregó 71 deportistas y se disputó en el campo de tiro Albufera de Silla el domingo, día 16 de marzo. Socios y simpatizantes habían disfrutado su entrañable y festivo encuentro de preparación de la tirada la noche del 14 de marzo en la sede social.

La tirada resultó muy animada, con numeroso público siguiendo la competición y un parking que recordaba la ocupación y el aspecto de un encuentro provincial cuanto menos. Se tiraba a 15 pájaros. Bravo ganado de palomas y soltadores empeñados en que los tiradores sacaran a relucir la calidad de

sus armas y su propio nivel deportivo. Con todo sólo se produjo un empate entre dos tiradores con 11/15 resultados. Otros cuatro lograron 10 positivos y hasta ocho alcanzaron los 9/15.

La Gala Social tuvo lugar en los Salones Forçañ, de nuevo con gran asistencia de socios acompañados por sus familiares, empresas y particulares colaboradores de la Gala. Con el presidente del Club, Rafael Eduardo Catalá y José Yago por la junta directiva, completaron la presidencia Juan Quiles, presidente de la FCCV y socio del Club, el alcalde del Ilmo Ayuntamiento, Vicente Pastor, y el regidor de Deportes, Francisco Monmeneu, a su vez miembro de la directiva.

En la edición de 2008 se ha dado la rara circunstancia de que resultaran campeones, absoluto y de veteranos, el presidente y el secretario de la Junta Directiva, Rafael E. Catalá Alós y Luís González Blasco. El joven José Antonio Chilet se proclamó campeón de la categoría júnior. Completaron el podio de la clasificación general: el subcampeón, José Vicente Juan García y el tercer clasificado, José Chilet Coscollá. Los magníficos trofeos reunidos por el Club alcanzaron a los 71 participantes.

Temporada de caza 2007-2008 puede considerarse satisfactoria en el coto social, si bien resultó se obtuvo menores resultados de los previstos en cuanto a la polla de agua, a pesar de su desproporcionada densidad de población.

La Sociedad, como ya es habitual, va a participar en la Fiestas Patronales, en la medida de sus posibilidades y desea el mejor lucimiento en su organización y felices fiestas a todos los convecinos.

Associació de Mares i Pares d'Alumnes

L'AMPA, de les escoles públiques de Massanassa, Ausiàs March i Lluís Vives, té l'objectiu de millorar la qualitat de l'entorn escolar dels nostres xiquets i xiquetes.

Per a poder aconseguir aquest objectiu:

- Formem part del Consell Escolar.
- Contribuïm a cobrir les mancances econòmiques.
- Donem suport a pares i/o mestres, si ens ho demanen.
- Gestionem el menjador. Activitat molt valorada per tota la comunitat escolar.

Prova d'açò és la gran quantitat de xiquets que tenim ara mateix.

- Organitzem i/o participem en activitats culturals, lúdiques, festives, extraescolars, etc.

Cal destacar l'esforç econòmic de les famílies sòcies. I també la dedicació desinteressada de les persones que formen part de la directiva les quals ocupen gran part del seu temps i energia a lluitar pels nostres fills.

A més, hem millorat i, fins i tot, hem augmentat el nombre d'activitats:

Activitats extraescolars els divendres de vesprada: anglés, escacs, expressió artística.

2. Servici de guarderia si es fan assemblees o en reunions de pares i mestres.

3. Gestió del menjador. Aquesta activitat inclou:

- Qualitat del menjar.
- Preu del menú el més reduït possible.

- Més quantitat de cuidadores, el nombre de les quals seria més reduïda si la fera una empresa privada.

Aprofitem aquest apartat per agrair tant a l'equip de cuina com a l'equip de cuidadores el seu esforç tan gran.

4. Per fienguany podem gaudir de L'ESCOLA MATINERA, per la qual estem lluitant des de fa ja molt de temps i que gràcies també a l'Ajuntament de Massanassa hem pogut posar en marxa aquest curs.

Les famílies poden deixar els seus fills des de les 7.30 h del matí d'una manera ocasional o contínua amb la tranquil·litat que estaran ben cuidats i els donaran un desdejuni de qualitat i saludable.

5. Participem en la Trobada de les Escoles en Valencià en la cercavila, representant el poble de Massanassa, i en els tallers de manualitats i aportem els diners necessaris per als recursos materials i humans.

Demanam a les famílies i les animem que vinguin a conèixer-nos i s'associen a l'AMPA, i que dins de les seues possibilitats col·laboren amb nosaltres. PENSEM QUE MEREIX LA PENA LLUITAR PER L'ESCOLA QUE ÉS EL MATEIX QUE DIR LLUITEM PELS NOSTRES FILLS.

Centre Instructiu i Musical de Massanassa

Jesús Mateo Hidalgo
President del CIM Massanassa

És la primera vegada que tinc l'oportunitat de dirigir-me als massanassers com a president del CENTRE INSTRUCTIU I MUSICAL des de les pàgines de "LA TERRETA", publicació senyera d'aquesta població i que tots els anys esperem amb estima i curiositat per llegir i veure el que en ella es publica; doncs les pàgines de La Terreta són una bona talaia des d'on guaitar a la vida del nostre poble i poder fer un repàs de tot allò més important que ha succeït al llarg de l'any.

Una de les notícies que vull destacar és la renovació, el passat mes d'abril, de la Junta Directiva del C.I.M. una entitat que en el món local de la cultura és de les més importants tant pel seu nombre de socis com pel volum i qualitat de les activitats que organitza.

Passats els dies em quede amb goig en una idea molt clara: "La gran estima que tenen els massanassers per la seua Banda". Les diferents propostes de funcionament de la societat que es presentaren per reclamar el recolçament de l'assemblea, totes dos tenien una mateixa finalitat: el millorament de la societat.

La nova Junta Directiva, encara que amb set anys d'experiència, mamprèn de nou el treball amb

la mateixa il·lusió del primer dia, i amb la convicció ferma que les decisions han de ser col·legiades i aprovades per majoria. En aquesta idea s'ha constituït la nova Junta, formada per un grup de persones amigues que han vingut treballant per la Banda i la seua societat.

Convidant a tota la població a assistir al Concert de St. Joan que es celebrarà el proper dia 16 de juny a la plaça de les Escoles Velles, m'acomia amb la presentació dels meus companyes de la Junta Directiva. Per a tots vostres una forta abraçada.

President: Jesús Mateo Hidalgo
Vice-President: Agustí López Codonyer
Secretari: Onofre Vento Sancho
Sub-Secretari: Juan Fco. Gimeno García
Tresorera: Mª José Soria Matías
Vice-Tresorer: Salvador Rodrigo Minguet
Viatges i relacions externes: Carmelo Morellá Galan
Vocal: Ana Sanchis Romeu
Vocal: Mª José Nácher Cuallado

Club Bàsquet Massanassa

La Directiva

El Club Bàsquet Massanassa es va crear al mes de juliol de l'any 2007, quedant inscrit en el Registre d'Entitats Esportives de la Comunitat Valenciana, el 24 de setembre de 2007, amb la finalitat de permetre que els joves de la **categoría junior** pogueren continuar jugant al bàsquet en la nostra localitat i seguir així fomentant aquest esport de base a través de l'Escola Municipal que actualment compta amb equips en les **categorías de pre-benjamins, benjamins, alevins i infantils**.

A hores d'ara, entre l'Escola Municipal de Bàsquet i el Club Bàsquet Massanassa comptem amb més de 80 xiquets i xiquetes practicant aquest esport. Actualment, un dels nostres equips de la categoria d'infantils, estan jugant les semifinals de la seva lliga amb moltes possibilitats de guanyar.

Tant l'Escola Municipal com l'equip Junior del Club realitzen la seva activitat esportiva en les instal·lacions de l'escola Lluís Vives, a l'Institut... i al Poliesportiu, esperant la propera temporada poder utilitzar també el nou Pavelló Municipal.

Des del Club Bàsquet Massanassa, volem destacar que el nostre principal objectiu és fomentar l'esport a través de la pràctica del bàsquet, i ens basem en la diversió i gaudi dels/les participants, l'esforç compartit en unes metes comuns i l'educació en valors que afavorisquen la formació dels/es esportistes no solament en l'àmbit esportiu sinó també en el personal.

Volem aprofitar l'ocasió per agrair l'esforç de l'Ajuntament així com la labor de la coordinadora d'esports, dels pares, mares i monitors que se han involucrat en esta iniciativa, i especialment a tots els esportistes que han participat, s'han divertit i han donat sentit a la creació del Club en el seu primer aniversari.

Per últim, volem animar-vos a tots i a totes a que vos apunteu la pròxima temporada a la Escola Municipal de Bàsquet... a la única cosa que estareu obligats/des és a divertir-vos jugant al bàsquet, i això és molt fàcil.

Si voleu més informació podeu fer-ho en la nostra pàgina <http://basquetmassanassa.iespana.es> i també anant a l'oficina d'esports que es troba en el poliesportiu.

Escola d'Adults de Massanassa

María Cervera Bou i Xelo Pastor
(grup d'escriptura de l'Escola d'Adults)

UN ALTRE DIA DE LA DONA

Prompte farà una dècada que l'escola d'Adults participa amb la resta de col·lectius de Massanassa en la celebració del Dia de la Dona. Un any més volem fer-ho, no sense abans qüestionar-nos la necessitat d'aquesta data. Té sentit celebrar un dia, o setmana o etc. de *la Dona*, és a dir, en nom de la meitat (amunt o avall) de la humanitat? Per què no un *Dia de l'Home*?

És clar que els humans solament existim en dos sexes: masculí i femení. És clar que els humans ens hem identificat al llarg de la prehistòria i la història per l'interès, més ben dit necessitat, de conèixer i conèixer-nos. La nostra manera d'existir, com a hòmens o com a dones és un fet de l'evolució natural que ens ve donat, ens precedeix en centenars de milions d'anys. El sexe no l'hem inventat els humans, pertany al complex procés evolutiu natural. Quina és la diferència pel que fa a les altres espècies que poblen el món des del seu origen? Nosaltres hem observat, interpretat i especulat sobre aquest fenomen del sexe tal com ho hem fet respecte de tants altres. La nostra consciència del fet sexual certament es manifestaria en aquell pas-sat remot i prehistòric en el qual ocorregueren tants altres descobriments vitals per a la història humana. Aquest coneixement, de segur, va estar facilitat pel ja aleshores complex entramat neuronal cerebral, en interacció amb l'incipient cúmul de continguts de producció humana que ara anomenem cultura.

La cosa més determinant per al comportament humà, acabada d'encetar l'època neolítica de la prehistòria, serà la prole, la descendència. L'impuls que ens orienta a sobreviure es va concretar, en aquell temps, en una divisió pràctica de les tasques pròpies

de l'existència, lògicament sobre la base dels, en aquell moment, manaments de la natura: un proporcionarà el gros de l'aliment, l'altra gestarà i infantarà. En tals condicions, un baró amb consciència de la capacitat d'engendrar no tindrà més certa-sa de pare que aquella que obté recolzant-se amb una organització de grup on el *pater* encapçala la jerarquia de poders.

Des d'aleshores moltes coses han anat variant. Hem continuat acumulant producció cultural, i se suposa que també hem anat acumulant enteniment. El tipus d'organització social i de grups humans també ha anat variant sobre la base de les diferents decisions preses al pas que conjuminen l'economia, el coneixement i les tradicions. Tot ajuda, com en aquells temps remots, a sobreviure. Tot, és clar, menys, de segur, l'estancament. Hem anat canviant, especialment ací a prop: l'occident on vivim. La tecnologia sorgida de l'aplicació d'aqueix enteniment creixent practicat al llarg de la història ens ha, ara, orientat cap a una era globalitzada on ni tan sols fa falta moure'ns físicament per a dur a terme qualsevol actuació o mantenir qualsevol contacte, i bé que és possible anar a les nostres antípodes, diguem-ho, a la mateixa Austràlia, en mig dia.

Sobreviure requereix ara d'altres habilitats que les de la prehistòria. Fins i tot prendre's al peu de la lletra allò de créixer i multiplicar-se per damunt de tot, segons com, està resultant nociu. És ara tan desestabilitzant en termes absoluts com ho era d'adaptatiu fa 10.000 anys, aquell mateix fet de la reproducció i divisió de rols sexuals de l'antiguitat. I ben impossible, al menys per a les persones que hui habitem ací a Occident, i ara al segle XXI, oblidar que dones i hòmens podem fer milions de coses indistintament, palés i demostrat. Algunes persones podran abordar aquest assumpte de dones i hòmens valent-se dels mateixos pressupostos ancorats en la prehistòria, però, igualment sempre hi haurà algú que llegirà *Lisístrata* (una de les comèdies escrites per Aristòfanes l'any 411 a. d. C. a l'antiga Grècia) i sabrà d'aquella vaga sexual que la tal Lisístrata promogué a fi d'obligar els hòmens a abandonar la guerra.

Anecdòtic o no, mite o realitat, el cas és que la història ens precedeix, i no de bades. Hem lluitat, hem treballat, hem viscut, i vejam qui gosa ara renegar d'aquelles conquestes derivades dels grans descobriments renaixentistes, del racionalisme de l'època de la Il·lustració; de la Llibertat, Igualtat i Fraternitat de la Revolució Francesa, de la mateixa Revolució Industrial i les subsegüents lluites en pro dels drets laborals i la justícia social. Vorem qui gosa ara renunciar a tot allò que dimana de la Declaració Universal de Drets Humans (ONU, 1948).

En aqueixa vella lluita entre nosaltres mateix, i a favor de la igualtat cap a l'humanisme, les dones han estat més presents si cap, atesa la seua condició de persona de sexe femení relegada a un paper estrictament encotillat per la seua condició sociosexual reproductiva de temps prehistòrics. La història de finals del segle XIX i la major part del segle XX és sobretot la història del feminisme, és la història de la lluita per tal d'aconseguir el dret al vot de les dones, el sufragi universal; la incorporació al treball i el dret a l'educació també de les dones; és la lluita per la igualtat en general i en majúscules, per la justícia, la pau i el desenvolupament humà, la mateixa que han protagonitzat les dones.

Estarà bé que en algun moment el Dia de la Dona siga un record. L'any 1975 fou declarat Any Internacional de la Dona per les Nacions Unides. Els orígens de la celebració varien, segons les fons. La mateixa Organització de les Nacions Unides proclamà que el Dia Internacional de la Dona va ser una proposta de Clara Zetkin (líder del Partit Socialista Alemany) en Copenhaguen, Dinamarca, al si de la II Conferència Internacional de Dones Socialistes, i recolzant-se en les celebracions que es feien als EEUU des de 1908 del Dia de la Dona en reivindicació del sufragi femení. Sembla que se celebrà per primera vegada a l'àmbit internacional un 19 de març de 1911. Uns dies després, el 25 de març, unes 140 dones treballadores moriren en un incendi dins la fàbrica tèxtil on treballaven a Nova York. L'any 1914 sembla que s'unificaren les dates que celebraven els distints països al dia 8 de març, data que encara recordem hui a tot arreu del món.

Sí, les coses han canviat. Molts hòmens tampoc senten cap plaer de vore's obligats a treballar de superherois, o de perdre's la criança dels seus fills. Els canvis en positiu han vingut de la mà de la consciència, de l'esforç i de la reivindicació, com breument hem assenyalat. El discurs en molts casos està entès, però no sempre assumit. Les resistències massa vegades vénen de grups conservadors i/o religiosos, així com d'aquells que desprecien allò que no entenen, porucs de perdre el poder i influència social que l'herència patriarcal els ha atorgat. Fonamenten un estil de relacions humanes basat en posicions jeràrquiques i privilegis de casta, massa sovint justificats en nom de la natura i del seu poderós faedor.

Mentrestant, ara estem al segle XXI. Les diferències entre les taxes de treball masculí i femení encara són elevades a favor dels primers en la mateixa Unió Europea. També patim diferències salarials discriminatòries, dificultats amb l'accés a càrrecs de responsabilitat i mil etcèteres, sense oblidar-nos de les triples jornades de la majoria de les dones. Dos anys de la Llei Integral contra la violència de gènere i més de 300.000 procediments penals ingressats en els jutjats de violència contra la dona. Estem en març, i ja arrosseguem, ací a

Espanya, 16 morts de dones a mans dels seus companys; seixanta-nou l'any passat. No ens detindrem massa, sols esmentar com moltes dones arreu del món viuen privades de drets elementals, com ara conduir, alfabetitzar-se o estudiar, casar-se o no, decidir en llibertat sobre el seu propi cos, acusades d'injúries no comeses o mal interpretades per cànon inflats de *raó de Déu*. Pot semblar llunyà en el temps pel que fa a nosaltres, però facen conversa sobre el tema i prompte trobaran casos d'un passat recent i d'un present massa present.

No es tracta ja d'una lluita entre bons i dolents, entre dones i hòmens. Tots n'estem d'involucrats. Sí, és clar que encara necessitem celebrar aquesta data, no sabem si de manera festiva o millor obligant-nos a reflexionar i entendre, a repudiar qualsevol acte que justifiqui desigualtats, diferències o violència en nom del fet d'existir com a home o dona.

Les institucions fàcilment s'acomoden a complir el calendari; ningú no és ja innocent, i la reiteració no ha de fer perdre el sentit originari

d'aquesta data. Anirà bé que com a institució x amb responsabilitats de govern, passat el mercadeig de la cita electoral, o com a persones particulars, vegem si estem fent allò que cal perquè el sacrifici de tants altres al llarg de la història, també pel que fa a les conquestes en matèria d'igualtats entre dones i hòmens, no retrocedisca; ben al contrari, continue avançant. Com deia Money, els homes engendren, i les dones gesten, pareixen i alleten, és clar. Ara,

en plena era de la societat de la Tecnologia i del Coneixement, fins i tot alguna d'aquestes funcions admeten matisos. El cas és que, d'aquests imperatius biològics no se'n pot derivar cap diferència de tracte, cap essència identitària en termes absoluts, menys encara cap conseqüència negativa o restrictiva per a *els uns o les altres*. Qui així ho considere, la conseqüència negativa, que amb coherència assumisca alguna part de les misèries a les quals encara ens aboca de continu aquest malentès. Que dies i setmanes com aquesta inspiren activitats amb el sentit reivindicatiu, educatiu i alliberador que caracteritzà l'origen d'aquesta celebració, i ens ajuden a fer possible la plena participació de totes les persones, sense distinció de sexe, en una societat més justa i igual, més humana a la fi, sense meitats sobre l'altra meitat. Aquesta és la reflexió que nosaltres fem, l'Escola d'Adults d'aquest poble.

HOMENATGE

Moltes persones ens preguntem, 8 de març, Dia de la Dona? Per què i des de quan?

Perquè des de l'antiguitat la dona ha lluitat per la pau, pel dret a la cultura i per a participar en la vida social.

Ara estem al segle XXI. Les diferències entre les taxes de treball masculí i femení encara són més elevades, a favor dels primers, en la Unió Europea. També les dones tenen més dificultats per a accedir a càrrecs de responsabilitat, fan dobles jornades, etc. Dos anys de Llei Integral contra la violència de gènere i més de 300.000 procediments penals ingressats en els jutjats de violència contra la dona. Estem en març, i ja són 16 les dones mortes a mans dels seus companys, 69 l'any passat.

Arreu del món viuen dones privades de drets elementals, com: alfabetitzar-se, estudiar, casar-se o no, decidir en llibertat sobre el seu propi cos, acusades per cànon inflats de raó de Déu.

Fem conversa sobre el tema, i trobarem casos d'un passat recent i d'un present molt actual.

No es tracta d'una lluita entre bons i dolents, entre dones i hòmens, és tracta d'un problema humà.

Algunes persones podran abordar este assumpte valent-se de pressupostos ancorats en la prehistòria, però sempre hi haurà algú que llegirà *Lisístrata* (una comèdia escrita per Aristòfanes l'any 411 a. d C., a l'antiga Grècia) i sabrà d'aquella vaga sexual que la tal Lisístrata promogué a fi d'obligar els hòmens a abandonar la guerra. La lluita de la dona ha sigut fonamentalment pacífica.

Sobreviure requerix ara d'altres habilitats que les de la prehistòria. Fins i tot, prendre's al peu de la lletra allò de créixer i multiplicar-se, pot resultar nociu. És ara tant desestabilitzant com ho era d'adaptatiu fa 10.000 anys, el fet de la reproducció sense control i la divisió de rols.

En la era contemporània, la Revolució Industrial va ser un dels detonants perquè les dones en

Europa es movilitzaren demanant el dret de poder treballar fora de casa; a França hi hagué manifestacions per a reclamar el dret a participar com a treballadores en la indústria, i feren així un gran pas endavant per integrar-se en la vida laboral. En 1914, en Rússia, les dones es manifestarien per la pau, encara que les seues veus s'escoltaren poc.

Com vegem, la història ens precedix. No debades hem lluitat, hem treballat; qui gosaria ara renegar d'aquelles conquestes derivades dels grans descobriments renaixentistes, de la Revolució Francesa, de la Revolució Industrial, i de les lluites en pro dels drets laborals i justícia social, qui renunciaria, a allò que dimana de la Declaració Universal dels Drets Humans (ONU, 1948).

Les Nacions Unides declararen l'any 1975 com Any Internacional de la Dona. Els orígens de la celebració varien, segons les fons. Va ser Clara Zetkin (líder del Partit Socialista Alemany) qui proposà celebrar un Dia de la Dona. La primera vegada que se celebrà a l'àmbit internacional va ser el 19 de març de 1911. Uns dies després, el 25 de març, unes 140 dones moriren en un incendi dins de la fàbrica tèxtil on treballaven a Nova York. En 1914 pareix ser que s'unificaren les distintes dates de la celebració al dia 8 de març, encara hui vigent.

Clar, les coses han canviat. Molts hòmens es comporten segons eixe estereotip que de generació en generació se'ls ha adjudicat, però a molts altres ja no els agrada.

En record de totes eixes lluites de la dona per la pau, la cultura, el dret a treballar fora de casa; per el dret a la participació en la vida social, el dia 8 de març, Dia Internacional de la Dona, ha de respectar-se i celebrar-se amb alegria; sobretot perquè estes conquestes en matèria d'igualtats entre dones i hòmens, no retrocedisquen.

Esta és la reflexió que fem nosaltres, l'Escola d'Adults d'este poble.

(Adaptació presentada en l'acte d'inauguració de la Setmana de la Dona, Març de 2008)

Lo primero es el niño

Elena Morales Peñarrubia
Directora Escola Infantil Menuts 1 y 2

Tras estar todo un fin de semana en el Congreso de Educación Infantil que se realizó en el Museo de las Ciencias el pasado mes de abril salí de allí fascinada por todas aquellas ideas que podía implantar en nuestros centros, tenía ganas de llegar al colegio para reunir a todas las profesoras que forman el equipo docente y contarles todo lo que había aprendido.

El ponente que más me entusiasmo fue la Dra.Swarzman Directora del Internacional Say School, en Tampa (Florida) descubrió que en el cerebro hay unas glándulas que hacen que el alumno experimente mayor apetencia de aprender si se siente feliz. A este método de enseñanza le llamó MORE

¡Feliz!, la palabra mágica el objetivo de nuestras escuelas es que los niños sean felices, la idea me parecía fantástica y alguien reforzaba la que yo siempre había pensado

"un niño feliz está más predispuesto a aprender"

Entonces nuestra primera misión es:

¿Cómo crear un entorno amistoso al cerebro para acelerar el proceso de aprendizaje?

Permitir a los niños satisfacer sus necesidades de jugar, investigar y ser él mismo.

Fomentar la capacidad de aprendizaje de cada niño ayudándole a crecer moral, espiritual y emocionalmente, así como física e intelectualmente.

Creando un centro escolar interesante e incluso emocionante.

Que el trabajo y el comportamiento de cada niño se evalúen en términos de su propia capacidad, en lugar de utilizar comparaciones con otros.

Enseñar que la cooperación es más valiosa que la competitividad.

En general, ofrecer una atmósfera relajada y estimulante, donde cada niño se sienta aceptado y se le anime a triunfar.

El aprendizaje comienza en los hogares y continúa en la escuela dando confianza, seguridad, destrezas, exploración, independencia, comunicación....

A Pepa Fornet

¡Hola Pepa!

Que sorpresa. ¿A que no te lo esperabas?

Pues como verás somos tus alumnas de segundo turno de los lunes.

Y desde aquí queremos dedicarte unas palabras como un pequeño homenaje por tu saber hacer, por tu paciencia y gusto para las cosas, y porque la tarde de los lunes no sería igual si no asistieramos a tus tan apreciadas clases, pues allí no sólo aprendemos a hacer manualidades y pintura, sino que, también adquirimos otros conocimientos y experiencias de cosas que nos suceden en nuestra vida cotidiana.

Aparte, también es un placer para nosotras contemplar en nuestra casa o en la de nuestros hijos, o amigos, pequeñas "obras de arte" hechas por nosotras, guiadas por tus sensibles y artísticas manos.

¿Y como nos íbamos a perder tu "chocolate y buñols" de San José?

O cuando nos ponemos a regimen aunque sólo duren una semana y el regalo que siempre tienes para nosotras por final de curso, o el cambio de impresiones o algún chiste que nos cuenta Julio, tu marido a última hora de la tarde y lo relajadas que salimos de la clase.

Bueno Pepa, esperamos que te guste este escrito y que te hayas emocionado un poquito porque lo hemos hecho con mucho cariño, y deseamos estar mucho tiempo la tarde de los lunes diciendo ¡Pepa! ¿qué color le pongo a esta figura? ¡Pepa! a mi esto no me sale, luego la acabas tu. ¡Pepa! ¿cómo hago este dibujo?

En fin son muchas cosas pero muy poco espacio para resumirlo todo.

También queremos decirte que tus alumnas de otros turnos piensan y sienten lo mismo que nosotras.

Un beso y un abrazo.

